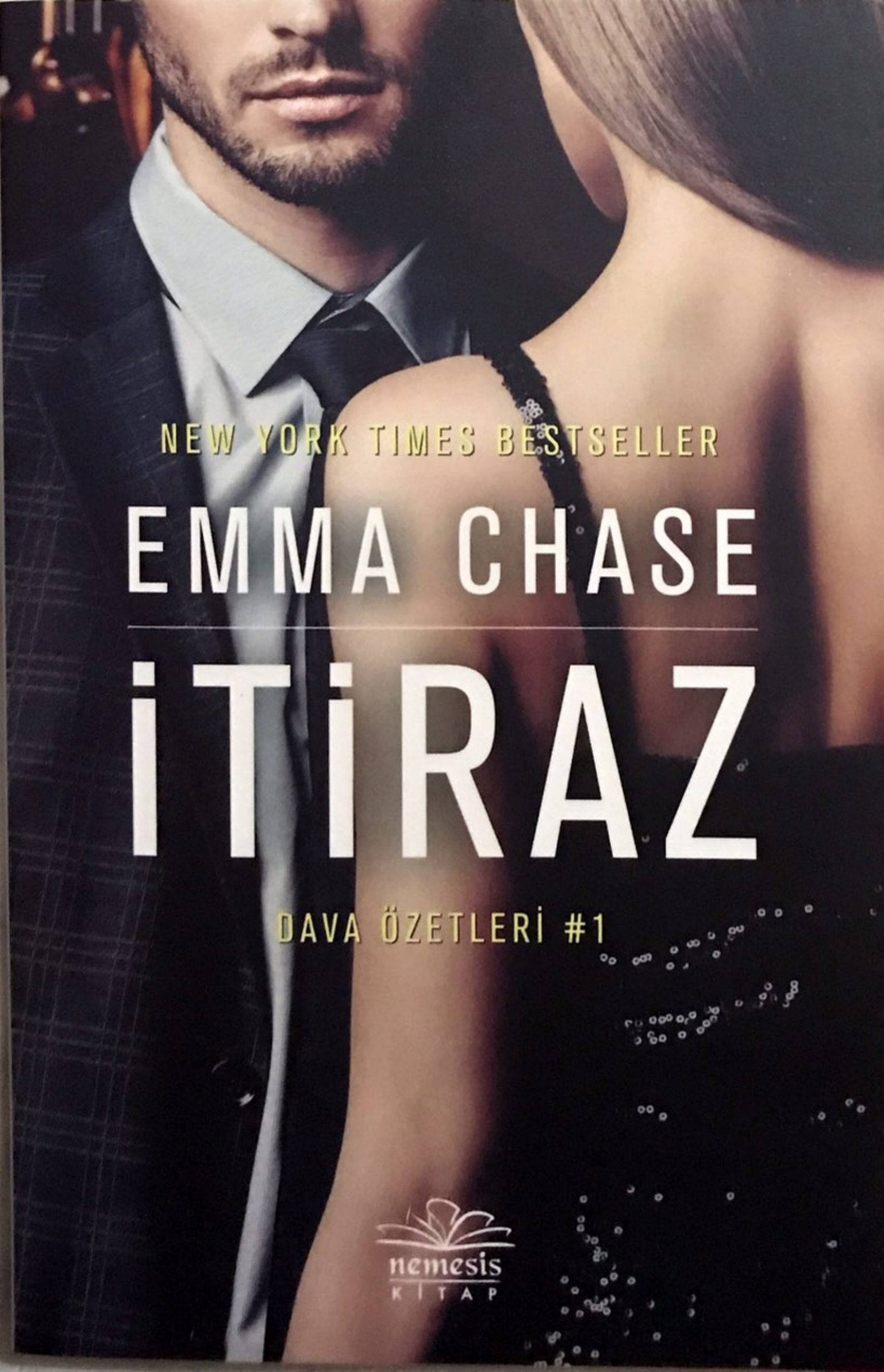

NEW YORK TIMES BESTSELLER
EMMA CHASE
İTİRAZ
DAVA ÖZETLERİ #1
nemesis
KİTAP

İTİRAZ

EMMA CHASE

Çeviren: Tuba Özkat

nemesis
KİTAP

Anne ve babama...
Bu ebeveynlik işinin nasıl yapıldığını
bana gösterdiğiniz için.

Teşekkür

Yeni bir seriye başlamak hem heyecan verici hem de korkutucudur. Heyecan verici çünkü keşfedilecek yeni karakterler, yeni yerler ve kendimi kaybedeceğim yeni hikâyeler var. "1. Bölüm" yazısından sonraki olasılıklar neşe verecek kadar sonsuz. Ayrıca korkutucu çünkü... Şey... Tek kelime var: *Yenilik*. Farklı bir şey, bir değişiklik. Bu, zaten tanıdığım ve sevdiğim, artık benim en tatlı, en içten arkadaşlarım olan karakterlerin sessizleşmesi demek.

Çoğu yazar, kitaplarını bebekleri gibi görür. Fakat *İtiraz*'ı yazana kadar bu kıyaslamayı gerçekten anlamazdım. Bir numaralı çocuk benim her şeyimdi, kesinlikle bu zamana kadar yaptığım en muhteşem şeydi. İkinci çocuk geldiğinde de aynı şekilde hisseder miydim? Birinci çocuğu bu kadar çok sevmişken diğerine de aynı hisleri beslemem gerçekten mümkün müydü?

Cevap evet, elbette mümkündü. Yalnızca bir olasılık değil, harika, net bir kesinlik.

Sayfalar bölümlere dönüştüğünde "Dava Özetleri" serisindeki karakterleri tanımaya başladım. Geçmişlerini, seslerini, hazırcevap olmalarını ve güçlerini... Şimdi hiçbir şüphe duymadan

söyleyebilirim ki, onlara da *Karmakarışık* serisindeki karakterler kadar tapıyorum. Farklı şekillerde, farklı sebeplerden ama kesinlikle daha az değil.

Bu yeni hikâyenin raflarda yerini almasına ve yeni karakterlerin yaratılmasına yardım eden kişilere çok minnettarım. Çoğunuz kim olduğunuzu biliyorsunuz ama sizden burada bahsetmek benim için onur olacak.

Süper temsilcim Amy Tannenbaum ve Jane Rotrosen Agency'deki herkes: Siz olmasanız kaybolmuştum! Gerçekten kaybolmuştum.

Yayıncılarım Nina Bocci ve Kristin Dwyer: Yanımda olduğunuz için çok şanslıyım!

Editörüm Micki Nuding, seninle çalışmak ne büyük ayrıcalık. Karakterlerimi götürmek istediğim yönü anladığın ve onları oraya götürmeme yardım etmek için söylemen gereken her şeyi bildiğin için teşekkür ederim.

Asistanım Juliet Fowler: Yeniliklerine ve organizasyon becerilerine, paha biçilemez! Yazı mağarasında gömülü kalabileyim diye her şeyi kontrol altında tutmana minnettarım.

Saving Dallas'ın yazarı Kim Jones: Zaman ayırıp Mississippi'yle ilgili şeyler hakkında benimle konuştuğun ve mesajlaştığın için teşekkür ederim! Stanton senin sayende daha iyi bir adam, yani daha iyi bir Güneyli adam.

Gallery Books'taki yayımcılarım Jennifer Bergstrom ve Louis Burke: Sizinle çalışmanın bir rüya olup olmadığını anlamak için hâlâ kendimi çimdikliyorum! Bana inandığınız ve desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Bütün yetenekli, sıcakkanlı ve eğlenceli yazar arkadaşlarım: Sizler hem benim idolüm hem de olağanüstü birer cesaret kaynağısınız.

Blogger dostlarım: Tükenmek bilmeyen çalışmalarınız, alçakgönüllü desteğiniz ve her şeyi çok iyi bir şekilde yaptığınız için teşekkür ederim.

Sevgili eşim ve iki çocuğum: Eğer sizler hayatımdaki neşe kaynaklarım olmasaydınız karakterlerimin hayatlarındaki neşeyi yazmayı asla başaramazdım.

Son olarak muhteşem okuyucularım: Yazarken hep sizi düşünüyorum; daima sizi eğlendirmeyi, güldürmeyi, nefesinizi kesmeyi, kendinizden geçmenizi ve gülümsemenizi sağlamayı umuyorum. Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Yeni karakterlere –benim yaptığım gibi– tepeden tırnağa bayılmanızı umuyorum.

1

Lise son sınıf, Ekim
Sunshine, Mississippi

Birçok hikâye ilk sayfada başlar. Bu değil. Bu hikâye sonundan başlıyor. Ya da en azından ben sonu olduğunu düşünüyordum; hayatımın, hayallerimin, geleceğimin... Tek kelime yüzünden her şeyin bittiğini düşünüyordum.

"Pozitif."

Tek kelime. İki küçük, mavi çizgi.

Midem serbest düşüşe geçti ve dizlerimin bağı çözüldü. Sunshine Lisesi'nin yeşil futbol forması göğsüme yapışıyordu, kollarımın altı ter lekesiyle kararmıştı ve bunun Mississippi güneşiyle alakası yoktu. Jenny'nin elindeki test çubuğunu alıp salladım, mavi çizgilerden birinin ortadan kaybolmasını umuyordum.

Kaybolmadı.

"Hassiktir."

Fakat on yedimdeyken bile müzakere yeteneklerim keskindi. Karşı bir sav, bir açıklama sundum. Makul şüphe.

"Belki yanlış yapmışsındır? Belki hatalıdır? Başka bir tane daha almalıyız."

Jenny, bebek mavisi gözleri dolarken burnunu çekti. "Geçen hafta boyunca her sabah midem bulandı, Stanton. İki aydır regl olmadım. Test pozitif." Yanaklarını silip çenesini havaya kaldırdı. "Bize zaten bildiğimiz şeyi söylesin diye Bay Hawkin'in dükkânından bir test daha çalmam."

Küçük bir kasabada, üstelik küçük bir güney kasabasında yaşıyorsanız herkes herkesi tanırdı. Büyükbabanızı, annenizi, çılgın abinizi ve tatlı kız kardeşinizi tanırlardı; federal hapishaneye atılan amcanız ve talihsiz traktör kazasından sonra asla eskisi gibi olmayan kuzeniniz hakkındaki her şeyi bilirlerdi. Küçük kasabalar kondom almayı çok tuhaf, doğum kontrol hapı almayı çok zor ve hamilelik testi almayı imkânsız hale getirirdi.

Tabii daha sevgiliniz test çubuğunun üstüne işemeden ailenizin her şeyi duymasını *istiyorsanız* başkaydı.

Jenny kollarını beline dolarken elleri titriyordu. Ödüm bokuma karışsa da onun hissettiği şeyle kıyaslanmayacağını biliyordum. Suç benimdi. Bunu ben yapmıştım; benim hevesim, benim azgınlığımdı. Aptallığımdı.

İnsanlar feminizm ve eşitlikle ilgili canları ne istiyorsa söyleyebilirdi, bunda sorun yoktu. Fakat ben, erkeklerin koruyucu olmaları gerektiği fikriyle büyütülmüştüm. Sorumluluğu alan, gemiyle birlikte batan kişi olarak. O yüzden sevgilimin "hamile" olması sadece benim hatamdı.

"Hey, buraya gel." Ufak tefek bedenini çekip göğsüme yasladım ve sıkıca sarıldım. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Ağlarken omuzları titredi. "Çok üzgünüm, Stanton."

Jenny Monroe'yla birinci sınıfta tanışmıştım. Abim bana meydan okuduğu için Jenny'nin sırt çantasına kurbağa koymuştum. İntikam olarak iki ay boyunca enseme kâğıt topları fırlatmıştı. Üçüncü sınıftayken ona âşık olduğumu düşündüm, altıncı sınıfa geldiğimde bundan emindim. Güzeldi, komikti ve tanıdı-

ğım bütün kızlardan, erkeklerin de yarısından daha iyi top atabiliyordu. Sekizinci sınıftayken Tara-Mae Forrester göğüslerine dokunmama izin verince ve ben de dokununca Jenny'le ayrıldık.

O yaz tatilinde, kasabadaki panayırda ona oyuncak ayı kazandığımda barıştık.

O benim ilk öpücüğümden fazlasıydı; her şeyimin ilkiydi. Jenny benim en iyi dostumdu. Ben de onun.

Gözlerine bakabilmek için geriye çekildim. Yüzüne dokunup ipeksi sarı saçlarını okşadım. "Üzgün olacağın hiçbir şey yok. Bunu kendi başına yapmadın." Kaşlarımı oynatıp sırıttım. "Ben de oradaydım, unuttun mu?"

Söylediklerim onu güldürdü. Tek parmağıyla iki gözünü de sildi. "Evet, güzel bir geceydi."

Yanağını avuçladım. "Kesinlikle öyleydi."

İlk –ya da onuncu– seferimiz değildi ama kesinlikle en iyilerimizden biriydi. Asla unutmayacağınız türden bir geceydi, dolunay ve ekoseli battaniye türündendi. Şu anda bulunduğumuz yerden birkaç metre ötedeydi, altılı bira ve kamyonetimin açık pencerelerinden taşan müzikle nehrin kenarında geçirdiğimiz bir geceydi. Yumuşak öpüşmeler, ateşli fısıltılar, terli vücutlar ve tutunan eller vardı. Öyle derinden birleşmiştik ki benim nerede bitip onun nerede başladığını söyleyemiyordum. Haz çok yoğundu, ebediyen sürmesini istemiş ve bunun için yüksek sesle dua etmiştim.

O gecenin anısı olarak bir bebeğimiz olmasaydı bile, yıllar geçse de o geceyi düşünüp tekrar yaşamayı denerdik.

Bir bebek.

Siktir. Olayın gerçekliği ciddi ciddi dank ederken mideme aynı anda bin tane bıçak saplanıyordu sanki.

Jenny akıl okur gibi, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Babam bana her zaman korkmanın utanılacak bir şey olmadığını söylerdi. Korku ânında nasıl tepki verdiğin önemliydi. Korkaklar kaçardı. Cesurlar sorumluluk alırdı.

Ve ben korkak değildim.

Zorlukla yutkundum, böylece bu kasabadan ayrılmakla ilgili arzularımı, umutlarımı ve planlarımı da yutmuş oldum. Nehre doğru bakıp güneşin suyun üzerinde parlayışını izledim ve verebileceğim tek kararı verdim.

"Evleneceğiz. Önce bizimkilerle kalırız. Çiftlikte çalışırım, akşam okuluna giderim. Para biriktiririz. Hemşirelik okuluna bir süreliğine ara vermek zorunda kalacaksın. En sonunda kendi yerimize çıkarız. Seninle ilgileneceğim." Elimi hâlâ düz olan karnının üstüne koydum. "İkinizle de."

Tepkisi hayal ettiğim gibi olmadı.

Jenny geriye çekilip kollarımın arasından çıktı; gözleri kocamandı ve başını iki yana sallıyordu. "Ne? Hayır! Hayır, mezuniyetten hemen sonra New York'a gitmen gerekiyordu."

"Biliyorum."

"Ole Miss futbol bursunu kullanarak Columbia Üniversitesi'ne gitmekten vazgeçiyorsun. Orası Sarmaşık Birliği üniversitesi."

Başımı iki yana salladım ve yalan söyledim.

"Jenn, artık hiçbiri önemli değil."

Bu kasabada Ole Miss'te futbol oynamak için her şeyini vermeyecek tek bir erkek bile yoktu... Benden başka. Ben her zaman farklı bir şey istedim; daha büyük, daha parlak, daha uzak...

Nehir kenarında volta atarken Jenny'nin parmak arası terlikleri kumları havalandırıyordu. Son seferinde bana döndüğünde beyaz yazlık elbisesi havalandı, parmağını yüzüme doğru uzattı. "Gidiyorsun ve söylenecek tek şey de bu. Tıpkı planladığımız gibi. Hiçbir şey değişmedi."

Sesimde hiç hak etmediği bir kızgınlık vardı. "Sen ne diyorsun? *Her şey* değişti! Bebekle ayda bir defa beni ziyarete gelemezsin! Bebeği yurt odasına sokamayız."

Bıkkın bir ifadeyle, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Geri adım attım. "Seni burada bırakmamı mı bekliyorsun? Öncesinde bile zaten yeterince zor olacaktı ama şimdi... Sen hamileyken defolup gitmeyeceğim. Benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun?"

Ellerimi kavradı ve bana koçları kıskandıracak bir konuşma yaptı. "Sen Columbia Üniversitesi'ne gidecek ve onur derecesiyle mezun olacak türden bir adamsın. Maaşını mezun olduğunda alacak bir adamsın. Arkanı dönüp gitmiyorsun, bizim için en iyi olanı yapıyorsun. Ailemiz için, geleceğimiz için."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ah evet, gidiyorsun."

"Peki ya senin geleceğin?"

"Ailemle kalacağım, bebek konusunda bana yardım ederler. Zaten ikizleri resmen onlar büyütüyor."

Jenny'nin ablası Ruby, ikizlerin gururlu annesiydi. Üçüncü bebek de yoldaydı. İnek bokuna çekilen sinekler gibi ezik heriflere çekiliyordu. Nerede işsiz, alkolik ve tembel tip varsa onlara doyamıyordu.

"Onlarla ve senin ailenle birlikte çocuğa bakarken hemşirelik okuluna da devam ederim." Jenny ince kollarını boynuma doladı.

Tanrı aşkına, öyle güzel ki.

"Seni bırakmak istemiyorum," diye mırıldandım.

Fakat sevgilim kararını vermişti. "Gideceksin ve yapabileceğin zamanlarda da eve geleceksin. Gelebildiğin zamanlar bizi sonraki sefere kadar idare edecek."

Dudaklarını öptüm; yumuşak ve dolgunlardı, tadı kiraz gibiydi. "Seni seviyorum. Kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim."

Gülümsedi. "Seni seviyorum, Stanton Shaw. Ebediyen sadece sen olacaksın."

Gençlik aşkı güçlüdür. İlk aşk güçlüdür. Fakat gençken bilmediğiniz –bilemeyeceğiniz– şey hayatın aslında ne kadar uzun olduğudur. Hayatla ilgili –ölüm ve vergiler dışında– güvenilebilecek tek şey değiştiğidir.

Jenny'le üzerimize doğru gelen bir ton değişiklik vardı.

Elimi tuttu ve kamyonetime doğru yürüdük. Onun için kapıyı açtığımda, "Önce kime söyleyeceğiz? Seninkilere mi, benimkilere mi?" diye sordu.

Nefesimi bıraktım. "Seninkilere. Önce çılgın tarafı halledelim."

Alınmadı. "Dua edelim de büyükannem av tüfeğinin fişeklerini asla bulamasın."

◆◆◆

Yedi ay sonra

"Ahhhhhhhhhh!"

Bu normal olamazdı. Dr. Higgens normal olduğunu söyleyip duruyordu ama imkânı yoktu.

"Ayyyyyyyyy!"

Ben bir çiftlikte büyümüş, her türden doğum görmüştüm; inekler, atlar, koyunlar... Hiçbiri böyle sesler çıkarmazdı.

"Offffffffff!"

Bu? Bu tıpkı bir korku filmi gibiydi. *Testere* gibi... Tam bir katliam.

"Rrrrrrrrrrrrr!"

Eğer kadınlar bebek sahibi olmak için bunu yaşamak zorunda kalıyorsa neden seks riskine giriyorlardı ki?

"Uffffffffff!"

Ben bir daha seks yapma riskini almak istediğimden emin değildim. Kendimi tatmin etmek dün olduğundan daha cazip görünüyordu.

Jenny öyle yüksek sesle çığlık attı ki kulaklarım çınladı. Zaten ağrıyan elimi daha sıkı kavradığında inledim. Hava ter ve panikle doluydu. Fakat Dr. Higgens sadece taburesinde oturup gözlüğünü düzeltiyordu. Sonra ellerini dizlerine dayadı ve Jenny'nin ayrık haldeki bacaklarının arasına doğru eğilip baktı, annemin Şükran Günü'nde gözlerini kısıp fırına bakarak hindinin pişip pişmediğine karar vermeye çalışırkenki haline benziyordu.

Jenny nefes nefese kalarak kendini yastıkların üstüne bıraktı ve inledi. "Ölüyorum Stanton! Ben gittiğimde bebekle ilgileneceğine söz ver. Senin abin gibi sersem veya benim ablam gibi sürtük olmasına izin verme."

Sarı saçları terden koyulaşmıştı. Onları alnından geriye doğru ittim. "Ah, bilmiyorum. Sersemler eğlencelidir ve sürtüklerin de iyi yanları var."

"Bana patronluk taslama, lanet olsun! Ölüyorum!"

Korku ve yorgunluk yüzünden sesim biraz ters çıktı. "Dinle, bunu kendi başıma yapayım diye beni bırakmanın imkânı yok. Ölmüyorsun."

Sonra Dr. Higgens'a döndüm. "Yapabileceğiniz bir şey yok mu? Ona verebileceğiniz ilaç falan?"

Ve bana?

Normalde kafa çeken biri değildim ama şu anda ot içmek için ruhumu satardım.

Higgens başını iki yana salladı. "Bir işe yaramaz. Kasılmalar çok hızlı geliyor, elinizde sabırsız birisi var."

Hızlı mı? *Hızlı*? Eğer beş saat hızlıysa yavaşın nasıl göründüğünü bilmek istemiyordum.

Biz ne halt ediyoruz böyle?

Hayatlarımızın gittiği yol bu olmamalıydı. Ben oyun kurucuydum. Sınıf birincisiydim, akıllıydım. Jenny mezuniyet balosunun kraliçesi ve amigo kızların lideriydi.

Ya da en azından karnı büyüyüp de üniformasına sığmayacak hale gelene kadar öyleydi.

Gelecek ay baloya gitmemiz gerekiyordu. Mezuniyet partilerini ile kamp ateşlerini düşünmeli, kamyonetimin arka koltuğunda sevişmeli ve üniversiteye gitmeden önce arkadaşlarımızla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeliydik. Onun yerine bebek sahibi oluyorduk.

Gerçek, okuldayken bir hafta boyunca yanınızda taşıttıkları kaynamış yumurta gibi değildi. Bu arada, ben yumurtamı çatlatmıştım.

"Kusacağım."

"Hayır!" Jenny deli bir dana gibi haykırdı. "Ben ikiye bölünürken senin kusmaya hakkın yok! Yutacaksın! Eğer bundan sağ çıkarsam ve bir daha bana dokunacak olursan o şeyini kesip ağaç öğütücüye atarım! Beni duyuyor musun?"

Bu, bir adamın yalnızca bir kez duyması gereken bir şeydi.

"Tamam."

Söylediği her şeyi kabul etmenin en iyisi olduğunu birkaç saat önce öğrenmiştim. Tamam, tamam, tamam.

Neşeli hemşire Lynn, Jenny'nin alnını sildi. "Bak şimdi, bir şeyleri kesmek falan yok. Bebek buraya geldiğinde kötü şeylerin hepsini unutacaksın. Bebekleri herrrrkes sever, onlar Tanrı'nın lütfudur."

Lynn gerçek olamayacak kadar mutluydu. Bahse varım ilaçların hepsini alan *oydu*. Şimdi de geri kalanlar için ilaç yoktu.

Bir kasılma daha oldu. Jenny sancıyı atlatana kadar ıkınıp homurdanırken dişlerini sıktıkça sıktı.

"Bebeğin başı göründü," diye duyurdu Higgens. Jenny'nin dizine dokundu. "Sonraki sancıda güzel, büyük bir ıkınmayla hallolacaktır."

Ayağa kalktım ve Jenny'nin bacağının üzerinden baktım; bebeğin başının, dünya üzerinde en sevdiğim yeri ittiğini gördüm. Bu tuhaf ve iğrençti ama... ama bir bakıma inanılmazdı da.

Jenny solgun ve güçsüz bir halde geriye kaykıldı. Hıçkırıkları boğazımın tıkanmak istemesine sebep oldu. "Yapamam. Yapabilirim sandım ama yapamam. Lütfen, daha fazla olmaz. Çok yorgunum."

Annesi doğumhanede olmak istemişti, bu konuda tartışmışlardı. Çünkü Jenny sadece biz bize olmak istediğini söylemişti. O ve ben, birlikte.

Nazikçe Jenny'nin omuzlarını kaldırdım ve yatakta arkasına girdim, bacaklarımı onun iki yanına doğru kaydırdım. Kollarımla karnını sarmaladım, göğsüm sırtını destekledi. O da başını köprücükkemiğime dayadı. Dudaklarımı şakağına, yanağına sürtüp ürkek bir ata yaklaşırken fısıldadığım gibi yumuşak, boş sözcükler mırıldandım.

"Şişt, ağlama sevgilim. Çok iyi gidiyorsun. Neredeyse bitti. Sadece bir kez daha. Yorgun olduğunu biliyorum ve acıdığı için de üzgünüm. Bir defa daha, sonra dinlenebileceksin. Seninle birlikte buradayım, birlikte yapacağız."

Başını yorgunca bana doğru çevirdi. "Bir defa daha mı?"

Gülümsedim. "Sen tanıdığım en güçlü kızsın. Hep öyleydin." Göz kırptım. "Bu iş sende."

Birkaç derin nefes alıp kendini yatıştırdı. "Tamam." Nefes aldı. "Tamam." Daha dik oturup kıvrık dizlerine doğru eğildi. Sonraki kasılma başladığında nemli elleriyle benimkileri tuttu. Birkaç saniyeliğine içerisi uzun, boğuk iniltilerle doldu ve sonra... Keskin bir ağlama sesi havayı doldurdu. Bir bebeğin ağlayışı.

Bizim bebeğimizin.

Jenny nefes nefese kaldı, sonra ani bir rahatlamayla soludu. Dr. Higgens kıvranan, peynir gibi beyaz çocuğumuzu havaya kaldırdı ve duyurdu. "Bir kız."

Etraf bulanıklaştı ve Jenny kahkaha attı. Yüzünden yaşlar akarken bana döndü. "Bir kızımız oldu, Stanton."

"Hassiktir!"

Aynı anda hem güldük hem ağladık hem de birbirimize sarıldık. Birkaç dakika sonra mutlu hemşire Lynn pembeler içindeki kundağı getirip Jenny'nin kollarına yerleştirdi.

"Aman Tanrım, o kusursuz," dedi Jenny. Hayret içindeki sessizliğim onu endişelendirmiş olmalıydı çünkü dönüp, "Erkek olmaması seni hayal kırıklığına uğratmadı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır... Erkekler işe yaramaz... Beladan başka bir şey değiller. O... o istediğim her şey."

Hazır değildim. Bu şekilde hissettireceğini bilmiyordum. Minicik bir burun, iki kusursuz dudak, uzun kirpikler, bir tutam sarı saç ve benimkilerin minyatür versiyonu olduğunu şimdiden söyleyebildiğim eller. Bir anda dünyam yer değiştirdi ve onun insafına kaldım. Bu andan itibaren, karşımdaki güzel, küçük şey için yapamayacağım şey olmayacaktı.

Parmak ucumu yumuşak yanağına değdirdim ve erkeklerin cıvıldamadan konuşması gerekse de konuştum. "Merhaba bebeğim."

Hemşire Lynn, "İsim düşündünüz mü?" diye sordu.

Jenny'nin gülen gözleri benimkilerle buluştuktan sonra hemşireye döndü. "Presley. Presley Evelynn Shaw."

Evelynn, Jenny'nin büyükannesinin adıydı. Eğer o tüfek fişeklerini bulursa yararı olabilir diye düşünmüştük. Özellikle de Jenny'le evlenmeyeceğimizi –henüz– duyurduğumuzdan bu yana daha kararlı bir halde aramaya başlamıştı.

Hemşire Lynn çok erken geri döndü, bebeğimizi ayak izi alınıp aşısı yapılabilsin diye götürdü. Dr. Higgens, Jenny'nin bacaklarının arasıyla meşgul olurken ben de yataktan çıktım. Sonra doktor bana bakıp, "Neden dışarı çıkıp ailene iyi haberi vermiyorsun, evlat? Bütün gece orada beklediler," dedi.

Jenny'ye baktım, başıyla onayladı. Elini kaldırıp öptüm. "Seni seviyorum."

Yorgun ama neşeli bir şekilde sırıttı. "Ben de seni seviyorum."

Koridorda ilerleyip bekleme alanına açılan kapılardan geçtim. Orada hayatlarımızdaki en yakın olduğumuz bir düzine insanı yüzlerinde beklenti ve sabırsızlık maskeleriyle beklerken buldum.

Daha ben ağzımı açıp tek kelime edemeden küçük kardeşim Marshall –salak olmayan– atlayıp, "Ee? Ne oldu?" diye sordu.

Çömelip onunla göz göze geldim ve gülümsedim. "O... O bir kız."

◆◆◆

İki gün sonra kamyonetime bebek koltuğunu bağladım –doğru taktığımdan emin olmak için dört defa kontrol ettim– ve Jenny ile Presley'yi eve götürdüm.

Onun ebeveynlerinin evine.

Ve iki ay sonra da onları bıraktım. New York'taki Columbia Üniversitesi'nde okumak için iki bin kilometre uzağa gittim.

2

Bir yıl sonra

"Kızımız tam bir âlem, Stanton," Jenny kahkaha attı. "Kremaya dokunmak bile istemedi, parmaklarına yapışmasından hiç hoşlanmadı. O yüzden yüzünü komple pastaya yapıştırıverdi! Kesmek için önünden aldığımda da öyle kızdı ki... Keşke onu görebilseydin, bu çocukta büyükannemi bile utandıracak bir tavır var!" Kıkırtılara boğuldu.

Görebilseydin.

Suçluluk üzerime sertçe çarptı. Çünkü Presley'nin ilk doğum günü pastasına yumuluşunu *görmeliydim*. Kurdeleleri görünce cıvıldamasını ve hediyeden çok onu kaplayan paketle büyülenmesini görmeliydim. Mumları yakmak, fotoğrafları çekmek için orada olmalıydım. Fotoğraflarda olmalıydım.

Fakat orada değildim. Olamazdım. Çünkü final haftasıydı, o yüzden olabileceğim tek yer burası, yani New York'tu. Kendimi gülümsemeye zorladım, sesimi neşeyle doldurmaya çabaladım. "Bu harika, Jenn. Harika bir parti olmuşa benziyor. Eğlenmesine sevindim."

Ne kadar denersem deneyeyim Jenny yine de anlayabiliyordu. "Bebeğim, kendini hırpalamaya son ver. Sana bütün fotoğraf ve videoları e-postayla göndereceğim. Burada bizimle birlikteymişsin gibi olacak."

"Tabii. Orada olmamam dışında sorun yok."

İç geçirdi. "Ona iyi geceler dilemek ister misin? Şarkını söylemek ister misin?"

Kızımız doğduktan sonra geçirdiğimiz kısacık zamanda ve Noel tatilinde onunla geçirebildiğim haftalarda, Presley'nin sesime karşı bir ilgisi olduğunu keşfetmiştik. Telefondan bile olsa, diş çıkarırken onu yatıştırıyor, huysuzluk ettiğinde sakinleştiriyordu. Her gece yaptığımız ritüelimiz olmuştu.

"Babba!"

İki küçük hecenin bu kadar güç barındırabilmesi beni hayrete düşürüyordu. Heceler göğsümü ısıttı ve yüzüme koca gün boyunca ilk defa beliren samimi bir gülümseme kondurdu.

"İyi ki doğdun, bebeğim."

"Babba!"

Güldüm. "Baban seni özlüyor, Presley. Şarkın için hazır mısın?" Sessizce söyledim.

Sen güneş ışığımsın, benim tek güneş ışığım
Gökyüzü griyken bana mutluluk verirsin.

O tatlı, sevimli sesiyle sözleri benimle birlikte söylemeye çalışıyordu. İki mısra sonra gözlerim nemlendi ve sesim çatladı. Çünkü onları çok özlüyordum.

Onları özlüyordum.

Boğazımı temizledim. "Yatma zamanı geldi. Tatlı rüyalar."

Jenny hatta geri döndü. "Yarınki sınavında iyi şanslar."

"Teşekkürler."

"İyi geceler, Stanton."

"İyi geceler, Jenn."

Telefonu yatağın ayakucuna attım ve gözlerimi tavana diktim. Aşağıda bir yerlerden gürültülü kahkahalar ve "İç! İç!" sesleri geldi. Büyük ihtimalle iki gün önce başlayan bira pinponu maratonundandı. Columbia Üniversitesi'ne geldiğim ilk hafta, kariyerlerin sadece *bildiğiniz şey* üzerine inşa edilmediğini öğrenmiştim. *Kimi* tanıdığınız üzerine inşa ediliyordu.

O yüzden ömürlük bağlantılar sağlamak için kardeşlik birliğine dahil olmuştum. Psi Kappa Epsilon. İyi bir birlikti, beyaz yakalı bölümlerde okuyanlarla doluydu: işletme, ekonomi, hukuka hazırlık. Çoğu paralı ailelerden geliyordu ama yine de iyi insanlardı, çok uğraşan, çok çalışan ve çok da eğlenen oğlanlardı.

Geçen dönem bir üye erken mezun olmuş, sonra da *Fortune* dergisinin en zengin beş yüz şirketinden birinde çalışmak için yurtdışına gönderilmişti. Birlikteki abim, bu evde bir oda almam için güçlü şekilde uğraşmıştı. Buradayken abi, birliğe girdiğinizde eşleştiğiniz kişiydi. Size zorluk çıkarırdı; onun sürtüğü ya da kölesi olurdunuz.

Fakat bir kez kardeş olduğunuzda en iyi dostunuz da o olurdu. Akıl hocanız.

Kendime karşı hissettiğim tiksinti beni yutmakla tehdit ettiği sırada söz konusu kişi açık kapımın önünden geçti. Kara kafasının geçtiğini, duraksadığını ve sonra geri döndüğünü gözucuyla fark ettim.

Sonra Drew Evans odama girdi.

Drew tanıdığım kimseye benzemiyordu. Sanki üzerinde hiç azalmayan bir spot ışığı vardı, her daim dikkatinizi çekiyordu.

Bütün ilginizi üzerinde tutmak istiyor, dünyanın sahibiymiş gibi davranıyordu. Eğer onunla birlikteyseniz siz de dünyanın sahibi gibi hissediyordunuz.

Bütün kızların görünce aptala döndükleri mavi gözler onaylamayan bir şekilde bana baktı.

"Senin derdin ne?"

Burnumu sildim. "Hiç."

Kaşları havaya kalktı. "Hiç gibi görünmüyor. Resmen yastığına sarılmış ağlıyorsun, Tanrı aşkına... Senin *için* utanıyorum, adamım."

Drew durmak bilmezdi. Konu ister kadın olsun isterse peşine düştüğü bir cevap, istediğini alana kadar pes etmezdi. Bu hayranlık beslediğim bir özellikti.

Telefonum gelen e-postanın haberini verdi. Jenny partinin fotoğraflarını yollamıştı. Bıkkınca iç geçirerek kalkıp oturdum ve fotoğrafları açtım. "Kızım Presley'yi biliyor musun?"

Başıyla onayladı. "Tabii. Sevimli çocuk, ateşli anne. Talihsiz bir isim seçimi."

"Bugün doğum günüydü." Küçük meleğimin yüzünü pastaya buladığı özellikle sevimli bir fotoğrafını gösterdim. "İlk doğum günü."

Gülümsedi. "Eğlenmiş gibi görünüyor."

Ben gülümsemedim. "Eğlenmiş. Fakat ben kaçırdım." Ellerimin ayasıyla gözlerimi ovaladım. "Burada ne bok yiyorum, adamım? Bu zor... Düşündüğümden çok daha zor."

Ben yaptığım her şeyde iyiydim, hep öyleydim. Futbolda, okulda, havalı erkek arkadaş olmada... Lisedeyken bütün kızlar Jenny'yi kıskanırdı. Herkes benimle düzüşmek isterdi, erkekler de benim yerime geçmeyi dilerdi. Bununla ilgili her şey fazla kolaydı.

"Ben sadece... Ben sadece her konuda başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. "Belki de havlu atıp

evimin olduğu yerdeki boktan bir devlet üniversitesine gitmeliyim. En azından o şekilde onları yılda üç defadan fazla görürdüm." Öfkeyle söylendim. "Ne tür bir baba çocuğunun ilk doğum gününü kaçırır?"

Bütün erkekler benim gibi hissetmiyordu. Yaşadığım kasabada, kızları hamile bıraktıktan sonra arkalarına bile bakmadan gitmekte hiçbir sorun görmeyen oğlanlar tanımıştım. Sadece mahkemeye verildiklerinde ayda bir çek gönderiyorlardı, hatta bazen onu bile yapmıyorlardı. Lanet olsun, Ruby'nin çocuklarının babaları onları bir kereden fazla görmemişlerdi bile.

Fakat ben asla öyle olamazdım.

"Tanrı aşkına, berbat haldesin," dedi Drew, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "John Denver şarkıları söylemeye başlamayacaksın, değil mi?"

Sessizlik içinde dertleniyordum.

İç geçirip yatağımın kenarına tünedi. "Gerçeği ister misin Shaw?"

Evans gerçeği söylemeyi çok severdi; kırıcı, acımasız, aleti suratınıza dayayan cinsten gerçeği. Bu, saygı duyduğum bir diğer özelliğiydi, gerçi eleştirel gözünü size yönelttiğinde o kadar da eğlenceli değildi.

Tereddütle, "Sanırım," diye cevapladım.

"Benim babam tanıdığım en iyi baba, kıyas kabul etmez. İlk veya ikinci doğum günü partimde var mıydı hatırlamıyorum ve gerçekten umurumda da değil. Başımın üstüne muhteşem bir çatı koydu, hak ettiğimde benimle gurur duydu ve yine hak ettiğimde kıçıma tekmeyi de vurdu. Bizi muhteşem aile tatillerine götürdü ve okul paramı ödüyor, yani beni resmen hayata hazırlıyor. Söylemeye çalıştığım şey şu, herkes lanet bir pastayı kesebilir. Sen buradasın; hafta sonları çalışıyorsun, derslerle uğraşıyorsun, kıçını yırtıyorsun. Bir gün çocuğun bunları yapmaya mecbur kalmasın diye çabalıyorsun. İşte iyi bir babanın yapacağı şey budur."

Söylediklerini düşündüm. "Evet. Evet, sanırım haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Şimdi gözlerini kurula, bir Midol al ve bu regl öncesi partine son ver."

Bu sefer söylediği şeye ortaparmağımı kaldırdım.

Drew çenesiyle istatistik not yığınımı işaret etti, ilk yılın zorunlu finali yarın sabahtı. "Windsor'un finali için hazır mısın?"

"Sanırım."

Başını iki yana salladı. "Sanma, bil. Profesör Windsor götün tekidir. Ayrıca züppedir. Senin gibi bir taşralıyı bırakırsa zevkten kudurur."

Kâğıt yığınlarını karıştırdım. "Bir kez daha gözden geçireceğim ama iyiyim."

"Harika." Bacağıma vurdu. "O zaman bir saat içinde çıkmaya hazır ol."

Saatime baktım, akşamın onuydu. "Nereye gidiyoruz?"

Evans ayağa kalktı. "Eğer mezun olmadan önce sana bir şey öğreteceksem o da şu olsun: Her büyük sınavdan önce dışarı çıkıp *bir* içki iç ve biriyle yat. Standartlaşmış sınav hazırlığı sınıfları kural kitaplarına bunu da eklemeli. Hiç şaşırtmaz."

Ensemi ovaladım. "Bilmiyorum..."

Sorgular gibi kollarını iki yana açtı. "Sorun ne? Bebeğinin annesiyle açık ilişki olayını yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet ama..."

"Bu arada, kendin için çok akıllıca bir hamle yaptın. Seçilecek onca kadın varken kendini tek bir kadına bağlayan adamları asla anlamayacağım."

Bunun benim fikrim olmadığını söylemedim. Noel tatilinde eve gittiğimde Jenny'le bu konu hakkında konuştuğumuzu, hatta tartıştığımızı söylemedim. Kabul etmemin tek sebebinin yaşa-

dığım kasabadaki azgın piçlerin Jenn'in *benim* hatunum, *benim* kızımın annesi olduğunu bilmeleri olduğunu söylemedim. Eve yılda sadece iki veya üç defa gidiyor olabilirdim ama ona asılanların yüzünü mutlulukla dağıtırdım.

Ayrıca ona açık ilişki olayından beş aydır bir defa bile faydalanmadığımı da söylemedim.

Bir defa bile.

Onun yerine açıklamaya giriştim. "Daha önce hiç barda kız tavlamaya çalışmadım. Ne denir bilmiyorum."

Drew güldü. "Sen sadece Güneyliler gibi birkaç r harfini yuvarla, iki üç kez hayatım de. Gerisini ben hallederim." Eliyle beni işaret etti. "Bir saat. Hazır ol."

Ardından odamdan çıkıp gitti.

◆◆◆

Doksan dakika sonra Central Bar'a girdik, öğrencilerin takıldığı bir yerdi. Yemeği iyiydi, üst katta DJ'yi olan bir dans pisti vardı ve girişte ücret yoktu. Final haftası olsa da içerisi içen, kahkahalar atan insanlarla tıka basa doluydu. Bara doğru giderken Evans, "Ne alırsın?" diye sordu.

"Jim Beam, sek." Eğer tek içki içme hakkım varsa değecek bir şey olmalıydı.

Barın arkasındaki aynada yansımamı gördüm. Üzerimde sıradan, mavi bir tişört vardı, tıraş olmaya zahmet etmediğim için kirli sakallı bir yüz ve kesilmesi gereken gür, sarı saçlar da cabasıydı. Saçlarımın jöleye karşı resmen bağışıklığı olduğu için bütün akşam alnımdan geriye doğru itip duracaktım.

Drew viskimi bana uzattı ve kendi içkisinden bir yudum aldı, viski-sodaya benziyordu. Birkaç dakika boyunca konuşmadan etrafımızı kestik. Sonra dirseğiyle beni dürttü ve başıyla köşede, müzik kutusunun yanında duran iki kızı işaret etti. Hiç çaba har-

camadan öyle görünüyorlarmış gibi güzellerdi ama gerçekte iki saatlik hazırlık var gibiydi. Uzun, düz sarı saçları ve ondan daha uzun bacakları olan kızın boyu da uzundu; üzerine yırtık kot pantolon, altındaki siyah dantel sutyenini gösteren göbeği açık bir tişört giymişti ve göbeğinde bir *piercing* parlıyordu. Arkadaşı daha kısaydı; kıvırcık, kapkara saçları, pembe sıfır kollu tişörtü ve üzerine boyanmış gibi görünen daracık, koyu renkli kot pantolonu vardı.

Drew amacı belli şekilde onlara doğru yürüdü, ben de peşinden gittim.

"Tişörtün hoşuma gitti," dedi sarışın olana ve kızın göğsündeki yazıyı işaret etti: Barnard Kadınları En Doğrusunu Yapar.

Evans'ı baştan aşağı süzdükten sonra dudakları işveli bir gülümsemeyle yavaş yavaş kıvrıldı. "Teşekkürler."

"Evde benim de buna benzer bir şeyim var," dedi Drew. "Fakat benimkinde Columbia Erkekleri Bütün Gece Devam Eder yazıyor."

Kızlar kıkırdadı. Siyah saçlı kız beni süzerken içkimin kalanını kafaya diktim, kız gördüğü şeyi beğenmiş gibiydi.

"Columbia'ya mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

Drew başını salladı. "Aynen öyle. Bastırın, Aslanlar."

Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmasa da Drew'un talimatlarına uymaya çalışarak gelmiş geçmiş en yavan soruyu sordum. "Hangi bölümlerde okuyo'sunuz?"

Esmer yine kıkırdadı. "*Okuyo'sunuz* mu? Buralardan değilsin herhalde."

"Mississippiliyim."

Kol kasımı beğeniyle süzdü. "New York'u beğendin mi?"

Bir saniye için düşündüm... Sonra jetonum düştü. Yarım bir gülümsemeyle cevap verdim. "Şu anda daha çok beğendim."

Drew başını çaktırmadan, onaylarcasına salladı.

"Sanat bölümündeyiz," dedi sarışın.

"Ciddi misin? Sanat mı?" Drew pis pis sırıttı. "Sanırım topluma gerçek bir katkı sağlamakla ilgilenmiyorsunuz?" Bardağını kaldırdı. "Kadehimi iş bulmanıza hiçbir katkı sağlamayacak becerilerle mezun olmanıza kaldırıyorum."

Kulağa hakaret eden bir göt gibi geldiğini biliyorum ama bana güvenin, onda işe yarıyordu.

"Aman Tanrım!"

"Pislik!" Kızlar hep yaptıkları gibi kahkaha attılar, arkadaşımın ukala tavrını ve alaycı mizahını hiç sorun yaşamadan kabullendiler.

İçkimden bir yudum daha aldım. "Sanatın hangi türünü yapıyorsunuz?"

"Ben resim yapıyorum," diye cevap verdi sarışın. "Özellikle vücutlara resmetmeyi seviyorum." Elini Drew'un göğsünde aşağı yukarı gezdirdi. "Sen muhteşem bir kanvas olurdun."

"Ben heykeltıraşım," dedi arkadaşı. "Ellerim gerçekten beceriklidir."

Elindeki pembe içkisini bitirdi. Yirmi bir yaşında değildim, öyle olduğumu söyleyen bir kimliğim de yoktu ama reşitmişim gibi parmağımla barı işaret ettim. "Birer içki daha almamı ister misiniz?"

Kız cevap veremeden Drew araya girdi. "Ya da buradan çıkabiliriz? Evine gideriz?" Sarışınla göz teması kurdu. "Bana... Sanatını gösterebilirsin. Bahse varım inanılmaz yeteneklisindir."

Kızlar kabul etti, içkimin kalanını bitirdim ve işte bu kadar kolay bir şekilde dördümüz kapıya yöneldik.

◆◆◆

Meğerse kızlar ev arkadaşıymış. Dairelerine giden üç blokluk yol boyunca sessizdim, bozulmuş yağ gibi midemi kaynatan bulantı hissiyle dikkatim dağılmıştı. Endişe ve suçluluk hissinin karışı-

mıydı. Jenny'nin gülümseyen ve tatlı yüzünü aklımda canlandırdım. Onu, Sylvia Teyzemin Presley doğduğunda bize verdiği sallanan sandalyede kızımıza sarılırken hayal ettim. Yaptığım şeyin, yapmak üzere olduğum şeyin doğru olup olmadığını merak ettim.

Kızların dairesi yalnız yaşayan iki üniversiteli kızın karşılayabileceğinden çok daha güzeldi. Daire, bir kapıcının olduğu apartmanda üçüncü kattaydı; lekesiz bej rengi koltukların, parlayan ahşap parkelerin ve o parkelerin üstündeki oryantal halının olduğu geniş bir oturma alanı vardı. Meşe ağacından dolapların ve granit tezgâhın olduğu tam boyda bir mutfak oturma odasından görünüyor, bir kahvaltı barı ve üç adet beyaz bar taburesiyle oturma alanından ayrılıyordu.

Esmer olan, "Kendinizi evinizde hissedin," diyerek gülümsedi. "Gidip biraz kendimize çekidüzen vereceğiz."

Kızlar koridorda kaybolduktan sonra Drew başını hızla bana çevirdi. "Balo gecesindeki bir bakir gibi görünüyorsun. Sorun ne?"

Terleyen ellerimi kotuma sildim. "Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum."

"Esmerin memelerini gördün mü? O kötü çocuklara yakından göz atmak, iyi bir fikirden başka şey olamaz."

Dudaklarım kararsızlıkla büzüldü, ardından... İçimi döktüm. "Olay şu ki... Ben Jenny'den başkasıyla hiç seks yapmadım."

Alnını ovaladı. "Ah Tanrım..."

İç geçirdi ve elini indirip, "Fakat senin başkalarıyla yatman konusunda sorunu yok? Yani bunu kabul etti, değil mi?" diye sordu.

Omzumu silkerek açıkladım. "Şey evet, en baştan bunu teklif eden kendisiydi."

Evans başını salladı. "Benim kafadan bir kız gibi. Öyleyse sorun ne?"

Ensemi ovaladım, orada toplanan gerilimin birazını rahatlatmaya çalıştım. "Bununla ilgili konuşmuş olsak da... Emin değilim... Bu doğru hissettirmiyor. Ona karşı iyi olmak istiyorum."

Drew'un sesindeki o rahatsızlık hissi azaldı. "Bunu takdir ediyorum, Shaw. Sen sağlam duran bir adamsın. Sadıksın. Bu, seninle ilgili hoşuma giden bir şey." Eliyle beni işaret etti. "İşte bu yüzden bu kadınla saatler sürecek pis, terli seksi kendine ve hatunun Jenny'ye borçlu olduğunu düşünüyorum."

Bu, Drew Evans şeytan mı veya şeytanla bir akrabalığı var mı diye merak ettiğim ilk sefer değildi. Oruç tutan İsa'ya bir somun ekmek uzattığını ve kocaman bir ısırık almanın tamamen kabul edilebilirmiş gibi konuştuğunu gözümde canlandırabiliyordum.

"Ağzından çıkan bu boka gerçekten inanıyor musun?"

Drew başından savar gibi elini salladı. "Dikkatini ver, bir şeyler öğrenmek üzeresin. En sevdiğin dondurma hangisi?"

"Bunun şimdi ne alakası..."

"Siktiğimin sorusunu cevapla. En sevdiğin dondurma hangisi?"

"Tereyağlı pikan cevizli," dedim iç çekerek.

Kaşları alaycı bir şekilde havaya kalktı. "Pikan cevizi mi? Yetmiş yaşın altındaki birinin pikan cevizi sevdiğini sanmazdım." Başını iki yana salladı. "Neyse. Pikan cevizlinin en sevdiğin olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü öyle."

"Tamam ama nasıl *biliyorsun*?" diye üsteledi.

"Çünkü onu diğerlerinden..."

Anlayarak cümlenin ortasında durdum.

"Denediğin diğer aromalardan daha çok mu sevdin?" diye bitirdi. "Vanilyalıdan, çilekliden, naneli çikolata parçacıklıdan?"

"Evet," diye itiraf ettim.

"Eğer başka aromaları tatmaktan korksaydın pikan cevizinin senin için doğru tat olduğunu nasıl bilirdin?"

"Bilemezdim."

Bir sihirbaz edasıyla elini salladı. "Aynen öyle."

Ne demek istediğimi görüyor musunuz? Şeytan.

Yine de... Jenny'nin söylediği şeylere, sorduğu sorulara benziyordu. Eğer başkaları olmazsa birbirimizi sevdiğimizi söylediğimizde gerçekten bunu kastedebilir miydik? Bu türden bir sınavı geçecek kadar güçlü müydük? Eğer değilsek birlikte nasıl bir geleceğe sahip olurduk?

Koluma indirilen bir tokat beni iç gözlemimden ayırdı. "Bana bak Shaw, bunun eğlenceli olması gerekiyor. Eğer iyi vakit geçirmiyorsan gidebilirsin, senin hakkında kötü düşünmeyeceğim."

Alayla güldüm. "Elbette düşüneceksin."

Ağzının kenarı seğirdi. "Evet haklısın, yaparım. Ama... Diğer çocuklara ödleklik edip kaçtığını söylemem. Aramızda kalır."

Ben cevap veremeden kızlar odaya geri döndü. Üzerlerine oturmayan, ince askılı, parlak saten pijamalar giymişlerdi. Sarışın eğildiğinde yeni fırçalanmış dişlerinden gelen nane kokusunu aldım. Drew'a doğru yaklaşıp, "Gelsene, odamda sana göstermek istediğim bir şey var," dedi.

Drew kolayca ayağa kalktı. "O zaman odanda görmek istediğim bir şey var." Koridorda kaybolmadan önce bana baktı. "İyi misin adamım?"

İyi miydim?

Kıvırcık saçlı esmer beklentiyle bana bakıyor, hamlemi yapmamı bekliyordu. En sonunda bir farkındalık üstüme çöktü, hayır demek için hiçbir sebep yoktu.

"Evet. Evet, iyiyim."

Drew sarışının elini tuttu ve kız onu koridorun sonundaki odaya doğru götürdü.

Siyah saçlı kızla yalnız kaldığımda ona bakmak için biraz durdum, gerçekten bakmak için. Alışkın olduğumdan daha bü-

yük göğüsleri, incecik bir beli ve bütün paketi dengeli bir şekilde tamamlayan sıkı, top gibi kalçaları vardı. Bu bir adamın tutabileceği, parmaklarıyla yoğurabileceği ve ileri geri, yukarı aşağı hareket ettirebileceği türden bir kıçtı. Bacakları pürüzsüz ve kaslıydı, teni kusursuz ve bronzdu.

Bu akşam ilk defa karnımın alt kısmında samimi bir ilgi uyandı, beş aylık kış uykusu boyunca az kullanılan zavallı aletim hareketlendi.

Adını sormadım, o da benimkini öğrenmek istemedi. Bilinmezlikte bir heyecan, bir özgürlük vardı. Bu kızı bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım, bu akşam yapacağımız ve söyleyeceğimiz hiçbir şey bu daireden dışarı çıkmayacak, bana dadanmak için peşime düşmeyecek ve çok, çok uzaktaki küçük bir kasabada bulunan, yargılayan kulaklara ulaşmayacaktı.

Her biri ötekinden daha sapkın bin tane fantezi, kamp ateşinden çıkan duman gibi beynime sızıyordu. Jenny'den yapmasını istemeyi aklımdan bile geçiremeyeceğim şeyler, hatta teklif ettiğim için bile beni tokatlayacağı türden şeyler.

Fakat güzel, isimsiz bir yabancıyla... Neden olmasındı ki?

"Odamı görmek ister misin?" diye sordu.

Sesim de düşüncelerim gibi derinden, sertçe çıktı. "Olur."

Odası koyu kırmızılar, kahverengiler ve turuncularla doluydu, fazla kadınsı değildi. Yatağının kenarına oturdum, ayaklarım yerde ve dizlerim ayrıktı.

Kararsızlıkla ilgili her şey çoktan uçup gitmişti.

Kapıyı kapatırken, "Sen hangi bölümde okuyorsun? Daha önce sormak istemiştim," dedi.

"Hukuka hazırlık."

Önüme gelip bir kol boyu mesafede durdu, başını yana eğip hafif kapanmış gözkapaklarının ardından beni inceledi. "Neden avukat olmak istiyorsun?"

Gülümsedim. "Tartışmak hoşuma gidiyor. İnsanlara yanıldıklarını kanıtlamaktan zevk alıyorum."

Bir adım daha yaklaşıp elimi tuttu. Sonra çevirip parmak ucunu avcumda gezdirdi. Uyaran türden bir gıdıklamaydı, nabzımı deli gibi attırdı.

"Güçlü ellerin var."

Çiftlikte yaşayan birinin yumuşak elleri olmazdı. Aletler, ipler, çitler, eyerler ve çapalayıp kazmalar için güçlü eller ile sert kaslar gerekirdi.

"Heykeltıraşlıkla ilgili en çok neyi seviyorum biliyor musun?" diye sordu nefes nefese.

"Neyi?"

Elimi bıraktıktan sonra kara, cüretkâr bakışlarıyla gözlerime baktı. "Yaparken hiçbir şey düşünmüyorum. Plan yapmıyorum, ellerimin istediği şeyi yapmasına izin veriyorum. Ne iyi hissettiriyorsa o."

Tişörtünün altını tuttu ve çekip başından çıkardı. Göğüsleri beyaz, körpe ve benim için muhteşem bir şekilde yeniydi. Çıplak ve gururlu bir şekilde birkaç santim uzağımda durdu. "Bir denemek ister misin?"

Ellerini benimkilerin üstüne koydu, sıcak kadife gibi göğüs kafesinden yukarı doğru çıkardı. Nasırlı avuçlarımı göğüslerine koyduğunda ipleri ele aldım. Avuçlayarak ağırlıklarını tarttım, nazikçe masaj yaptım, başparmaklarımı meme uçlarında gezdirdim. Meme uçları büzüşüp koyulaşarak pembeden gülkurusu rengine döndü; aniden hücum eden yalama, emme ve ısırma dürtüsüyle savaşmak için dudağımı dişledim.

Sonraki mantıklı düşüncem sadece iki kelime oldu:

Buna alışabilirim.

◆ ◆ ◆

Üç hafta sonra

"Seni yalancı, aldatan orospu çocuğu!"

Jenny'nin elleri vahşi bir şekilde savruluyor, yüzüme, omuzlarıma ve yetişebildiği her yere bir tane yapıştırıyordu.

Şak.

Şak, şak.

Şak.

"Jenny, dur!" En sonunda kollarını kavrayıp onu hareketsiz tuttum. "Dur dedim!"

Yanaklarını sıcak, öfkeli yaşlar kaplıyordu ve gözleri ihanet hissiyle şişmişti. "Senden nefret ediyorum! Midemi bulandırıyorsun! Senden nefret ediyorum!"

Elimden kurtuldu ve verandaya doğru koştu, tel kapıyı arkasından çarpıp kapattıktan sonra evde kayboldu. Bahçede paramparça olmuş halde kalakaldım. Resmen kesilip açılmıştım, kalbim sadece kırılmamış, parça parça olmuştu. Pişmanlıktan daha öte bir şey vardı, o da korkuydu. Avuçlarımı terletti ve tüylerim diken diken oldu. Batırdığım için hissettiğim korku, başıma gelebilecek en iyi şeyi kaybettiğim için hissettiğim dehşet...

Dağılmamaya çalışarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Sonra verandanın merdivenlerine oturup dirseklerimi dizlerime dayadım. Gözümü Presley'den ayırmadım, beş altı metre kadar ötedeki battaniyenin üzerinde, salıncakların yanında kuzenleriyle oynuyordu. Kıkırdarken beyaza yakın sarı bukleleri zıplıyordu; şükürler olsun ki tamamen bihaberdi.

Jenny'nin ablası Ruby bir anda ortaya çıkıp merdivende yanıma oturdu. Mini kot eteğini düzelttikten sonra dalgalı kızıl saçlarını geriye doğru savurdu.

"Bu defa kendini doğruca bok çukuruna atıverdin, Stanton."

Normalde bırakın ilişki mevzularını, hiçbir konuda tavsiye için Ruby'ye gitmezdim. Fakat işte buradaydı.

"Ben... Neler olduğunu bilmiyorum."

Ruby alayla güldü. "Kardeşime başka bir kızı becerdiğini söyledin, *olan bu.* Hiçbir kadın bunu duymak istemez."

"O zaman neden sordu?"

Cevap barizmiş gibi başını iki yana salladı. "Çünkü hayır dediğini duymak istedi."

"Başka kişilerle görüşmeyi kabul ettik," diye karşı çıktım. "Birbirimize karşı dürüst olacağımızı söyledik. Olgun olacağımızı söyledik."

"Söylemek ve hissetmek iki farklı şeydir, âşık çocuk." Manikürüne baktı. "Bak, Jenny ve sen daha on sekizinizdesiniz, bebek sayılırsınız. Bu, her an olacaktı zaten. Sadece ne zaman olacağı belli değildi."

Sözcükleri daralmış boğazımdan zorlukla çıkarabildim. "Ama... onu seviyorum."

"O da seni seviyor. O yüzden canını o kadar acıtıyor."

Pes etmemin, yıkılmamın imkânı yoktu. Bu şekilde olmazdı. Bir şey yapmam, herhangi bir şey söylemem için beni gazlayan şey korkuydu. Akıntıdaki kütüğe sarılan bir adam gibi tutunmamı sağlayan şeydi.

Meşe ağacından yapılmış merdivenleri çıkıp Jenn'in kızımızla paylaştığı odaya gittim ve orada istenmediğimi belli eden kapalı kapıdan içeri girdim.

Yataktaydı, yastığına sarılmış ağlarken omuzları titriyordu. Karnıma saplanan o bıçak daha derine girdi. Yatağa oturup koluna dokundum. Jenny gelmiş geçmiş en pürüzsüz tene sahipti. Gül yaprağı gibi yumuşaktı. Bunun ona son dokunuşum olduğuna inanmayı reddediyordum.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm. Ağlama. Lütfen benden... Nefret etme."

Kalkıp oturdu, kalbindeki sızının kanıtını yüzünden silmekle uğraşmadı. "Onu seviyor musun?"

"Hayır," dedim sertçe. "Hayır, tek gecelik bir şeydi. Hiçbir anlamı yoktu."

"Güzel miydi?"

Bir gün olacağım avukat gibi cevap verdim. "Senin kadar güzel değildi."

Jenny sessizce, "Dallas Henry beni sinemaya davet etti," dedi.

Hissettiğim pişmanlık duman olup uçtu ve yerini mavi alevden öfke aldı. Dallas Henry lisedeki futbol takımımda top tutucuydu, her zaman tam bir şerefsiz olmuştu. Partideyken en sarhoş kızlara hamlede bulunan, daha hızlı sarhoş olsunlar diye içkilerine bir şeyler atan türden bir adamdı.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Ona hayır dedim."

Hiddet bir miktar azaldı ama sadece azıcık. Yine de buradan ayrılmadan önce yumruğum lanet olası Dallas Henry'le güzel, uzun bir konuşma yapacaktı.

"Neden hayır demedin, Stanton?" diye suçladı sessizce.

Sorusu suçluluk hissini tam gaz geri getirdi. Savunmacı bir şekilde ayağa kalktım, gergin gergin volta atmaya başladım. "Hayır dedim! Defalarca. Siktir, Jenn... Düşündüm ki... Aldatma değil diye düşündüm! İstediğini söylediğin şeyi yaptığım için bana kızamazsın. Bu adil değil."

Vücudumdaki her kas onun cevabını beklerken kasıldı. Sonsuzluk gibi gelen süreden sonra başını salladı. "Haklısın."

Mavi gözleri bana baktı ve içlerindeki hüzün, beni kemiğime kadar kesti. "Ben sadece... Onunla yaptığın şeyi kafamda

canlandırmaktan nefret ediyorum. Keşke... Keşke bilmediğim zamana geri dönebilseydim. Yalnızca ben varmışım gibi davranabilseydim." Hıçkırdı. "Bu acınası mı?"

"Hayır," diye inledim. "Değil." Önünde dizlerimin üstüne çöktüm, yalvardığımın farkındaydım ama umursayacak halde değildim. "Benim için sadece sen varsın, önemli olan her yönden. Biz ayrıyken olanlar sadece izin verirsek önemli olur."

Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırdım; ona dokunmaya, bunu aklından silmeye ihtiyacım vardı. Yeniden *biz* olmayı öyle fena istiyordum ki...

"Yaz tatili için evdeyim. İki buçuk ay buradayım ve her saniyesini seni severek geçirmek istiyorum? Yapabilir miyim sevgilim? Lütfen seni sevmeme izin ver."

Ağlamaktan dudakları sıcaktı ve şişmişti. Önce dudaklarına nazikçe dokunarak izin istedim. Sonra daha sertçe dalıp dilimle dudaklarını araladım, rıza göstermesini istiyordum. Biraz zamanını aldı ama sonra o da öpüşüme karşılık verdi. Ufak elleri tişörtümü tutup sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çekti.

Beni sahipleniyordu. Her zaman yaptığı şekilde.

Jenny kendini geriye doğru bırakarak beni de beraberinde götürdü. Göğsü nefes nefese alçalıp yükselirken üzerinde durdum. "Bir daha asla öğrenmek istemiyorum, Stanton. Sormuyoruz, anlatmıyoruz. Söz ver bana."

"Söz veriyorum," dedim. Şu anda her şeyi kabul etmeye hazırdım.

"Sonbaharda okula başlıyorum," diye üsteledi. "Ben de insanlarla tanışacağım. Dışarı çıkacağım. Öfkelenemezsin. Ya da kıskanamazsın."

Başımı iki yana salladım. "Kıskanmayacağım. Kavga etmek istemiyorum. Ben... Ben seni kısıtlamak istemiyorum."

Çılgınca olan gerçek de buydu.

Bir parçam Jenny'yi tamamen kendime saklamak, onu bu eve kilitlemek ve geri dönmemi beklemekten başka bir şey yapmadığını bilmek istiyordu. Fakat hayatı kaçırdığımız için mahvolmaktan, sonunda birbirimizi suçlamaktan ve nefret etmekten daha çok korkuyordum. Asla yapamayacağımız onca şey için korkuyordum.

Her şeyden öte, bundan on yıl sonra uyanıp da kadınımın –benim yüzümden– hayatından nefret ettiğini fark etmek istemiyordum.

Yani eğer bu onu bir süreliğine paylaşmak anlamına geliyorsa bunu hazmedecektim. Yemin ederim yapacaktım.

Gözlerim onunkileri yakıp geçti. "Fakat evde olduğum zamanlarda benimsin. Siktiğimin Dallas Henry'sinin değil, benden başka kimsenin değil."

Parmaklarını çenemde gezdirdi. "Evet, senin. Eve geldiğin kişi ben olacağım. Hiçbiri seni elinde tutmayacak, Stanton. Başka hiçbir kız... Ben olmayacak."

Kaba bir sahiplenişle onu öperek sözlerimizi mühürledim. Elimi karnından yukarı kaydırırken dudaklarım boynundan aşağı indi. Fakat bileğimi yakaladı. "Annemle babam aşağı katta."

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve derin nefes aldım. "Bu akşam birlikte nehir kenarına gidelim mi? Presley arkada uykuya dalana kadar dolanırız."

Jenny gülümsedi. "Kamyonetle gezmek onu hep uyutuyor."

Alnını öptüm. "Harika."

Yanına uzandım, bana doğru kıvrılarak tişörtümün yakasıyla oynadı. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bir gün okulun bitecek ve her şey normale dönecek."

Evet.

Bir gün...

3

On yıl sonra
Washington, DC

Ceza avukatı olarak çalışmak düşündüğünüz kadar heyecan verici değildi. Hatta hukuk öğrencilerinin hayal ettiği kadar bile heyecan verici değildi. Bir sürü araştırmayı ve meslekten olmayan birine migren yaşatacak tabirlerle dolu, sayfalar süren dava özetindeki her sava geri dönmeyi gerektiren dava hukuku vardı. Eğer bir şirkette çalışıyorsanız –en sonunda size duruşmada müvekkillerinizi temsil edecek kadar güvenildiğinde– nadiren dramatik çapraz sorgulama itirafları oluyor, büyük *Law&Order** anları yaşanmıyordu.

Yaşananlar çoğunlukla gerçekleri jüriye birer birer sunmaktan ibaretti. Hukuk fakültesinde öğrendiğiniz ilk kurallardan biri şuydu: *Cevabını zaten bilmediğiniz bir soruyu asla sormayın.*

Mutluluğunuzun içine ettiğim için üzgünüm ama gerçekten, bundan daha heyecan verici olmuyor.

Amerika Birleşik Devletleri'nde sanık, kaderine kimin karar vereceğini seçer: Yargıç mı yoksa jüri mi? Müvekkillerime her

* (İng.) Amerikan hukuk dizisi. (ç.n.)

zaman jüriyi seçmelerini tavsiye ederim; on iki kişinin bir sanığın masumiyeti veya suçu hakkında karar vermek bir yana, öğle yemeğini nerede yiyeceklerini seçebilmeleri bile mucizeydi. Ortak karar veremediklerinde olan şey hükümsüz yargılamaydı ve o da savunma için bir zaferdi.

Jüri hakkındaki eski espriyi hiç duymuş muydunuz? *Jüri görevinden kaytaracak kadar aklı olmayan on iki kişi tarafından yargılanmayı gerçekten ister misin?* Evet, sizi tam olarak onların yargılamasını istersiniz. Çünkü jürideki insanlar kanun bilgisi olmayan kişilerdir. Ve o kişilerin akılları gerçeklerle hiçbir alakası olmayan birçok unsurla çelinebilir.

Eğer jüri bir sanıktan hoşlanırsa ona –sonraki on ya da yirmi yılını hapishane hücresinde tıkılı geçireceği bir suçla– hüküm giydirmekte zorlanır. İşte o yüzden hırsızlıkla suçlanan biri mahkemeye güzel bir takım elbiseyle gelir, turuncu mahkûm tulumuyla değil. Bu nedenle Casey Anthony'nin kıyafetleri ve saç stili onu ağırbaşlı göstermek için dikkatle seçilmişti. Elbette jüridekilerin tarafsız olmaları ve muhakemelerini sadece sunulan kanıtlarla sınırlı tutmaları gerekiyordu.

Fakat insan doğası o şekilde çalışmıyordu.

Sanığın hukuk temsilcisinin hoşluğu da etkiliydi. Eğer avukat paspal, suratsız veya sıkıcıysa jüri davanın onların anlattığı gibi olduğuna inanmamaya meyilli oluyordu. Araştırmalar gösteriyordu ki eğer avukat derli topluysa, ağzı laf yapıyorsa –ve evet– yakışıklıysa jürinin o avukata güvenme ihtimali daha yüksekti. O avukatlara inanmaları, sonrasında müvekkiline de inanmaları anlamına geliyordu.

Çok fazla çabalıyormuşsunuz gibi görünmemek önemliydi. Kıpır kıpır veya sinsi görünmemek lazımdı, istediğiniz son şey onlara "ikinci el araç satıcısı" izlenimi vermekti. İnsanlar kendilerine ne zaman yalan söylendiğini anlardı.

Fakat en önemli şey şuydu, mümkün olduğu anda onlara iyi bir şey göstermeliydiniz. Onlara izlenecek bir şey vermelisiniz. İtirazları ya da mahkeme salonundan çıkarılmaları görmek, masaların yumruklamasına ve yargıcın tokmağıyla vurmasına tanık olmak isterlerdi. Tom Cruise ve Jack Nicholson'ın *Birkaç İyi Adam* filmindeki sahnelerinin canlı bir gösterimini bekliyorlardı. Sistem sıkıcı olabilirdi ama siz öyle olmak zorunda değildiniz. Eğlendirici olabilirdiniz. Onlara sallanan koca bir aletiniz olduğunu ve onu kullanmaktan korkmadığınızı gösterin.

Benim aletim hepsinin içinde en sallananıydı, jüri gözlerini alamazdı.

Lafın gelişi... ve gerçek anlamda.

"Kapanış konuşmanıza devam edebilirsiniz, Bay Shaw."

"Teşekkür ederim, sayın yargıç." Ayağa kalkıp özel dikim gri ceketimin düğmesini iliklediem. Son günlerde gri renk hanımlar arasında çok popülerdi ve bu jürideki on iki kişiden onu kadındı.

Üzerimdeki gözlere düşüncelere dalmış gibi bir ifadeyle baktım, uzun bir süre duraksayarak dramatik gerilimi artırdım. Sonra başladım.

Seni bir sonraki görüşümde, *taşaklarını kesip boğazına tıkacağım.*

Duraksadım. Göz teması kurdum.

Seni bulduğumda, öldürmem için bana yalvaracaksın.

Duraksadım. Parmağımla işaret ettim.

Bekle de gör, puşt herif, senin için geliyorum.

Savunma kürsüsünün arkasından çıkıp jürinin önünde durdum. "Bunlar savcılığın bu davada mağdur," –parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım– "olduğunu iddia ettiği adama ait sözler. Mesajları gördünüz. Yemin altındayken, onları müvekkilime gönderdiğini söylediğini duydunuz." Dilimi şaklattım. "Bana pek de mağdur gibi gelmedi."

Yavaşça yürüdüğüm sırada gözler beni takip etti, tıpkı ders anlatan bir profesör gibiydim. "Bu sözler bana tehdit gibi geldi, hem de ciddi tehditler. Geldiğim yerde bir adamın hayalarını tehdit etmek... Bu sözlerden daha azı için çıkan kavgalar var."

Jürideki birkaç kişi alçak sesle güldü.

Kollarımı jüri bölümündeki korkuluğa dayayıp hepsi kendini dahil hissedene kadar gözlerimi üzerlerinde gezdirdim; onları küçük, kirli bir sırrın ifşasına hazırlıyordum.

"Bu duruşma boyunca müvekkilim Pierce Montgomery hakkında hoş olmayan şeyler duydunuz. Hatta tiksindirici şeyler. Ondan pek hoşlanmadığınıza bahse girerim. Gerçeği söyleyeyim, ben de ondan fazla hoşlanmadım. Evli bir kadınla ilişki yaşadı. Kadının izni olmadan fotoğraflarını sosyal medya hesabında paylaştı. Bunlar onurlu bir adamın yapacağı şeyler değil."

Kötüyü etkisiz hale getirmek her zaman en iyisidir. Tıpkı bir torba kokuşmuş çöpü dışarı atmak gibi; kabul edip sonra devam etmek, kokunun yayılma olasılığını azaltır.

"Eğer insani edeple yargılansaydı sizi temin ederim ki bugün burada onu savunuyor olmazdım."

Mest olmuş dikkatlerini üzerimde tutarak doğruldum. "Fakat bu sizin göreviniz değil. Siz, 15 Mart gecesi yaptıklarını yargılamak için buradasınız. Toplum olarak bizler, bireylerin hayatlarını veya bedenlerini fiziksel zarara karşı savunmalarını cezalandırmayız. O akşam müvekkilimin yaptığı şey tam olarak buydu. Durmadan onu tehdit eden adamla yüz yüze geldiğinde o tehditleri gerçekleştireceğine inanmak için her türlü sebebi vardı. Bedensel olarak zarar görmekten, hatta hayatının tehlikede olduğundan korkmak için sebebi vardı."

Duraksayıp bunun nüfuz etmesini bekledim. Onları avcuma aldığımı, geceyi avukat olarak beni tutacak kadar şanslı olan rezil orospu çocuğunun gözünden gördüklerini biliyordum.

"Eski futbol koçum en iyi savunmanın akıllıca bir saldırı olduğunu söylerdi. Bu, bugün bile dinlediğim bir derstir. O yüzden ilk yumruğu atan Pierce olsa da bu yine de savunmadır. Çünkü bilinen bir tehdide yönelik davranıyordu, *makul* bir korkuyla. İşte bu, bayanlar ve baylar, davanın asıl önemli kısmıdır."

Jüri bölümünün önünde durarak bir adım geri çekildim ve hepsine birden hitap ettim. "Bu konunun üzerinde düşünüp taşınırken müvekkilimin kendini korumak için o şekilde davrandığı sonucuna varacağınızdan eminim. Suçsuz olduğuna karar vereceksiniz."

Savunma kürsüsündeki yerimi almadan önce kapanış konuşmamın son dokunuşunu yaptım. "Zamanınız ve dikkatiniz için teşekkür ederim. Çok... hoştunuz."

Bu, on kişiden sekizini gülümsetti. Beni memnun eden bir orandı.

Yerime oturduktan sonra boş ifadeli meslektaşım çaktırmadan not defterine bir şeyler yazıp bana uzattı.

İyi çaktın!

Avukatlar duruşma esnasında yazarak iletişim kurarlardı çünkü fısıldamak kötüydü. Gülümsemek veya kaş çatmak jüri tarafından istemediğiniz bir şekilde yorumlanabilirdi. O yüzden dışarıdan görülen tek tepkim, başımı hızlıca sallayarak onaylamak oldu.

İçimdeyse bir okul çocuğu gibi kıs kıs gülüyordum. Yazarak karşılık verdim:

Bir şeylere çakmak en iyi yaptığım şey.
Yoksa unuttun mu?

Sofia kusursuz bir profesyoneldi. Gülümsemedi bile. Hiç kızardığını görmedim. Sadece kâğıda cevap yazdı:

Göt herif.

Çaktırmadan sırıtmak için kendime izin verdim.

Götlerden bahsetmişken, benimkinde hâlâ senin tırnak izlerin var? Bu seni ıslatıyor mu?

Uygunsuz ve tamamen profesyonellik dışıydı ama zaten o yüzden bu kadar eğlenceliydi. Bok kafalı müvekkilimizin veya arkamızda oturanların az önce yazdığım şeyi görebilecek olmaları heyecanıma heyecan katıyordu. Kalabalık bir restoranda masanın altından bir kadını parmaklamak gibi –o da eğlenceliydi– yakalanma ihtimali her şeyi daha tehlikeli ve ateşli hale getiriyordu.

Kâğıda bir şeyler karalarken ela gözleri yaramaz bir kıvılcımla parladı:

"Bayanlar ve baylar" dediğinde beni ıslattın zaten. Şimdi dur.

Ben de yazdım.

Dur mu? Yoksa sonrası için sakla mı?

Basit, göze çarpmayan bir gülümsemeyle ödüllendirildim. Fakat yeterliydi.

Sonrası iş görür.

◆◆◆

Karşı iddia ve yargıcın bir saatlik talimatlarından sonra jüri görüşmek için korumalı odaya geçti ve mahkemeye ara verildi. Bu da bana şehirdeki en iyi sandviçleri yapan yerel bir barda eski bir dostumla öğle yemeğinde buluşma fırsatı sundu. Yoğun iş programları ve aile işleri arasında, çalıştığımız şehirlerde denk geldiğimizde yılda sadece bir veya iki defa görüşecek kadar vaktimiz oluyordu.

Drew Evans, Columbia'daki günlerimizden bu yana çok fazla değişmemişti. Aynı alaycı mizah anlayışı, pervaneleri çeken ışıklar gibi kadınları çeken aynı ukala tavırlar... O zaman ile şu an arasındaki tek fark, Drew'un peşindeki kadınların dikkatini çektiğini fark etmemesiydi. Fark ediyorsa da karşılık vermiyordu.

Yirmili yaşlardaki garson kız, "Başka bir şey istemediğinizden emin misiniz? *Herhangi* bir şey?" diye sordu umutla, on beş dakikada içinde yanımıza üçüncü kez gelmişti.

Drew birasından bir yudum alıp, "Hayır, kararım hâlâ aynı, teşekkürler," diyerek onu başından savdı.

Kız kamburunu çıkararak uzaklaştı.

Drew, babasının New York'taki şirketinde yatırım uzmanıydı. Ayrıca benim de yatırımcımdı, 529 planıyla Presley'nin iki yıllık üniversite ücretinin şimdiden birikmesinin sebebiydi. Para ve arkadaşlık işlerini karıştırmak akıllıca bir hamle gibi görünmeyebilirdi ama arkadaşlarınız para kazandırmakta benimkiler kadar iyiyse her şey harikaydı.

Telefonu gelen mesajla bipledi. Ekrana baktıktan sonra yüzüne sersem bir gülümseme yayıldı, daha önce yüzünde sadece bir defa gördüğüm türden bir gülümsemeydi. Sekiz ay önceki düğününde.

Ağzımı silip peçeteyi masaya attım ve sandalyemi geriye doğru yatırıp iki bacağının üzerinde durdum. "Ee... Kate bugünlerde nasıl?"

Kate, Drew'un karısıydı.

İnanılmaz güzel karısı.

Düğün törenlerinde kısa bir süreliğine dans ettiğim inanılmaz güzel karısı. Dostum dans etmemizden azıcık bile hoşlanmışa benzemiyordu.

Eğer onunla kafa bulmasaydım nasıl bir arkadaş olurdum?

Pis bir gülümsemeyle bana baktı. "Kate muhteşem. Benimle evlendi, başka nasıl olabilirdi ki?"

"Kartvizitimi ona verdin mi?" diye üsteledim. "Yasal hizmetlerim için benimle iletişime geçebilir... Ya da ihtiyaç duyabileceği *başka* servisler için?"

O kaşlarını çatarken ben sırıttım.

"Hayır, ona kartını vermedim. Puşt." Öne doğru eğilirken birden çok kendini beğenmiş göründü. "Ayrıca Kate senden hoşlanmıyor."

"Kendine söylediğin bu mu?"

Kıs kıs güldü. "Bu doğru. Senin namussuz olduğunu düşünüyor. Sen ceza avukatısın, Kate de bir anne. Çocuk tacizcilerinin sokaklarda gezmelerine yardım ettiğine inanıyor."

Bu yaygın bir yanılgıydı ve tamamen yanlıştı. Ceza avukatları yasal sistemi dürüst, sağlıklı tutardı. Biz birey için, vatandaş için savunma yapar, vatandaş ile eyaletin sınırlandırılmayan gücü arasında dururduk. Fakat insanlar o kısmı unutuyor, hep pedofiller ve Wall Street'te emeklilik parasını çalan hırsızlarla ilgili sanıyorlardı.

"Benim bir kızım var," diye karşı çıktım. "Bir çocuk tacizcisini savunmazdım."

Drew mantığımı yetersiz buldu. "Şirkete ortak olmaya çalışıyorsun, güçlü olan sana kimi savunmanı söylerse onu savunursun."

Kayıtsızca omzumu silktim.

"Kızından bahsetmişken," dedi hiç duraksamadan geçiş yaparak, "Şimdi kaç yaşında? On mu?"

Her zamanki gibi bebeğimden bahsedilmesi anında göğsümü gururla kabarttı. "Geçen ay on birine bastı." Telefonumu çıkarıp hafızanın çoğunu kaplayan fotoğraflardan birini açtım. "Amigo kız seçmelerini kazandı. Güneyde amigo kız olmak ciddi spordur, buralardaki gibi 'hey yo' deyip ponpon salladıkları saçmalıklara benzemez."

Jenny ve Presley hâlâ Mississippi'de yaşıyorlardı. Columbia Üniversitesi'nden sonra hukuk fakültesi için George Washington Üniversitesi'ne gittim, benimle birlikte DC'ye taşınmalarını istedim ama Jenny şehrin çocuk yetiştirmek için uygun olmadığını düşündü. Kızımızın tıpkı bizim gibi büyümesini istedi. Nehirde yüzerek, toprak yollarda bisiklet sürerek, tarlalarda çıplak ayaklarla koşarak ve pazar günleri kiliseden sonra barbeküye giderek.

Hoşuma gitmese de ona katıldım.

Presley'nin yeşil ve altın sarısı takım renkleri içindeki yeni fotoğraflarından birini gösterdiğimde Drew etkilenerek ıslık çaldı. Kızımın uzun, sarı saçları bukle bukleydi ve tepeden toplanmıştı; parlak gök mavisi gözleri ve nefes kesen inci beyazlığında bir gülümsemesi vardı.

"Tam bir güzellik abidesi, Shaw. Annesine çektiği için çok şanslı. Umarım beyzbol sopan hazırdır."

Ondan bir adım öndeydim. "Yok ya, tüfeğim var."

Onaylayarak başını sallayıp koluma vurdu.

"Selam yabancı, görüşmeyeli uzun zaman oldu." Gözlerim masamıza doğru yürümekte olan meslektaşım –ve başka şeyim– Sofia Marinda Santos'un muhteşem fiziğine kaydı.

Kıyafetler erkeği gösteren bir şey değildi; bir kadın içinse beyanatta bulunurdu. Sofia için kıyafetler özellikle coşkulu açıkla-

malar yapıyordu. Tam olarak kendi gibi giyiniyordu; kusursuz, keskin hatlı ve zarif, yine de ağzımı sulandıracak kadar seksi. Kırmızı ipek bluzu nefis bir şekilde düğmeliydi, köprücükkemiğinin hemen altındaki bronz teninin birazını gösteriyordu. Azıcık bile göğüs dekoltesi yoktu. Fakat kumaş, Tanrı vergisi yuvarlak göğüslerini vurguluyordu. O göğüsler dolgun, sert ve inanılmaz muhteşemdi. Uzun, zarif kolları, kısa gri bir tüvit ceketle kapatılmıştı ve onunla uyumlu kalem eteği kalçalarının kıvrımını güzelce sarmaladıktan sonra upuzun, kaslı bacaklarını gösteriyordu.

"Nerede saklanıyordun?" diye sordum, sonra boş sandalyeyi gösterdim. "Bize katılmak ister misin?"

Kendinden kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkürler ama hayır, öğle yemeğimi Brent'le arka tarafta şimdi yedim."

Elimle işaret ederek onları tanıştırdım. "Drew Evans, bu Sofia Santos; karına göre çocuk tacizcilerini özgürleştiren meslektaşım." Söylediğim şeyle Sofia'nın kara kaşları hafifçe yukarı kalktı ama devam ettim. "Soph, bu Drew Evans; üniversiteden eski bir dostum, şu andaki yatırımcım ve hepsinden de ötesi kaba bir piç kurusu."

Drew lafımı önemsemeden elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum, Sofia."

"Aynı şekilde."

Sofia kolundaki Rolex saati kontrol edip bana takıldı. "Sen de buradaki işini bitirsen iyi olabilir, Stanton. Jüri kararını kaçırmak istemezsin."

Daha o konuşmayı bitirmeden başımı iki yana sallamaya başladım. Çünkü duruşma başladığından beri bu konuda kapışıyorduk. "Dünya kadar vaktim var, hayatım. Hatta tatlı bile söyleyebiliriz, o jüri en erken pazartesi günü oradan çıkar."

"Sen Jüri Büyüleyen olabilirsin." Manikürlü parmaklarıyla bir çember çizdi, kristal küreye danışıyor gibiydi. "Fakat ben Jüri Kâhiniyim. O ev hanımlarının hafta sonu yapılacaklar listelerinden bu duruşmayı çıkarmak istediklerini görüyorum."

"Jüri Büyüleyen mi?" Drew kuru kuru yorumda bulundu. "Ne sevimli."

Drew'a hareket çekerken Sofia'ya ısrarla laf yetiştirdim. "Bu defa görün yanlış."

Dudağını büktü. "Bahse girmek ister misin koca adam?"

Meydan okuyan bir gülümsemeyle, "Şartlarını söyle, tatlı şey?" diye karşılık verdim.

Evans gizlemediği bir keyifle bizi izliyordu.

Sofia ellerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. Yerçekimine olan saygım bir kez daha arttı; çünkü bluzunun vücudundan uzaklaşmasını, narin siyah dantelle sarmalanmış nefes kesici memelerinin güzel bir manzarasını görmemi sağlayan güç oydu.

"Porsche."

Hazırlıksız yakalandım, gözlerim büyüdü. Kafa bulmuyordu.

Gümüş rengi, üstü açılabilen 911 Carrera 4S Cabriolet'imin en değer verdiğim şey olduğunu biliyordu. Dört yıl önce prestijli Adams&Williamson hukuk firmasında işe girdiğimde kendime aldığım ilk şeydi. El değmemişti. Yağmur yüzü görmemişti. Bir kuşun gelip de sıçabileceği yere park edilmemişti. Benden başka kimse tarafından kullanılmamıştı.

"Bugün jüri odadan çıktığında Porsche'ni hayatının sürüşüne çıkarmama izin vereceksin."

Tepeden bakarak bekledi.

Parmak boğumlarımı çeneme sürterek düşündüm.

"Düz vites," diye uyardım alçak sesle.

"Pıfft, çocuk oyuncağı."

"Eğer sen kaybedersen, hayır, sen kaybettiğinde benim çıkarım ne olacak?"

Doğrulurken halinden memnun görünüyordu, hem de şartlarımı duymadığı halde. "Ne istiyorsun?"

Sofia'nın minicik, kırmızı bir bikiniyle zorlukla kapanmış kıvrımlarının ıslak ve sabun köpüğüyle kaplanmış halinin görüntüsü beynime sızıverdi. Yüzümü kaplayan azgın gülümsemeye engel olamadım. "Bir ay boyunca her hafta Porsche'yi ellerinle yıkayacaksın."

Tereddüt etmedi. "Tamamdır."

El sıkışmadan önce gözlerinin içine baktım ve kasten avcuma tükürdüm. Ellerimiz kaydı ve ıslandı. Burnunu buruşturdu ama gözleri... Gözleri yalnızca benim okuyabildiğim memnun bir sıcaklıkla parladı.

Hoşuna gidiyordu.

Elimi bıraktıktan sonra avcunu bir peçeteyle sildi. Sonra Brent Mason tuvaletten çıkıp yanımıza doğru geldi. Brent firmadaki iş arkadaşlarımızdan biriydi, Sofia ve benimle aynı yıl başlamış olsa da çok daha genç görünüyordu. Yuvarlak mavi gözleri, dalgalı kahverengi saçları ve umursamaz kişiliğiyle insanın içinde korumacı bir his uyandıran küçük kardeş havası vardı. Yürüyüşündeki aksama oğlan çocuğu imajını vurguluyordu, gerçekteyse bunun sebebi çocukluğunda geçirdiği bir kaza sonucu sol bacağının protez olmasıydı. Kaza uzvunu ondan almış olabilirdi ama Brent'in neşesi tamamen yerli yerindeydi.

Firmadaki her çalışan gibi, Brent ve Sofia da bir ofisi paylaşıyordu. Yakınlardı ama tamamen platonik, arkadaş tarzındaydı.

Ayrıca Brent, Tanrı'dan daha zengindi. En azından ailesi öyleydi. Aileden kalan para öyle yüklü bir servetti ki ailesi, herkesin

Fransa'nın güneyinde yazlığı olmadığını veya şehir hayatına ara vermek istediklerinde Potomac'taki kır evlerine çekilemeyeceklerini anlamıyordu. Brent'in babasının tek çocuğu için politik arzuları vardı ve savcı olarak çalışmanın o hırsın peşinden gitmesini sağlayacağına inanmıştı.

İşte Brent tam da o yüzden gidip ceza avukatı olmuştu.

"Selam Shaw," diye selam verdi.

Başımı salladım. "Mason." Bir kez daha Drew'u işaret ettim. "Brent Mason, bu Drew Evans, eski bir dostum." Gözlerimi Drew'a çevirdim. "Brent firmamızdaki avukatlardan biri."

Sertçe el sıkıştılar, sonra Drew, "Tanrı aşkına, DC'de avukat olmayan biri var mı?" diye sordu.

Kıs kıs güldüm. "Ülkede kişi başına en çok avukat düşen yer."

Hayatım üzerine yemin ederim ki bana hakaret edecek bir cevap verecekti ama Brent araya girdi. "Gitmeye hazır mısın Sofia? Yirmi dakika içinde bir müvekkilim gelecek."

"Hazırım. Seninle tanıştığıma sevindim, Drew. Stanton. Öğleden sonra mahkeme salonunda görüşürüz."

Kafam karışmış gibi rol yaptım. "Ofiste demek istedin herhalde?"

Başını iki yana sallayarak Brent'in onun için açtığı kapıdan dışarı çıktı.

Gidişini izledim ve her saniyesinden keyif aldım.

Tabii bu, dikkatten kaçmadı. "Gerçekten bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

Dikkatim yeniden arkadaşıma döndü. "Neyin?"

"İş arkadaşınla düzüşmenin," diye açık açık söyledi Evans. "Sence bu akıllıca mı?"

Bir an nasıl anladığını merak ederek duraksadım... Sonra merak ettiğim için kendime güldüm; çünkü elbette anlardı.

"Bunu birkaç ay önce kendi iş arkadaşıyla *evlenen* adam mı söylüyor?"

Drew arkasına yaslanırken tek kolunu yanındaki sandalyeye attı. "O tamamen farklı. Kate ve ben özeliz."

Suyumu yudumladım. "Sana Soph'la düzüştüğümüzü düşündüren ne?"

"Ah... Çünkü gözlerim var. Ayrıca kulaklarım da var. Az önce şahit olduğum cinsel gerilim çözülmemiş bir şey değil. Bu arada, bahiste kendini ucuza sattın. Benim şartım onu kaputun üstünde becermek, arabayı da sonra yıkatmak olurdu." Omzunu silkti. "Tabii bu benim. Şimdi baştaki soruma gelecek olursak..."

İnkâr etmenin manası yoktu. "Sofia hiç şüphesiz becerdiğim –tam anlamıyla– en akıllı kadın."

Drew onaylamadı. "Yürüdüğün tehlikeli bir yol, Shaw. Tuhaflık ve kadın horgörüsüyle oluşan bir mayın tarlası."

Endişelerini anlıyordum ama gerekli değildi. Sofia bütün önemli yanlarıyla bir kadındı ama kafa yapısı olarak tam bir erkekti. Geleceğinde minivan veya beyaz çitler yoktu, sadece köşe ofisler ve çalışılan saatler vardı. Samimi, açık sözlü, aynı zamanda da eğlenceliydi. Arkadaş olarak gördüğüm bir kadındı; dışarı çıkmak kadar içine girmekten de keyif aldığım biriydi.

Anlaşmamız altı ay önce başlamıştı. İlk sefer gelişigüzeldi, pervasızcaydı. Onu istediğimi biliyordum ama şirketin bodrumdaki kütüphanesinde yalnız kaldığımız geceye kadar ne kadar istediğini fark etmemiştim. İkimiz de geç saatte çalışıyorduk, gergindik ve zamanımız kısıtlıydı. Bir an Miranda ve Arizona davasının karmaşık detaylarını tartışıyorduk, sonraki andaysa birbirimizin kıyafetlerini parçalıyorduk. Kalın, deri cilt yığınlarına dayanarak vahşi hayvanlar gibi sevişmiştik.

Sesimiz de öyle çıkmıştı.

Sofia'nın o gece çıkardığı sesleri ne zaman düşünsem tahrik oluyordum. Onu üç defa boşaltırken çıkardığı sesler nefeslerden, iniltilerden ve hırlamalardan bir senfoniydi. Sıralı bir üçlemeydi. En sonunda orgazm olduğumda tam beş dakika bacaklarımı hissedememiştim.

Sonrasında savaştan çıkmış askerler gibi terli ve darmaduman bir halde konuşmuştuk. Bunun ikimizin de tekrar –ve tekrar– yapmak istediğimiz bir şey, fazlasıyla dolu olan programımıza güzelce uyan, çok ihtiyaç duyduğumuz bir stres atıcı olduğuna karar vermiştik.

Kulağa geldiği kadar soğuk değildi. Fakat kolaydı.

Sırıttım. "Yok ya... Sofia erkek arkadaşlarımdan biri gibi."

"Erkek arkadaşlarından birini mi beceriyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Sen öyle söyleyince kulağa hiç de ateşli gelmiyor. Demek istediğim şu, o da benim gibi işi için yaşıyor. Ortak olmaya çalışmak başka bir şeye fazla vakit bırakmıyor. Uygun durumda ve acayip güzel. Evlisin biliyorum ama fark etmemek için yarı ölü falan olman lazım. Hatta ölü bile olsan o memeler sertleşmene sebep olurdu."

"Ah, inan bana fark ettim," dedi. "Mississippi'deki seks partnerinden haberi var mı?"

"Jenny benim seks partnerim değil," diye homurdandım. "Pislik."

"Sevgilin veya karın değil. Kasabaya gittiğinde becerdiğin bir hatun. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama seks partnerinin tanımı budur."

Bazen Drew'un aklına geleni söyleme alışkanlığı, taşaklarından yumruklanma riskini artırıyordu.

"Sofia, Jenn ve Presley hakkındaki her şeyi biliyor."

"İlginç." Sonra bilindik uyarısı geldi. "Sadece böyle bir durumun senin için... karmaşık olabileceğini söylüyorum. Pişmanlık,

kıçından ısırıp deli gibi acıtan bir şey. Benim de başımdan geçti, eğlenceli değil."

"Uyarı için teşekkürler. Fakat üstesinden gelebilirim."

"Ünlü son sözler. Ama şunu unutma, üstesinden gelemediğini fark ettiğinde çok geç olacak." Telefonunu kontrol edip ayağa kalktı. "Neyse benim kalkmam lazım, trene yetişmeliyim."

Ayağa kalkıp koluna vurdum. "Hey, neden bu akşam DC'de kalmıyorsun? Çocuklarla poker gecesi düzenlerim, eski zamanlardaki gibi olur."

Ellerini kaldırıp seçeneklerini tarttı. "Bakalım... Shaw'un parasına el koymak mı yoksa bütün öğleden sonra bana seks mesajları atan nefes kesici karımın olduğu eve gitmek mi? Kıyas kabul etmez. Seni severim adamım ama asla o kadar değil."

Sarılıp birbirimizin sırtına vurduktan sonra en kısa sürede bunu tekrar yapmaya sözleştik.

Tam o sırada telefonum çaldı. Masadan alıp mesajı okudum ve sövdüm.

Drew evrak çantasını masanın altından alırken telefonumu ona çevirdim.

"Jüri dönmüş."

Kahkaha attı. "Senin iyiliğin için, umarım düz vitesi iddia ettiği kadar iyi kullanıyordur." Duraksadı, sonra da sırıttı. "Fakat kullandığını zaten biliyorsun sanırım." Koluma son bir kez daha vurduktan sonra kapıya yöneldi. "Sonra görüşürüz, adamım."

"Kate'e selamlarımı ilet," diye seslendim. "Kartımı da!"

Arkasını dönmedi, yürüyüşünü yavaşlatmadı ama havaya kaldırıp gösterdiği ortaparmağı son derece gürültülü ve netti.

4

Sofia

Karar okunmadan önce mahkeme salonunda bir enerji, havada çatırdayan bir elektrik vardı. Herkesin hissettiği, soluksuz bir gerilim ânı gibiydi; Kolezyum'da Sezar'ın başparmağının hangi yönü göstereceğini merak eden Romalılar da böyle hissetmiş olmalıydı. Nabzınız hızlanıyor, kanınız uğulduyor ve adrenalin hücum ediyordu. Heyecan vericiydi.

Gerçekten muhteşem bir seks kadar bağımlılık yaratıcıydı. Sizde iz bırakan, sizi sızlayan ve yorgun bir hale getiren, hepsini yeni baştan yapmayı beklediğiniz tarzda bir seksten bahsediyorum.

Avukat olmak istediğimi her zaman biliyordum. Büyürken *L.A. Law* gibi diziler izlerdim; orada ince zekâya sahip, kusursuz saçlı, tarz takımlar giyen ve gökdelenlerdeki cam ile kromdan yapılmış ofislerde çalışan kadın avukatlar vardı.

Ailem için en önemli şey eğitimdi çünkü kendilerinin eğitime erişimi çok az olmuştu. Annem genç bir kızken fakirlik yüzünden Para adındaki köyünden ayrılmış, göreceli olarak daha zengin olan Rio de Janeiro'ya gitmişti. Fakat cehaletinden sade-

ce babamla tanıştıktan sonra kurtulmuş, annem on altısındayken babam ona okumayı yazmayı öğretmişti. Birlikte Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiş ve Amerikan Rüyası tanımının birebir örneği olmuşlardı. Başarılı bir iş kurup kazançlı bir servet için orta sınıf yaşama şanslarını riske atmışlar ve sıkı çalışmalarının çocuklarına sağlayacağı fırsatların fazlasıyla farkındalarmış. Eğitimin bütün kilitli kapıları açan bir anahtar olduğu konusunda üç abimi ve beni etkilediler. Eğitimin asla çalınamayan bir hazine, en sağlam güvenlik ağı olduğunu söylediler. Hepimizin profesyonel alanlara yönelmesi kazara olan bir şey değildi. En büyük abim Victor bir doktordu, Lucas yeminli mali müşavirdi, benden sadece bir yaş büyük olan Tomas ise bir mühendisti.

"Jüri sözcüsü, karara vardınız mı?"

Müvekkilimiz Pierce Montgomery'nin dikkati, açık bir şekilde kaderini bildirmek üzere olan kadının üzerinde değildi, onun yerine bariz şekilde göğsüme odaklanmıştı. Bu hiç de keyif vermeyen biçimde kendimi pis hissetmeme sebep oldu.

Bu iğrençliği yıkayıp çıkarmak için yakın geleceğimde ateş gibi bir duş görüyordum.

"Vardık, sayın yargıç."

Ceza avukatı olunca Montgomery gibi pisliklerle çalışabileceğimi biliyordum ama bu beni caydırmamıştı. Ailemin en küçüğüydüm; tek kız olduğum için de aşırı korumacıydılar. Fakat o korumacı içgüdü ailemi, beni kısıtlamak yerine kendine yeten ve hayat önüne ne çıkarırsa çıkarsın hazırlıklı olan birine dönüşmeme yardım etmeye itti.

Fırsatlara iki elinle birden sarılmalısın; çünkü bir daha karşına çıkacaklar mı bilemezsin, derdi babam.

Chicago'da büyümek bana avantaj sağlamıştı. Güzel bir şehirdi ama bütün kentsel alanlar gibi kendi tehlikeleri vardı. Hızlı

hareket etmeyi fakat savunduğumdan vazgeçmemeyi, gardımı yukarıda tutmayı ve genel olarak tanımadığım kişiler aksini kanıtlayana kadar onlara güvenmemeyi erken yaşta öğrendim.

Pierce Montgomery gibi kısa, kötü kötü bakan, iğrenç bir senatör çocuğu gözümü korkutamazdı. Eğer gözlerinden fazlasıyla bana dokunmayı denerse bileğimin tek hareketiyle onu dizlerinin üzerine indirebilirdim.

İşte o kadar basitti.

"Kararınız nedir?"

İşte geliyor. Büyük an.

Gözümün ucuyla Stanton'ın geniş omuzlarının nefes alırken yükseldiğini... ve nefesini tuttuğunu gördüm.

Tıpkı benim gibi.

Sözcü kadın dava numarası ve suçlamalarla ilgili detayları söyledi, sonra da sihirli kelimeleri ağzından çıkardı. "Suçsuz."

İşte bu kadar! İşte böyle yaparlar! Zihnimde yumrukları tokuşturduk.

NFL oyuncularının sayı yaptıktan sonraki halleri gibi, mahkeme salonlarında abartılı sevinç gösterileri yapmak hoş karşılanmazdı, o yüzden Stanton ile canlı, kutlama gülümsemelerimizi dizginledik. Fakat ikimiz de bunun büyük bir şey olduğunu biliyorduk; Cochran, Allred, Geragos, Abramson ve Dershowitz gibi nam salmak için basamak olacak bir zaferdi. Herkesin isminizi bildiği bir ligti.

Montgomery, Stanton'ın elini sıkarak teşekkür etti, nasıl becerdiyse minnettarlık gösterirken bile mağrur görünmeyi başardı. Bana kolları açık bir halde döndü; elbette kucaklaşmayı bekliyordu.

Çünkü benim vajinam vardı.

Birçoğu gibi penisi olanların el sıkıştığı, vajinası olanların kucaklaştığı inancını paylaşıyordu.

Bu hatun öyle yapmıyor, ahbap.

Kolumu dimdik bir şekilde uzattım, bu da söylemek istediğim şeyi açıkça gösterdi ve onu kişisel alanımdan uzak tuttu. El sıkışmakla yetindi ama yan bakarak göz kırptı.

O sıcak duş beni artık daha yüksek sesle çağırıyordu.

Mahkeme salonundan çıktığımızda gazeteciler bekliyordu. Ulusal değil, yerel basın. Henüz ulusal basın yoktu. Dediğim gibi, bu bir basamaktı.

Stanton bu davadaki birinci avukat olduğu için, deneyimli etkileyiciliği ve egoizmiyle soruları cevapladı; avukatlar mütevazı davranmazdı. Fakat savunmamız diye bahsederek, daha en başından sonuçtan emin olduğumuzu söyleyerek bana da hakkımı verdi, iyi bir asker gibi dikkati şirketimize çekti ve Adams&Williamson'daki her müvekkilin eşit özenle temsil edileceğine vurgu yaptı.

O konuşurken bir an durup hayranlıkla baktım çünkü hayran olunması kolay biriydi. Yeşim rengi gözleri heyecandan ve öğlen güneşinin etkisiyle parlıyordu, her kadının sahip olmak için öldüreceği kadar gür, şaşırtıcı kara kirpiklerle çevrelenmişti. Aynı şekilde gür, Robert Redford'un *Yasal Kartallar* filmindeki gibi altın sarısı saçlarından birkaç asi tutam alnına düşmüştü. Romalı burnu ve çıkık elmacıkkemikleri ona güçlü, asil bir görüntü veriyordu ama Stanton Shaw her şeyiyle bir adamdı, güzel çocuklardan değildi. Sanırım onunla ilgili en sevdiğim kısmı çenesiydi. Pornolara layıktı. Sağlam ve kare çenesinde geç uyanılan sabahlar ile sıcak yatakları hatırlatacak kadar sarı kirli sakal vardı.

Bir seksen sekizlik boyuyla benden on santim uzundu ve uzun bacaklarıyla geniş göğsü bir terzinin rüyası gibiydi. Takım elbise giysin diye yaratılan bir vücuttu adeta. Sesi derindi, hafif güneyli aksanı olan, melodik bir baritondu. Sesi çapraz sorgulama esnasında bir neşter gibi kesebilir veya yatmadan önce masal

anlatan birinin verdiği rahatlıkla büyüleyebilirdi. Fakat sizi savunmasız bırakan, kendine çeken şey gülümsemesiydi. Kendisi kahkaha attığında size de kahkaha attırırdı ve tembel, çarpık bir gülümsemeyle kaydıklarında sizi edepsiz düşüncelere sevk edecek uzmanlıkta dudakları vardı.

O gülümsemeyle birbirimizi iyi tanıyorduk.

"... öyle değil mi Bayan Santos?" diye sordu ve gazetecilerin bakışları beklentiyle bana çevrildi.

Siktir. Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çene çizgisine bakmakla fazla meşguldüm *–lanet olsun sana çene–* o kirli sakalın baldırlarımın içini nasıl çizdiğini, beni en sevdiği kaşınma direğiyle keyif süren bir kedi gibi memnuniyetle nasıl inlettiğini hatırlıyordum.

Fakat hiç çaktırmadan toparlandım. "Kesinlikle. Daha fazla katılamazdım."

Gazeteciler bize teşekkür etti, müvekkilimiz şoförlü arabasına binerken Stanton ve ben birkaç sokak ötedeki ofisimize yürüyerek dönmeye karar verdik.

"Aklın nerelere gitti? Dalıp gittin," derken sesinde zaten tahmin ettiğini söyleyen keyifli bir tını vardı.

Stanton benim için binamızın kapısını açarken ona, "Sana daha sonra detaylı talimatlar vereceğim," diye cevap verdim.

Adams&Williamson, DC'deki en eski hukuk şirketlerinden biriydi. 1910'daki Binaların Yüksekliği Yasası'na uygun olarak sadece on katlıydı, yasaya göre birkaç yeni yapı dışındaki yeni binaların Kongre Binası'ndan daha yüksek olması yasaklanmıştı. Fakat bina boyunun eksikliğini tarihi ihtişamıyla kapatıyordu. Verniklenmiş maun, üst aydınlatmanın altında parlıyordu, aydınlatma her duvarı süsleyen el yapımı pervazları vurgulamak için tasarlanmıştı. Restore edilmiş mermerden şömine daimi ışığıyla içeri giren ve devasa, ceviz ağacından resepsiyon masasına giden konukları karşılıyordu.

Uzun zamandır karşılama görevlisi olarak çalışan ellilerindeki Vivian, kusursuz beyaz takımı ve topuz yaptığı sarı saçlarıyla içeri girenlerin bekledikleri o zarafete karşı mükemmel bir ilk intiba bırakıyordu.

Vivian sıcak bir şekilde gülümsedi. "İkinize de tebrikler. Bay Adams sizi ofisinde görmek istiyor."

DC'de haberler öyle hızlı yayılıyordu ki lise dedikodularını çevirmeli internet gibi yavaş gösteriyordu. O yüzden zaferimizin haberinin çoktan patronumuza ulaşmış olması şaşırtıcı değildi. Öte yandan etkileyici bir zafer olsun ya da olmasın, şirketimizin kurucu ortağı ve ikinci başkanımızla doğrudan akrabalık bağı olan Jonas Adams, tebriklerini sunmak için asla üst kattaki yerinden aşağı inmezdi.

Sizi ayağına çağırırdı.

Asansörle yukarı doğru çıkarken içimde fokurdayan enerjinin aynısı suç ortağımdan da yayılıyordu. Ânında Jonas'ın ofisine yönlendirildik, masasının arkasında durmuş, yıpranmış deri evrak çantasına dosyaları hızla sokuyordu. Kurucu babalarımızdan olan atasıyla benzerliği olağanüstüydü; yusyuvarlak göbeğinin üzerinden geçen altın zincir antika bir köstekli saate bağlanıyordu, sivri burnunun üzerinde duran yuvarlak gözlükleri ve tepesindeki kel kısmı gizlemek için ona göre taranmış beyaz saçları vardı. Bu arada kafası, üzerinde durduğumuz ahşap zemin kadar parlaktı.

Eğer bir gün emekli olursa tarihi yeniden canlandırma şirketleri ondan bir parça almak için birbirlerini parçalayacaktı.

Jonas en iyi hukuk kurumlarından birinde ders vermişti ve alanımızdaki en parlak zekâlardan biri olarak görülüyordu. Fakat birçok aydın gibi, sizde durmadan araba anahtarlarını kaybediyormuş hissi uyandıran meşgul, kafası dağılmış bir mizacı vardı.

"İçeri gelin, içeri gelin," derken ceplerine vurdu, hâlâ yerinde olduğunu umduğu şeyleri orada bulunca rahatlamıştı. "Hawaii'deki

bir konferans için gitmek üzereyim ama Montgomery davasıyla ilgili ikinizi de kutlamak istedim."

Masasının arkasından çıkıp ellerimizi sıktı. "Harika iş çıkardınız, kazandığınız kolay bir zafer değildi. Fakat Senatör Montgomery'nin memnun olacağına eminim."

"Teşekkürler efendim," diye cevap verdi Stanton.

"Şimdi bu sizin için kaçıncı oluyor, Bay Shaw? Kariyerinizdeki sekizinci mi?"

Stanton haddini bilmezce omzunu silkti. "Aslında dokuzuncu."

Jonas başını sallarken gözlüğünü çıkardı ve baş harflerinin yer aldığı bir mendille temizledi. "Etkileyici."

"Tamamen jüriyle ilgili, Bay Adams," diye böbürlendi Stanton. "Benden hoşlanmayan bir jüriyle hiç karşılaşmadım."

"Evet, çok iyi, çok iyi. Peki siz, Bayan Santos? Namağlup devam ediyorsunuz ha?"

Gülümseyerek çenemi gururla havaya diktim. "Evet efendim, altıda altı."

Profesyonel kadınlar uzun bir yol kat etmişlerdi. Artık ayaklarımızı bir zamanlar erkeklerin hâkimiyetinde olan politika, hukuk ve iş alanlarının kapısından sağlam bir şekilde sokmuştuk. Fakat önümüzde hâlâ uzun bir yol vardı. Özellikle de konu terfilere ve profesyonel alandaki fırsatlara gelince bu gerçek hâlâ devam ediyordu, biz ilk akla gelen değil de sonradan hatırlananlardık. Patronlarımızın gözünde bir yere gelmek için erkek meslektaşlarımız kadar iyi olmamız yeterli değildi, daha iyi olmak zorundaydık. Göze çarpmalıydık.

Bu adaletsiz olsa da sonuçta gerçeğin kendisiydi.

İşte o yüzden, Jonas'ın şoförü onun bavulunu almak için odaya girdiğinde ve Stanton'ın Porsche'sinden daha pahalı lüks bir golf çantasıyla dışarı çıktığında, "Golf oynadığınızı bilmiyordum, Bay Adams," dedim.

Doğru değildi, elbette biliyordum.

"Fanatik bir oyuncuyumdur. Rahatlamak için, strese yardım ediyor. Konferans sırasında birkaç tur oynamayı dört gözle bekliyorum. Oynar mısınız?"

Pişmiş kelle gibi sırıttım. "Aslına bakarsanız oynuyorum. Doğu Potomac'ta yetmiş metrelik bir atış yaptım."

Büyüyen gözlerinin üzerine gözlüğünü taktı. "Büyük başarı." Parmağını salladı. "Hawaii'den döndüğümde kulübüm Trump National'da birkaç turluğuna misafirim olursun."

"Bu çok hoş olurdu. Teşekkürler."

Başını sallarken gıdığı hipnoz edici bir şekilde sallandı. "Sekreterim asistanınızı arayıp takviminize ekletecek." Sonra dikkatini yeniden Stanton'a çevirdi. "Oynar mısın Shaw?"

Onu tanıdığım için saliselik tereddüdünü fark ettim. Fakat sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Elbette. Golf benim hayatım."

Jonas ellerini birbirine çarptı. "Harika. Öyleyse sen de bize katılırsın."

Stanton zorlukla yutkundu. "Süper."

Jonas gittikten sonra Stanton'la dördüncü kattaki şahsi ofislerimize dönmek için asansöre bindik.

Işıklı rakamların azalmasını izlerken, "*Golf benim hayatım* mı?" diye tekrarladım.

Keyifli gözleri bana döndü. "Ne deseydim?"

"Ah, üç ay önce bana söylediğin şeyi söyleyebilirdin: *Golf gerçek bir spor değil.*"

"Değil," dedi ısrarla. "Eğer terlemiyorsan spor değildir."

İşte bu dediğini, "Golf inanılmayacak ölçüde yetenek gerektirir..." diye cevapladım.

"Pinpon da öyle. O da spor falan değil."

İnatçı, aptal erkek perspektifi. Erkek kardeşlerle büyüdüğüm için buna aşinaydım, yine de saçmalığına güldüm.

"Ne yapacaksın peki? Jonas iki haftaya Hawaii'den dönecek."

"Bana oynamayı öğretmen için epey zaman olacak," diye cevap verirken yumuşakça dirsek attı.

"Ben mi?" dedim kekeleyerek.

"Tabii, Doğu Potomac'ta yetmiş metre yapan hanımefendi. Daha iyi kim öğretebilir?"

Başımı iki yana salladım. Stanton böyle yapardı işte. Yeğenim abime karşı titreyen dudaklarını nasıl kullanıyorsa Stanton da lanet olası cazibesini kullanıyordu.

Direnmek imkânsızdı, özellikle de gerçekten direnmeyi istemediğinizde.

"İki hafta uzun bir zaman değil."

Elini omzuma koyup başparmağıyla ensemdeki çıplak teni okşadı. Hareket omurgamdan aşağıya yakarak ilerleyip belimin altındaki kasların kasılmasına sebep oldu.

"Bu hafta sonu başlayacağız. Sana güvenim tam, Soph. Artı," -göz kırptı- "hızlı öğrenirim."

Asansör kapıları açılırken elini çekti ve bir an için kaybıyla yasa girdim. "Bahsimizi yerine getirmek için de kusursuz zaman olacak. Arabanın bana bir tur borcu var."

"Baskı altında girdiğim bahislerden sorumlu olabileceğimi sanmıyorum."

Topuklarım ahşap zeminde tıkırdarken ofladım. "Tam olarak nasıl bir baskı altındaydın?"

Stanton ofis kapılarımızdan birkaç adım ötede durdu. Sesini alçaltıp kulağıma fısıldadı. "Mucizevi memelerinin gücünü hafi-

fe alıyorsun. Suratımda duruyorlardı, doğru düzgün düşünmek mümkün değildi."

Kollarımı şüpheyle bağladım. "Mucizevi mi?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ayağa kalkıp dualar etmek... veya dizlerimin üzerine çöküp başka şeyler yapmak istememe sebep oluyorlar."

Ufak bir kahkaha attım. "Eğer göğüsler dikkatini böyle kolayca dağıtıyorsa bebeğini sürmemden daha büyük sorunların var demektir."

Stanton bir süre beni süzdü, gözleri ısındı. Neredeyse şefkatliydi.

"Bütün göğüsler değil, Soph. Sadece seninkiler."

'Kalbim ritmini kaçırdı' lafını duymuştum ama gerçekten olabileceğini fark etmemiştim. Şu ana kadar.

Yine de aldırmazca davrandım. "İyi deneme. Çekilme isteği reddedildi. Kaçanlara golf dersi vermem."

"Denediği için bir adamı suçlayamazsın."

Brent ofisimizden çıkıp Stanton'ın ofisine yöneldi. Bizi gördüğünde durdu ve kolunu kaldırarak selam verdi. "Ah, işte kazananların dönüşü. Tam da görmek istediğim iki kişi."

Onun peşinden Stanton'ın ofisine girdik. Ofisini paylaştığı Jake Becker sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve kucağında açık bir dosya vardı. Bizden tarafa doğru düzgün bakmadan, "Tebriklerin sıralandığını duydum. Adaletin kör olduğu kadar aptal olduğunun kanıtlamasını tebrik ederim."

Stanton ve Jake birbirini hukuk fakültesinden tanıyordu. Stanton kirayı bölüşmek için bir ev arkadaşına ve Jake'in de annesinin oturma odasındaki kanepe dışında uyuyacak bir yere ihtiyacı olmuş. Jake Becker bir avukata benzemiyordu. Bana ağır siklet bir boksörü veya siyah-beyaz mafya filmlerinden kaslı birini hatırlatıyordu. Siyah saçları, soğuk metal rengindeki gözleri,

nadiren gülümseyen dudakları ve iğneleyici konuşması vardı. Cüssesi geniş ve tehlikeli bir görüntü verecek kadar güçlüydü, el sıkıştığımızda elleri benimkini yutuveriyordu. Bir kavgada karşısındaki kişiye acımanızı sağlayacak türden tuğla gibi ellerdi.

Göz korkutucu görüntüsüne rağmen Jake tam anlamıyla bir centilmendi. Bayat bir mizah anlayışı vardı ve arkadaşı olarak gördüğü kişilere karşı inanılmaz korumacıydı. Onlardan biri olduğumu söylerken şanslı hissediyordum. Sabrını kaybettiğini veya sesini yükselttiğini hiç görmemiştim ama onun öfkesinin ölümcül bir intikamla çarpan türden olacağından emindim, hem de hiç uyarıda bulunmadan.

Stanton evrak çantasını masasının üzerine bırakıp oturdu.

"Çok yerleşme," diye uyardı Brent. "Fazla uzun kalmayacağız. Bugün cuma ve davayı kazanmanız erkenden çıkmamız için bize harika bir bahane veriyor."

Brent'in gençliğini bilmiyordum ama bir sınıf soytarısının sahip olması gereken her şey onda vardı... veya hiperaktivite ilacı kullanması gereken bir çocuk gibiydi. Hep kıpır kıpırdı, esprileri her daim hazırdı ve enerji kaynağı bitmiyordu. Nadiren hareketsiz oturuyordu, okurken bile ya volta atıyor ya da masasının kenarına tünüyordu. Bir elinde dosyası, diğer elinde el yayı oluyordu.

Ah, ayrıca kahve bile içmezdi. Bazı pazartesi sabahları Brent'i boğazlamak istiyordum.

"Rivello dava özetini bitirmek zorundayım," diye açıkladım ama başını iki yana sallayarak beni durdurdu.

"Yarın bitirebilirsin, Bayan Becerikli. Adams'ın yeni oyuncağı oldun zaten, geri kalanımıza o kadarını göstermene gerek yok. Ayrıca kutlama yapmak için bir sebebimiz var ve bu fırsatları asla es geçmemeyi kendime kural edindim. İndirimli içki saati."

Saatime baktım. "Saat daha üç."

"Bu da bir yerlerde beş olduğu anlamına geliyor." Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Hadi gidelim çocuklar, ekürinizi bulun. İlk içkiler Jake'ten."

Jake ayağa kalkmıştı bile, evrak çantasını eve götüreceği işle dolduruyordu. Parmağını havada çevirip düz bir sesle, "Tabii, herkese su," dedi.

Stanton gülerek kolunu omzuma attı. "Hadi ama Soph. Resmen senin adını söyleyen bir tekila var. Bunu hak ettik."

Tekila Sunrise'la sevgi/nefret ilişkim vardı. İndirimli içki saatinde onları içmeyi seviyordum, sabah içmekten nefret ediyordum.

İç geçirerek pes ettim. "Tamam, ne olacak ki."

5

Stanton

İçki saati resmi olarak geldiğinde Sofia ve Brent çoktan o aşamayı geçmişti. Jake sarhoş değildi gerçi, kendisi her zaman ayık kalan şofördü. Single Malt viskiyi herkes kadar severdi ama onu asla sarhoş olmak için içerken görmemiştim. Şu anda etrafındaki herkesin aksine... Washington, DC'de bir cuma akşamı saat altıda sokaklar hayalet şehir gibiydi çünkü hâlâ burada olan herkes çoktan barların içindeydi.

Politikacılar gerçekten şehirde yaşamazdı. Eğer kongre sezonu değilse kendi bölgelerindeki evlerine dönerlerdi. Evli ve çocuklu olanlar banliyölerdeki evlerine giderdi. Bu da geri kalanımızı bırakırdı. Aç, sıkı çalışan ve azgın. Ofisteki inanılmaz uzun bir haftadan sonra gürültülü bir barda güzel bir içki içmekten daha kafa rahatlatan bir şey yoktu. Sofia buna *Grey's Anatomy Etkisi* diyordu.

Brent kötücül bir sesle, "Damar yolundan verilen hava," diye önerdi, boş bardaklarla dolu ahşap masanın üzerine dirseklerini dayayarak eğildi. "İzini sürmek zor, makul bir şüphenin dışında kanıtlamak imkânsız; hastanın odasında kamera olmadığı sürece hızlı, etkili..."

"Tamamen güvenilmez," Sofia dalga geçerek onun burnuna vurdu. "Emboliye sebep olması gereken hava miktarı değişkendir, ayrıca kurbanının halihazırda hastanede olması gerekir. Tabii ziyaretçi kaydı da var..."

Kusursuz cinayet. Bitmeyen tartışma. Ceza yargılama sisteminin her şeyini bilince, hukuk alanında çalışan daha fazla kişinin büyük suçlar işlememesine şaşırıyordum.

Hadi şöyle diyerek kafaları yakalım: Ya işliyorlarsa? Arkaya ürpertici müzik ekleyin.

Jake masanın başındaki yerinden, "Ben hâlâ zehir en kesin yol diyorum," dedi. "Risin veya polonyum gibi bir şeyler."

Önerisi alaylar ve konuşmalarla karşılandı.

"Amatör."

"Adli tıp araştırmaları çok ileri seviyede," diye karşı çıktı Brent.

"Ayrıca polonyumu nerede bulacaksın?" diye ekledi Sofia. "Çok Rus casusu tanıyor musun?"

Jake'e, "Hatırlat da seni asla müvekkil olarak almayayım," derken viskimle işaret ettim. "Galibiyet serimi mahvedersin."

Bitişik odadaki dans pisti kapasitesinin üstünde bedenle doluydu, acınası bir şekilde ritimden yoksunlardı. Dans edemeyen ama dans edebildiğini sanan insanları izlemek kadar komik olan fazla bir şey yoktu.

Hoparlörlerden "Oh What a Night" şarkısı yükseldiğinde coşkulu kollar havaya kalktı. Sofia heyecanla ayağa fırladı. "Bu benim çağrım. Hadi Brent, gel de annenin sana verdiği vücudu salla."

Brent ayağa kalktı. "Yapamam hayatım, az önce randevum içeri girdi."

"Bu akşam randevun mu var?" diye sordu Sofia.

"Artık var," diyerek göz kırptı. "Sadece henüz o bunu bilmiyor."

Brent yürüyüp giderken Sofia Jake'e baktı. Jake, "Böyle bir şeyi sorman gerekiyor mu sence?" derken, sesi serserinin tekine şanslı hissedip hissetmediğini soran Pis Harry gibi çıktı.

Beni sona sakladı çünkü dans etmediğimi gayet iyi biliyordu.

Yine de ayağa kalkarken elini kolumdan yukarı kaydırdı. "Bana hareketlerini göstermek ister misin Shaw?"

Dudaklarımın arasındaki kürdanı ısırdım. "Hayatım, sana sahip olduğum bütün hareketleri gösteririm ama lanet olası bir dans pistinde olmaz."

Kıkırdadı, ardından sallanan, titreyen bedenlerin arasına girdi. Ben de onu yatağa atacağından emin olan ve bunun da iyi olacağını bilen bir adamın bakışlarıyla izledim.

Yuvarlak kalçaları hızlı ritimle kusursuz bir uyum içinde kıvrılıyordu, kendinden emin ve yetenekliydi. O kalçaları kucağımda –üstümde– aynı hızlı ritimle hareket ederken hayal ettim. Anında sertleştim.

Penisim hatıra ve beklentiyle zonklayıp durdu.

Boşalmadan saniyeler önce hareket ettiği gibi dans ediyordu, gergin ve hızlı, hisle besleniyor ve o keyif veren sürtünmeyi kovalıyordu.

Kollarını havaya kaldırıp kalçasını kıvırdığında ağzımdaki kürdanı sertçe emdim. Sofia kollarının yukarıda olmasından hoşlanıyordu; ellerini kavrayarak yatağa, duvara, sert, meşe ağacından masaya dayamamı seviyordu. Onu her şekilde becermek olağanüstüydü ama onu bu haldeyken –tam tadında sarhoşken– becermek özellikle enfesti. Daha vahşi, daha sertti; saçlarımı biraz daha sertçe çekerdi.

Biraz daha tatlı yalvarırdı.

İçtiğim viskiler kaslarımı ve zihnimi gevşetmişti. Sarhoş değildim ama endişelerimi unutmama, hiçbir şeyi umursamama yetecek kadar rahattım. Ön sevişme şovu devam ederken krava-

tımı çektim, acelesizce bunu izlemekten, beklentinin artmasına izin vermekten memnundum.

Fakat sonra bana döndü.

Kara saçları savruldu ve o lanet ela gözlere kapıldım. Geniş, badem şeklindeki gözleri resmen açlıkla parlıyordu.

Sadece önümde dans etmiyordu, *benim için* dans ediyordu.

Ellerini yan taraflarından kaydırarak aşağı indirdi, kalçalarını kavrayıp sıkıyordu. Fakat hayal ettiği benim ellerimdi, hissettiği benim kavrayışımdı. Sofia'nın dolgun dudakları aralandı, ağır ağır nefes alıp veriyordu, dudağının üzeri nemden parlıyordu.

Ve ben o kısmı yalamak istedim.

Fakat o –o ağzı talan etmek– sadece başlangıç olacaktı, yalaya yalaya aşağıya kadar inecektim, her yerinin tadına varana kadar. Derisinin her santimi dilimin ve dudaklarımın verdiği hisle damgalanana kadar.

Dişlerimin de.

Kürdanı damağıma dayayarak ayağa kalktım. Ona doğru ağır ağır ilerledim. Ben yanına varmadan Sofia arkasını döndü, kıçı hâlâ kıvrılıyordu.

Sataşıyordu.

Omzunun üzerinden bakıp gözlerini üzerimden ayırmadı. Ona yapışana kadar durmadım, avucumu karnına koyup onu geriye çektim. Böylece beni nasıl etkilediğine dair hiçbir şüphesi kalmazdı. Yarattığı etkinin sıcak, sert olan her santimi kıçına dayalıydı.

"Fikrini mi değiştirdin?" diyerek sataştı. "Artık dans etmek mi istiyorsun?"

"Becermek istiyorum," diye fısıldayarak titremesine sebep oldum. "Seni. Herhangi bir şüphe oluştuysa diye söylüyorum. Şimdi."

Yaslanarak aletimi aramızda hapsetti, sonra yukarı aşağı kayıp baskı uygulayarak sürtündü. İniltimi bastırdım.

"Öyleyse sanırım gidiyoruz."

◆ ◆ ◆

Daireme taksiyle dönerken ona dokunmamaya dikkat ettim, baldırını rahat şekilde okşamak veya taksiden çıkmasına yardım etmek için elini tutmak yoktu. Çünkü beklemenin onu daha da heyecanlandıracağını biliyordum.

Çünkü bir kere başladığımda durmayı planlamıyordum.

Asansörde geçen gergin, işkence gibi bir süreden sonra apartman kapımın dışındaki koridorda durduk. Anahtarı kilide soktuğumda Sofia'nın vücudu dibimdeydi; tam olarak değmiyordu ama parfüm kokusunu almama yetecek kadar yakındı. Temiz, tatlı bir çiçek kokusuydu. Belki gardenya.

Kapıdan geçtikten sonra döndüm, kapıyı kapatmak için onu kullandıktan sonra kapıya yapıştırdım. Onu kapıyla arama sıkıştırdım. El bileklerini tek elimle tutup havaya, başının üstüne kaldırdım, onu iyice yukarı doğru çekip belinin yay gibi kıvrılmasını sağladım. Temas etmek için geriliyordu.

Burnumu yanağına sürttüğümde nefesini tuttu, ağzından ufak soluklar halinde kaçıyordu. "Düzülmek ister misin?" dedim nefes nefese.

İnledi. Kıvrandı. "Evet."

Sofia sert seviyordu, sözleri de bereleyen parmakları da... Onu memnun etmek beni fazlasıyla mutlu ediyordu.

Boştaki elimi bacağından yukarı kaydırdım, aynı esnada eteğini de yukarı kaldırdım. "Boşalmak ister misin?"

Bir keresinde benimle birlikte olmakla ilgili en hoşuna giden şeyin kendini tamamen bırakabilmesi olduğunu söyle-

mişti. Endişe yok, stres yok, kontrolü elinde tutma derdi yok. Hayatında birinin –benim– bütün işi yapmasına izin vermekten mutlu olduğu tek kısımdı.

Çenesini havaya kaldırıp yumuşak tenini kirli sakalıma sürttü. "Lütfen," diye yalvardı.

"Ne kadar çok?" diyerek ona sataştım. Yumuşak ve sıcak yerini ipek külotunun üstünden okşuyordum. Kalçasını elime doğru oynattı, kumaşı kenara ittim ve parmaklarımı pürüzsüz, kaygan dudaklardan geçirdim. Karanlık gülüşüm yankılandı. "Epey fena istiyor gibisin."

"Stanton..." diyerek sabırsız bir yakarışla inledi.

Sonrasında ağzımı onunkine yapıştırdım, sözlerini yutuverdim. Bütün gün izlediğim o dolgun dudakları emdim. Tadı –hafif tekilayla birlikte nar şurubu– öyle tatlıydı ki başımı döndürüyordu. Islak ve sıcak dilini ağzıma kaydırdı. Dudaklarımı onunkilerin üstünde hareket ettirdim, sert bir şekilde bastırıyordum, nefes almasına nadiren izin veriyordum. Sonra alt dudağını dişlerimin arasına aldım.

Kollarını elime doğru itti, beni tutup daha yakına çekmek istiyordu ama onu hareketsiz tuttum. Vücudumu onunkine dayadım, sert hatlarıma yaslanan her yumuşak kıvrımını hissediyordum. Ağzını yağmalarken yaptığım temasa memnuniyetle inledi. Sonra dudaklarımı çenesinden kaydırarak ıslak bir iz bıraktım, boynundan ilerleyip açlıktan ölmekte olan bir adam gibi tatlı teniyle ziyafet çektim. Hızla nefes alıp çenesini daha yukarı kaldırarak bana daha iyi bir açı sağladı. Daha aşağı kayıp bluzunun üst düğmelerine ulaştım.

Tek gecelik ilişkiler, duygusuz seksler, yabancılarla düzüşmeler... Zamanında hepsini defalarca yapmıştım. Bazen iyiydi, bazen de sadece mekanikti, temel bir fiziksel ihtiyacı gidermiştim. Fakat bu, burada Sofia'yla olurken mekanik hiçbir şey yoktu.

Dağlayan alevler uzuvlarımızı yalıyor, içimizdeki derin bir boşluktan bizi birbirimize doğru çekiyordu; çok uzun süre uzak tutulmuş iki mıknatıs gibi birbirimize çarpmamıza sebep oluyordu.

Bluzunun üstünden memelerini emip ipeğin üzerinde kara, ıslak lekeler bıraktım. Düşünceye dair bir şey yoktu, yalnızca hisler ve sezgiler vardı. Bileklerini serbest bırakıp narin kumaşı kavradım ve çekip yırtarak açtım, beni büyüleyen o muhteşemliği çıplak bıraktım.

Yeni bluz alırdım, siktiğimin düğmelerine harcayacak vaktim yoktu.

Siyah, dantel sutyenini aşağı indirdim, ellerini saçlarımın arasına sokup ben memelerini yalayıp yutarken kafama masaj yaptı. Çok sıcak, çok yumuşaktı. Uzun, kocaman öpücükler konduraarak ilerledim, dikkatimi dağıttığı için haykırtana kadar tenini emip izimi bıraktım. Sonra dilimi meme ucunun toz rengi dairesinde gezdirdim, hafif darbeler vurup yıkadım. Ağzıma aldığımda kıvrıldı, sonra emdiğimde rahatlayarak iç geçirdi.

Başını yana yatırdı. "Ah evet... Ah Tanrım evet..."

Diğer nefes kesici memeye geçip aynı özenle ilgilenirken parmaklarımı külotunun içine kaydırdım. Onu boşaltmak, tam da böyle haykırtmak istiyordum. Bacaklarını ayırıp elime yer açtı, parmaklarım açıklığında gezindi. Kalçaları benimkinin aksi yönünde kıvrıldı, tırnaklarını gömleğimin üstünden sırtıma saplandı. Dişlerimi duyarlı meme uçlarından birine sürterken iki parmağımı sıkı ıslaklığına daldırdım.

"Siktir..." diye fısıldadı.

Parmaklarımı içine kaydırıp çıkarırken başparmağımı bekleyen klitorisine sürtüp ovaladım. Sesi arttı, gittikçe çaresizleşiyordu çünkü zirve çok ama çok yakındı. Sonra başımı kaldırdım ve yüzünün halini izledim. Gözleri kapalıydı, kara kirpikleri bronz tenine değiyordu, aralık ve nefes nefese dudakları adımı

söylüyordu. Eğer resim yapma yeteneğim olsaydı bu benim başyapıtım olurdu. Bu saf, savunmasız an. Önümde tamamen çıplak olduğu, ona istediği sert, zonklatan zevki vereceğime ama ona zarar vermeyeceğime güvendiği bu an.

Onu öpmek zorundaydım.

Nazikçe dudaklarını dudaklarımla kapladım, bu sırada parmaklarım daha hızlı girip duruyor, başparmağım daha sertçe ovalıyordu.

Sonra patlayıverdi. Kolları kasılırken ve baldırları gerilirken güzel iniltisini yutuverdim, vajinası muhteşem kasılmalarla parmaklarımı içine hapsetti.

Uzuvları gevşeyince ve çenemi avuçlayıp beni yavaş, tatlı ve minnettar bir şekilde öpünce parmaklarımı içinden çıkardım. Geriye çekildim, parmaklarımı kaplayan ıslaklığı tattığımda yanan gözlerle beni izledi. Nar suyundan, tekiladan veya siktiğimin viskisinden daha iyiydi. Sofia'dan akan sıvı tanrıların yaşam suyuydu ve gece bitmeden o leziz vajinayı güzelce emiyor olacaktım.

Fakat öncelik onun eğlenmesindeydi.

Sırıtarak ve gözlerinde neredeyse şeytani bir parıltıyla kravatımı kavrayıp çekerek beni öptü. Bizi döndürmesine izin verdim, artık sırtı kapıya dayalı olan bendim. Ağızlarımız dans ediyordu, ellerimi saçlarının arasına kaydırıp iyice kavradıktan sonra deli gibi istediğini bildiğim şekilde çektim. Ardından onu aşağı doğru ittim.

Dizlerinin üzerine.

Aşağıdan bana baktığında gözleri ışıl ışıl ve açtı, avuçlarını pantolonumun üzerinden baldırlarımdan yukarı doğru kaydırdı, kemerimi açtı. Elimi saçlarının arasından geçirerek onu izledim, pantolonu ve baksırı ayak bileklerime kadar çekti. Onları çıkardım, sıkı ve kastan taş gibi olan bacaklarımı ovalarken göz temasını kaybettim.

"Bu bacaklar," dedi hayranlıkla, "önünde eğilmek için yaratılmışlar."

Esrarengiz bir şekilde güldüm. "İltifatın için teşekkürler, hayatım. Ama artık konuşmak yok; o ağzını kullanman için çok daha ilginç şeylerim var."

Gülümseyip dudaklarını yaladı. Kalın aletim seğirdi çünkü sırada neyin olduğunu biliyordu. Sertçe kavrayıp yavaşça sıvazladım, sonra başını Sofia'nın dudaklarına değdirip ıslaklığı zaten nemli olan dudaklarına yaydım.

O gözlere, eğer dikkatli olmazsa bir adamı boğabilecek gözlere baktım ve tek bir şey söyledim. "Aç."

Daha hevesli olan bir kadına itirazım yoktu, arkama yaslanıp benimle edepsizlik yapmasına izin vermekten mutluluk duyardım. Fakat burada –şu anda– Sofia'yla birlikteyken teslimiyetinde beni heyecanlandıran bir şey vardı. Onun üzerinde olmanın, kontrolü elimde tutmanın verdiği bir heyecan vardı. Oyalanmak ve sadece almasına izin vermek yerine verdiğim şeyin her santimini hissetmesini istiyordum.

Eski deyiş gibi, vermek gerçekten daha iyiydi.

Sert öpücüklerim yüzünden dudakları şişmiş, gül rengiydi. Ağzını kocaman açarken dudakları aralandı ve penisimi o ıslak, sıcak cennete yönlendirdim. Yavaşça, zorlukla nefes alarak içeri ittim, ta ki bir iniltiyle boğazının gerisine çarpana kadar. Ben sarmalanma hissine kapılırken o sıcak ağzını kapattı. Çok iyiydi.

Aşağı baktım, dışarı çıkarırken gitmemi istemiyormuş gibi dudaklarının büzüşmesini izledim. Sonra biraz daha sertçe, biraz daha ileri ittim. İçeride kalıp boğazının penisimin etrafında kasılmasını hissettim.

"Sikttiiiiirrr," diye inledim.

Nefis bir işkenceydi, bütün gece sürmesini istediğim kusursuz bir ıstıraptı.

Fakat ağzından çıkardım, sırf yeniden içeri itme şansına sahip olmak için.

Başını ellerimin arasında tutarak onunla konuştum. "İşte böyle, bebeğim. İşte böyle. O ağzı açık tut, hepsini al... Siktir..."

Kendimi tutamıyordum. Gözlerimi kapatıp hareket etmeye başladım. Henüz boşalmak istemiyordum ama durmak da istemiyordum. *Sadece biraz daha, biraz daha uzun sürsün.*

Sofia heyecanla inledi, bunu o da benim kadar seviyordu. Sesin yarattığı titreşim hayalarım boyunca ilerleyip kasılmalarını sağladı, zaten çok yakın olan patlama için hazırlanıyorlardı. Tam sınırdayken saçını kavrayıp çekerek onu uzaklaştırdım. Sonra ayağa kaldırıp o mükemmel ağzını öptüm.

Şimdi nereye? Yere, kanepeye, duvara dayanarak?

Yatak seçenekler arasında değildi, çok uzaktı.

Pantolonumu elime alıp cebimden kondomu aldım, açıp tecrübe ve çaresizlikten gelen bir uzmanlıkla taktım. Sofia beni izleyerek eteğini ve külotunu çıkardı, sadece parçalanmış, sallanan parçalardan ibaret olan bluzu çıkarmaya zahmet etmedi.

Yer olacaktı o zaman.

Onu kollarımın arasına çekip ağzını dilimle becerdim, dizlerimin üstüne çöküp onu da yanımda indirdim, ardından onu yere yatırırken başıyla sert zeminin arasına elimi soktum.

"Acele et, Stanton," diye yalvardı. Sofia'nın yalvardığını sadece onu becerirken duyuyordum ve bu harikaydı. "Ona ihtiyacım var. Ah Tanrım..."

Kalçalarını yukarı kaldırıp karnıma sürttü, vajinası daha da ıslaktı artık. İçine girdiğimde ve o nefes kesici sıkılığını esneterek dibine kadar gömdüğümde aynı anda inledik.

Siktir, evet.

Sertçe içine girip pompaladığımda ve ikimizi de tekrardan zirvelere doğru çıkardığımda boğazından enfes, haşin sesler

çıkıyordu. Tırnaklarını sırtıma geçirip tıslamama sebep oldu ve güç almak için omzunu kavradım. İyice yapıştım, kasıklarımız birbirine değerek en derinlere girince kalçamı çevirdim.

Kulağına nefes nefese, "Daha sert mi istiyorsun?" dedim.

Etrafımdaki bacakları kasıldı, cevap olarak topuklarını kıçıma yasladı.

"Öp beni," diye yakardı.

Ona doğru eğildim, dişleyerek ve yalayarak birbirimize karıştık. Omurgam boyunca karıncalandıran kıvılcımlar ilerledi ve daha hızlı girip çıkarak ona sahip olduğum, sahip olacağım her şeyi verdim.

Etrafımda çırpındığını, ufak kasılmalarla penisimi kavradığını, gittikçe yoğunlaştığını hissettim. "İşte bu bebeğim, benimle boşal... Tam orası..."

Gözlerimin arkasında parlak noktalar belirdi, yüzümü boynuna gömdüm. Kalçasını son bir defa yukarı kaldırdı ve öyle kaldı, ileri itince damarlarım olağanüstü zevkle doldu. Birlikte zirveye çıkıp aynı anda boşalırken kulaklarıma kanın hücum etmesi şöyle dursun, kanın adımı şakıdığını duydum; yalnızca ikimizin ve zevkin var olduğu o mükemmel boşluktaydık.

Farkına vardığım bir sonraki şey bir kuşun kanatları gibi omzuma değen nefesiydi. Çaba gerektiriyor olsa da kalktım ve Sofia'nın büyüleyici gözlerinin içine baktım. Gülümsemesi kalbimi kıracak kadar şefkatliydi.

Saçını yüzünden geriye çektim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Tek kelime etmeden içinden çıkıp ayağa kalktım. Onu da kollarıma alıp yatak odasına yöneldim.

Çünkü gece henüz bitmemişti. Hem de hiç.

◆◆◆

Sofia sırtüstü yığılıp soluk soluğa kahkaha attı. Gecenin ikinci iyi kullanılmış kondomunu çıkardım ve yatağın yanındaki çöp kutusuna attım. Yan yana, rahatlatıcı sessizlik içinde uzanırken karnı gürültülü bir şekilde guruldayarak sessizliği böldü.

Elinin arkasına saklanmaya çalıştı ama utançtan memelerinden yanaklarına doğru yayılan kızarıklığı izlemekten keyif aldım.

"Akşam yemeğini atladık, değil mi?" dedim.

"Tekilaların içindeki meyve parçalarını sayıyorsan başka."

Bacağına pat pat vurdum. "Hadi. Besin temelli nelerimiz var bir bakalım."

Koridorda ilerledim. Çıplak. Çırılçıplak olmaktan hoşlanıyordum. İyi, doğal hissettiriyordu. Şehrin işlek bir sokağında yaşadığım ve perdelerimin olmadığı doğruydu ama insanlar penceremden içeri bakmak istiyorlarsa onlara bakılacak bir şey versem de olurdu.

Sofia battaniyemi omuzlarına alarak peşimden geldi, sıcak kalmak için aldığını varsaydım. Utanmayı uzun zaman önce ardımızda bırakmıştık, ilk defa yüzümde bir jokey gibi gidip geldiği sıralardı.

Ben buzdolabından bir kâse çıkarıp ısınsın diye mikrodalgaya koyarken o da mutfak masasına oturdu. Masaya iki tabak, sonra da iki bardak soğuk su koydum. Ben dolandıkça Sofia'nın dağılmayan bir dikkatle beni izlediğini ve manzaranın keyfini çıkardığını hissediyordum.

Mikrodalganın alarmı çalınca kâseyi çıkardım ve o sırada da parmaklarımı feci şekilde yaktım.

"Siktir!" Elimi sallayıp yaralanan uzuvlarımı yaladım.

"Dikkat et," diye uyardı eğlenen bir sesle. "İyi parçalarını alazlama."

Bir havluyla dumanı tüten kâseyi masaya taşıdım. "Endişen için teşekkürler."

Ev yapımı peynirli makarnadan ağzına kadar, vıcık vıcık iki porsiyon servis ettim. Sofia aldığı ilk ısırıkla inledi ve artık yaralanma korkusu olmayan aletim bunu fark etti.

"Bu çok iyi, Stanton. Sen mi yaptın?"

"Yok, ben yemek yapmam. Genelde Jake de yapmaz ama annesinin peynirli makarnası ezbere yaptığı tek yemek. Her hafta mutlaka yapar. Buzlukta da iyi dayanıyor, o yüzden gayet uygun."

Birkaç dakika sessiz kalıp yemeğe odaklandık. Sonra Sofia yüksek sesle, "Bugün iyi bir gün," dedi.

Saçının bronz teninin üzerine düşüşünü, ela gözlerdeki yumuşak parıltıyı izledim. Bu güzeldi. Sadece burada olmak. Onunla birlikte.

"Tabii ki öyle."

Tabaklarımız boşaldıktan sonra, "Sana bir soru sorabilir miyim?" demeye cesaret ettim.

"Elbette."

Battaniyeyi omzundan itip sağ göğsünün göz kamaştırıcı şişkinliğini çıkardım, doğal dolgunluğuyla ağırdı. Parmağımı yan tarafından, göğüs kafesinden kaydırıp kusursuz derisinin üstündeki tırtıklı on beş santimlik yara izinde gezdirdiğimde nefesi kesildi.

"Bu nasıl oldu?"

İlk fark ettiğimde sormak doğru gelmemişti, bana düşmezdi. İlk birlikteliklerimiz birbirimizin kıyafetlerini olabildiğince hızlı şekilde çıkarmayı, mümkün olduğu kadar sert kalmayı ve dehidratasyona ya da bilinç kaybına maruz kalmadan defalarca boşalmayı içeriyordu. Konuşmaya çok fazla zaman bırakmıyordu.

Fakat şimdi... son zamanlarda... Sofia'nın nasıl emilmekten veya becerilmekten hoşlandığını öğrenmekten ziyade onu tanımak isterken buluyordum kendimi. Brent ve Jake'in anlayacağı ilkel şeylerden daha ötesiydi.

Ben fantezilerini istiyordum. Sırlarının birkaçını.

Yüzü acıyla gölgelenmedi, bahsetmemle birlikte irkilme falan olmadı ve bunun için minnettardım.

"Uçak kazası," dedi öylece.

"Benimle kafa buluyorsun."

"Kesinlikle seninle kafa bulmuyorum," diye gülümseyerek taklit etti. "Sekiz yaşındayken Rio'daki aile ziyaretinden geri dönüyorduk ve iniş takımları bozuldu. Gövdesinin üstüne inmek zorunda kaldı, sertçe." Sesi hatırayla hayali bir tona büründü. "En net hatırladığım şey gürültü. Metalin metale çarparken çıkardığı çatırtı, bir araba kazası gibiydi... onu binle çarp. Koltuğumun kolu derimi deldi, iki kaburgam kırıldı ama önemli bir yere zarar vermedi. Uçak kazalarına göre biz şanslıydık. Ölüm olmadı, herkes sağ kurtuldu."

"Lanet olsun," diye homurdandım. Ne beklediğimden emin değildim ama bu olmadığı kesindi.

"İki numaralı abim Lucas ailenin filozofudur, bunun işaret olduğunu düşündü. Hayatın kısa ve değerli olduğuna dair bir işaret. Başarmamız gereken büyük şeyler olduğunu çünkü hepimiz ölebilecekken kurtulduğumuzu düşündü. Bir sebebi olduğuna yordu."

Katlanmak zorunda olduğu acıyı düşünerek, bir şekilde o acıyı ondan çekip almak isteyerek yara izini elimle kapattım. Fakat aynı zamanda bu onun bir parçasıydı, Sofia'yı bugün olduğu kadın yapıyordu. Değiştireceğim tek bir şey yoktu çünkü o tam anlamıyla inanılmazdı.

Elimi yukarı doğru kaydırıp göğsünün yumuşaklığını avuçladım, altında atan kalbinin titreşimini hissediyordum. Nefesinin dolu dolu ve tiz sesi beni cesaretlendirdi. Öne doğru eğildiğimde nabzı daha hızlı attı.

Adımı fısıldadı, adımın daha önce bu kadar tatlı çıktığını sanmıyordum.

Dudaklarımı boğazındaki boşluğa yapıştıramadan kapıdan gelen anahtar tıkırtıları ikimizi de harekete geçirdi. Bir polisin el fenerinin ışığına yakalanan iki ergen gibi ayağa fırladık ve yatak odama doğru koştuk. İkimiz de kahkahalarla gülerken kapıyı kapattım.

Esneyerek kendimi yatağa attım, kalan örtüyü üstüme çektim. Sofia bir an beni izledikten sonra battaniyeyi bıraktı ve kıyafetlerine uzandı.

"Gitmeliyim."

İşler böyle yürüyordu. Düzüşürdük, giyinirdik, giderdik: İyi geceler, yarın ofiste görüşürüz.

Saatin sabahın üçünü gösterdiğini gördüm. "Geç oldu," dedim tekrar esneyerek. Pencere pervazına düzenli bir şekilde çarpan sesler devam ediyordu. "Yağmur yağıyor. Neden kalmıyorsun?"

Kurallarımız yoktu. En azından konuşarak kararlaştırdığımız bir şey yoktu. Öylece devam ediyorduk, ne işe yararsa, ne iyi hissettirirse onu yapmıştık. Eğer konuşulmamış kurallarımız varsa da yatıya kalmanın onları bozması büyük olasılıktı.

Fakat umursayamıyordum.

Yüzümü yumuşak yastığa sürüp tek gözümü açtım. Sofia elinde sutyeniyle çıplak bir şekilde orada duruyordu. Bana bakıyordu.

Durumu tartıyordu.

Örtüyü geriye atarak önümdeki boş alanı gösterdim. "Orası soğuk, burası sıcak. Fazla düşünme, Soph."

Bir anlamı olmasına gerek yoktu. Ayrıca Sofia yumuşak ve pürüzsüzdü, ona sürtünmek tatlı rüyalara sebep olacaktı kesin.

Sutyenini bırakıp yanıma kıvrıldı. Sırtı göğsüme dayandı, kıçı aletimi arasına aldı, bana sarılmanın yepyeni bir açısını gösterdi.

Elimi kalçasının üstüne koydum, diğer elimi de yastığımın altına soktum. Sofia rahatlamak için kıpırdandıktan sonra, "Yorulduğun zaman aksanının daha çok ortaya çıktığını biliyor muydun?" diye fısıldadı.

Saçları, burnumu gıdıklayınca çekilmeme sebep oldu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Hoşuma gidiyor."

Tam uykuya dalmak üzereyken diğer odadan gelen bangırtı sesi odayı hoş karşılanmayan bir bateri sesi gibi doldurdu.

Bang, bang, bang. Ahşabın alçıpenle buluşma sesiydi, yatak başı duvara çarpıyordu. Ona eşlik eden ağlak, kadınsı bir ses de vardı. "Evet, evet, evet!"

Başımı kaldırıp duvara doğru bağırdım. "Hey! Bazılarımız burada uyumaya çalışıyoruz."

Jake'in umursamaz sesi karşılık verdi. "İzin verir misin? Bazılarımız burada düzüşüyoruz."

Bangırtı devam etti ama neyse ki iniltiler devam etmedi.

"Tanrı aşkına," diye homurdandım. "Gerçekten kendi evime çıkmam lazım."

6

Sofia

Sabah olmadan hemen önce Stanton'ın kasığının arkama sürtünmesiyle uyandım. Koca elini karnımdan yukarı kaydırdıktan sonra göğsümü sıktı, parmaklarının ucuyla sertleşen meme ucumu takip etti. Sırtımı yay gibi gererek avcuna dayanmama sebep olacak şekilde... Omzuma dişlerini sürttü, gerçekten yabani ve tehlikeli hissettirdi.

İzin beklemiyordu ama ben yine de inledim.

O sihirli parmaklar bacaklarımın arasına girip kaydı ve halihazırda birikmiş ıslaklığı yaydı. Elimi tutup kendi parmaklarımı klitorisime dayadı, nazik hareketlerle daireler çizdirdi.

"Bunu yapmaya devam et," diye direktif verirken sesi uykudan tarazlıydı.

Sırtımdaki sıcaklığı yok oldu ve hareketiyle yatak titreşti. Folyonun yırtılma sesi sessizliği böldü ve ardından geri döndü. Sıcak teni bana yaslanıyor, dudakları boynumdan kulağımın arkasındaki hassas ete doğru bir yol çiziyordu.

Nefesim kesik kesik çıktı, parmaklarımı daha sertçe bastırdım. Karnımda sıkışan zevki artırıyordum. Stanton'ın nefes nefese solukları omuzlarıma çarparken dizimi kavrayıp bacağımı kaldırdı.

Evet. Bu. Şimdi.

Lütfen hemen.

Güldüğünü hissedene kadar sesli düşündüğümü fark etmemiştim. "Aynı rüyayı görüyorduk herhalde."

Sonra da içimi doldurdu. Tamamen. Kusursuz şekilde. Sert, ağır kalınlığını vajinama sapladı. Başımı geriye doğru attım, heyecanlı bir inlemeyle çenemi yukarı kaldırdım. Yavaşça girerken nefesi uzun, ıslık gibi bir sesle çıkıverdi.

Penisinin parmaklarıma değdiğini hissettim ve daha aşağı uzandım, düzenli bir ritimle içeri dışarı girip çıktığı yerde onu okşadım. *Tanrı aşkına*, hareket edişini seviyordum. Doğru açıyı, beni doğruca sınıra götürecek doğru hızı bilmesini seviyordum. Tek bir kelime etmeme, bir şey yapmama gerek yoktu. İstemediğim sürece ya da o benden istemediği sürece.

Bacağımı daha sertçe tuttu, bende baldırının arkasına uzanıp sert kıçını avuçladım ve daha derinlerime girsin diye çektim.

Onu inlettim.

Stanton kulak mememi emdi, sesi hırıltılıydı. "Kahretsin Sofia. Seni böyle becermeyi seviyorum. Her santimine uzanabiliyor olmayı. Öyle güzelsin ki."

Daha sertçe girdi, kasığı yüksek sesle kıçıma çarpıyordu.

"Sen de seviyor musun?" dedi nefes nefese.

Bacağımı bıraksa da ben havada tutmaya devam ettim, inmesine izin veremeyeceğim kadar zevk veriyordu. Sonra meme uçlarımı tutup çekiştirdi, işkence çektirecek kadar nefisti.

"Göster bana," diye homurdandı. "Ne kadar iyi hissettirdiğini göster. Ne kadar sevdiğini göster."

İnleyerek kendimi geriye doğru ittim, her hareketiyle buluşuyordum. Hareketi güçlendirmek için belimi iyice kıvırdım, o ileri doğru hareket ettikçe ben kendimi geriye doğru ittim. Daha hızlı. Gittikçe artıyordu. Daha da fazla.

"Siktir, işte bu bebeğim."

Nabız gibi atan, kıvranan bir zevk yumağı haline geldik. İnlemeler ve kesilen nefesler, kavranan uzuvlar ve titreşen kaslar. Boşalırken tırnaklarımı bacağındaki deriye geçirdim, ağzımı temiz çarşafa yaslayıp sessizce çığlık attım.

Stanton beni karnımın üstüne çevirip üzerime uzandı. Kalçalarını üç defa daha güçlü şekilde ittikten sonra sırtıma doğru seksi bir şekilde inledi. Boşalırken içimde şiştiğini, sert ve sıcak bir şekilde attığını hissettim. Verdiği his, çıkardığı sesler her şeye yeni baştan başlamak istememi sağladı.

Birkaç saniyeliğine hareketsiz kaldık, nefes nefese ve çarpan kalplerden ibarettik. Ağırlığı üstümden kalkmadan önce bile, keyif veren efordan sonraki o bilinçsiz boşluğa doğru kayıyordum. Fark ettiğim son şey hareket ettiğimdi, güçlü bir şekilde kucaklanıp geriye doğru çekildim, seks sonrasının baharat gibi aroması ve sıcak erkeğin rahatlatıcı kokusuyla sarmalandım.

İç geçirip göğsüne doğru sokuldum. Bilinmezlik beni almadan önce beynimden son bir düşünce geçti:

Buna alışabilirim.

◆◆◆

Beni uyandıran şey Stanton'ın yatak odasının penceresinden sızan güneş ışığıydı, suratıma parlak ve sıcak bir şekilde vuruyordu. Havada kahve kokusu ve yanımda da boş bir yer vardı. Hemen kalkıp oturmadım, birkaç dakika daha yatağının yumuşaklığının, hâlâ örtülerde olan erkeksi kokusunun ve gözlerimin ardında dans etmeye devam eden kışkırtıcı hatıraların keyfini sürdüm.

Geceyi burada geçirmek yeni bir gelişmeydi. Spontane gelişen bir seçimdi... Muhtemelen yaptığım en akıllıca hareket değildi.

Çünkü itiraf ediyorum, hoşuma gitmişti.

Bununla ilgili her şey hoşuma gitmişti. Kollarını bana dolaması, yanağımın altındaki göğsü, gecenin köründe içime girmesi. Hatırlayınca içimdeki kaslar kasıldı ve hoşuma giden sızıyla hafifçe irkildim. Başa gelebilecek en iyi acı türüydü. Stanton'ın da burada olmamdan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. "Bana sahip olmaktan" hoşlandığı barizdi ama merak etmeden duramıyordum...

Hayır.

İtiraz ediyorum.

Uygunsuz durum.

Uygulamayı durdur.

Ateşle oynarsak neler olacağını hepimiz biliyorduk ama ben yanmayacaktım. Ben tıpkı... yanmadan mumdaki alevi ileten el gibiydim.

Ateşe dayanıklıydım.

Çünkü hazırlıklıydım. Şüphe vereci şekilde abilerimin seslerine benzeyen sesler kulaklarımda çınladı. Vermeye istekli olduklarından daha fazla menfaat isteyen "arkadaşlarla" ilgili çok fazla konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Kendilerini fazla bağlanan kadınların muhtaç kollarından ayırmak için stratejileri vardı. Başta *havalı, harika, rahat* gibi sıfatlar kullanarak bahsettikleri kadınlardan *sinir bozucu, yapışkan, tuhaf* diye bahsettiklerini duymuştum.

Asla toparlanmayan arkadaşlıklar vardı.

Çünkü sınırlar aşılmıştı.

Ben böyle yapmayacaktım.

O türden bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım yoktu. Öyle bir karmaşıklık istemiyordum. Çünkü kariyerim tam olması

gereken yerde, yani rayındaydı ve koşullar ne olursa olsun, sosyal güvenlik numaramı unutturacak türden orgazmlar olsa bile, kariyerim orada kalacaktı.

Artık bir amaca bağlı olarak yataktan fırladım ve giyinmeye başladım. Bluzuma varana kadar. Dün gece doğru düzgün bakamamıştım ama paramparçaydı. Düğmeleri kopmuştu ve elimin ya da mememin geçeceği kadar büyük bir delik vardı. Azgın bir boğanın önünde kırmızı bir bayrak sallamaya cüret etmiş ve uzun, kalın boynuzunu yiyerek cezalandırılmış gibi görünüyordu.

Sanırım bu da gerçekten pek uzak değildi.

Sonra yatağın ayakucundaki katlanmış tişörtü fark ettim, kıyafetlerimin yanına bırakılmıştı. Üzerinde parlak sarı yazılar olan gri bir tişörttü: Sunshine, Mississippi.

Düşünceli hareketti.

Tişörtü alıp yüzümü suçlulukla pamuklu kumaşa bastırdım, kokusunu derin derin içime çektim. Baskın bir yumuşatıcı kokusu olsa da ipliklerin arasında gizlenmiş Stanton kokusu da vardı.

Başımı iki yana salladım. Gözlerini hedeften ayırma Sofia. Klitorisim neye inanıyor olursa olsun, hedef Shaw'un muhteşem, altından penisi *değildi.*

Saçımı atkuyruğu yaptım. Mahvolan bluzumu ve ceketimi çantama tıkarken büyük çantalar moda olduğu için moda tanrılarına şükrettim. Ardından Stanton'ın aynasında kendimi inceledim. Yorgun gözler, atkuyruğundan bile çıkmayı başarıp kafamdan kanatlar gibi çıkan saçlar, kalçama kadar gelen gri bir tişört ile onun altından hafifçe görünen tüvit, kalem atek.

İşte bu yüzden buna utanç yürüyüşü diyorlardı.

Kendimi hazırlayarak kapıyı açtım ve koridora çıktım. Mutfak masasındaydı, lacivert eşofmanı olsa da üstünde bir şey yoktu, dağınık sarı saçları sinir bozacak şekilde seksiydi. Dizüstü

bilgisayarında Skype üstünden konuşuyordu. Neredeyse boşalmış kahve bardağına bakılırsa epey süredir orada gibi görünüyordu. Hoş bir gülümsemeyle gözlerime baktı ve tezgâhta duran kahve demliğini işaret etti. Hevesle kabul ettiğim sessiz bir teklifti.

Ekran bana dönük olmasa da hoparlörden gelen genç kızın sesi tam olarak kiminle konuştuğunu belli ediyordu.

"... ve sonra Ethan Fortenbury bana erkek gibi ellerim olduğunu söyledi."

Stanton ekrana baktı, alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Erkek elleri mi? Ethan Fortenbury pek iyi değilmiş."

Belki de kiminle konuştuğunu bildiğim içindi ama sesi daha alçak, daha yumuşak, sakin ve korumacı geliyordu. Bütün gün bu şekilde konuşmasını dinleyebilirdim.

Mısır gevreğinin çiğnenme sesini duydum, sonra cevap verdi. "Hayır, iyi biri değil, babacım. Ona göt demekten hoşlanıyordum ama annem bunun kabalık olduğunu söyledi, o yüzden onun yerine at poposu diyorum çünkü öyle."

Stanton kahkaha attı.

Tam o sırada Jake mutfağa girdi, giyinmişti, üzerinde kot pantolon ve mavi bir gömlek vardı. Stanton'ın sandalyesinin arkasından geçerken ekrana bir bakış attı.

Mutlu ses, "Merhaba Jake!" diye cıvıldadı.

Jake ona nadir gülümsemelerinden birini verdi. "Günaydın, Sunshine*." Stanton, Jake'in Presley'ye yaşadığı yerin adı olduğu... ve aynı zamanda günışığına benzediği için öyle dediğini söylemişti.

Jake yanıma gelip kendine sade bir kahve koydu ve beni süzdü. "Güzel kıyafet."

Ona dilimi çıkardım.

---

* (İng.) Günışığı. (ç.n.)

Jake'in odasından zayıf, uzun bacaklı bir sarışın çıktı, taba rengi elbisesi ve uyumlu ayakkabılarıyla gece geç saatlere kadar içki içip seks yapan bir kadının olması gerekenden çok daha iyi görünüyordu.

Gürültülü seks.

Kapıya doğru giderken Jake'e bakmadı bile. "Hoşça kal."

Jake de aynı derecede ilgili görünüyordu. "Görüşürüz."

Sade sabah kahvemden bir yudum daha aldım. "İyi birine benziyor."

Jake güldü. "Kendi kendine çıkıp gitti. Benim kitabımda kesinlikle iyi. Onunla bir daha görüşebilirim bile."

Sonrasında kahve bardağını aldı ve geldiği yere geri döndü.

Stanton kızına, "Peki Ethan Fortenbury'yle sonra ne oldu?" diye sordu.

"Ah! Ona benimle uğraşmaya son vermezse erkek gibi olan ellerimi boğazına dolayacağımı söyledim. O zamandan beri canımı sıkmadı."

Stanton'ın kahkahası alçak, sakin ve gururla doluydu. "İşte benim kızım."

"Antrenman için spor ayakkabılarımı bulmam lazım, babacım. Annemi veriyorum. Muah! Seni seviyorum!"

Stanton ekrana öpücük attı. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Külotumun kendi kendine ortadan kaybolmuş olması mümkündü. Bu adamla çocuk yapmak için aniden gelen, tutkulu bir arzuyla rahmimde hoş diyebileceğim bir sızı oluştu. Tamamen içgüdüsel, evrimseldi ve şükürler olsun ki ben yumurtalıklarımla değil beynimle düşünüyordum. Fakat dürüst olmak zorundaydım... Kolay değildi.

Ben kahvemden bir yudum alırken hoparlörden gelen ses değişti, daha olgun ama hâlâ ağır aksanlıydı. "Günaydın Stanton."

"Günaydın hayatım."

"Şey... Bir şey var..." Gergin gelen bir duraksama oldu, sonra tekrar başladı. "Seninle konuşmayı planladığım bir şey vardı..."

Başparmağımla omzumun üstünü işaret ettim, Stanton'a eve gitmek için taksi tutacağımı anlatıyordum.

Durdurmak için tek parmağını kaldırdı. "Jenny, bir saniye bekleyebilir misin?"

Bilgisayarını kapattı. "Eve gitmek için taksi tutma Soph, ben seni götürürüm."

Elimi sallayarak onu savuşturdum. "Hayır, işin var. Önemli değil."

"Benim için önemli. Bekle sen, iki dakikaya işim bitecek."

Sonra Jenny'ye döndü. "Kusura bakma. Ne diyordun?"

Jenny tereddüt etti. "Şu an kötü bir zaman mı Stanton?"

"Hayır," diyerek onu temin etti. "Şu an iyi. Bir arkadaşı evine bırakmam lazım. Haberini söyle hadi."

Bekledi. Yemin ederim Jenny'nin derin bir nefes aldığını duydum... Sonra da korkup vazgeçti.

"Aslında var ya, bekleyebilir... Misafirin var. Presley'yi antrenmanına götürmem lazım."

"Emin misin?"

"Evet, her şey yolunda," dedi ısrarla. "Ben... şey... Ben daha sonra seni ararım. Acil... bir şey değil."

Stanton'ın gözleri kararsızlıkla kardı. Fakat yine de, "Tamam, o zaman size iyi günler," diye cevap verdi.

"Sana da."

Klavyesinde birkaç tuşa basarak görüşmeyi sonlandırdı. O harap eden gülümseme bana yöneldi.

"Günaydın."

Stanton'la birlikte olduğumuz bir gecenin sabahını hiç birlikte geçirmemiştik. Tuhaf hissettirmiyordu, sadece... yeniydi. Farklıydı.

Selam vermek için kahve bardağımı kaldırdım. "Günaydın."

"Bir tişört giyip anahtarlarımı alayım, sonra seni eve götürürüm."

◆ ◆ ◆

Evimin önüne park ettiğinde arabayı durdurmadı, içeri girmeyi planlamadığı belliydi. Benim de işime gelirdi. Kaçan bir tutam saçı yüzümden geriye ittim.

"Yolculuk için teşekkürler."

Başıyla onayladı. "Ne demek. Ben de sana beni çıkardığın yolculuk için teşekkür ederim." Göz kırptı. "Dün gece."

Kıs kıs güldüm. "Göt herif."

Arabadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken seslendi. "Hey, sakın unutma. Maçımız saat üçte. Michigan'daki Turkey Thickett Stadında."

DC Avukatlar Karma Softbol Ligi'nde neredeyse her şirketin bir takımı vardı ve bizim takımın bu yıl şampiyonluk şansı yüksekti. Ben sporda iyiydim, abilerim iyi olduğumdan emin olmuştu ama bunun için çalışmıştım da. Çünkü golf, tenis ve duvar tenisi gibi sporlar normalde kapalı olabilecek kariyer kapılarını açabilirdi. Her şey profesyonel ilişkiler kurmakla ilgiliydi.

Elimi sallayarak geriye bir adım attım. "Orada olacağım."

Stanton arabasıyla uzaklaşırken sokakta durdum, araba gözden kaybolana kadar gidişini izledim. Göğsümde değişik bir his oluştu. Kendimi tişörtü koklarken yakaladım. Yine.

İyi değildi.

Yapmam gereken şey koşuya çıkmaktı. Vücudumdaki alkolün son damlalarını terle atmaya ve bağımlılık yapan endorfinin

beynime hücum etmesine ihtiyacım vardı. Sokağın sonunda yaşayan Brent'e mesaj atıp bana katılmak isteyip istemediğini sordum. Sonra evime girdiğimde yetmiş kiloluk, siyah ve karamel rengi aşkım tarafından karşılandım: Rottweiler'ım Sherman.

İsmi Sherman tanklarından geliyordu.

Annem hayatı boyunca köpeklerden korkmuştu, o yüzden büyürken köpek sahibi olamamıştık. Fakat kendi evime çıkar çıkmaz alabildiğim en büyük, en güçlü köpeği alarak çocukluk hayalimi gerçekleştirmiştim. Geç saatlere kadar çalıştığım için Sherman'ı günde üç veya dört defa çok ihtiyaç duyduğu yürüyüşlere çıkaran bir köpek bakıcısı tutmuştum ve geceyi dışarıda geçirmem sorun değildi. Fakat o benim bebeğimdi ve ben onun annesiydim, o yüzden fiziksel ihtiyaçları karşılansa bile beni gördüğü anda kalp kıracak kadar sevimli kahverengi gözleri ışık saçıyordu.

Kulaklarını kaşıyarak ve karnını sıvazlayarak epey vakit harcadım.

Sonra telefonumu hoparlör sistemine bağlayıp sesini açtım. Çünkü hareketli bir şeye ihtiyacım vardı. Kıpır kıpır bir şeylere. Elton John'dan "Still Standing" şarkısı mesela. Tekrara aldım. Annemin köpek korkusunun aksine müzik zevki bana geçmişti. Genç bir kızken Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilk gününde "Tiny Dancer" şarkısını ilk defa duymuş ve o zamandan beri de Elton John'un müziklerini sevmişti. Ben büyürken arka planda hep o çalardı, çocukluğumun müziğiydi. Bulduğum her fırsatta konserine gidiyordum.

İlk nakarat tamamlandığı sırada kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile, sağlam, pembe spor sutyenimi ve dar, siyah koşu taytımı giyerken ritimle zıplayıp duruyordum. Oturma odasında esniyordum ki Brent kilitli olmayan kapıdan içeri girdi, kendisi de koşuya uygun giyinmişti. Üst bedenindeki kasların keskin hatlarını vurgulayan mavi bir Under Armour marka

tişört, siyah şort ve koşmak için kullandığı yay şeklindeki metal protez bacağıyla.

Brent'in kazasını ve ondan neler götürdüğünü biliyor olsam da sol dizinden aşağısındaki sert metali ne zaman görsem hep anlık bir şok yaşıyordum. Yüzleşmek zorunda kaldığı zorlukları, üstesinden gelmek zorunda kaldığı değişiklikleri hayal etmek güçtü. Yine de yaşadığı her şeyden harika, dinamik bir kişilikle çıkmıştı.

Bir anlığına beni değerlendirdi, sonra başını yana eğip kulağını açtı. "Still Standing demek ha? Birilerinin bu sabah canlanmaya ihtiyacı varmış."

Brent beni iyi tanıyordu.

"Çok mu geç geldin, yoksa... Hiç mi gelmedin?" dedi.

Anahtarlarımı aldım ve Memorial Park'a gitmek için kapıdan çıktık, şehirde koşmak için en iyi yer orasıydı. Dün geceki yağmurdan sonra hava sıcak ama kuruydu, harika bir yaz günüydü.

"Stanton'da kaldım," dedim rahatça.

Yuvarlak gözleri genişledi. "Cidden mi?"

"Saat geç olmuştu," diye açıkladım.

"Hı hı."

"Yorgundum," dedim.

"Mmm..."

Sonra bezgince, "Yağmur yağıyordu!" dedim.

Başını salladı, çocuğu andıran mavi gözleri her şeyi biliyor gibiydi. "Öyle olsun."

Bir avukat olarak durumu tanığın aleyhine nasıl çevireceğini bilmek önemliydi. Onu bazı konulardan nasıl uzaklaştıracağını bilmen gerekiyordu. İşte ben de bunu yaptım.

"Senin 'randevun' nasıl gitti?"

Sinsice gülümsedi. "Bir centilmen asla yaptıklarını anlatmaz."

Ofiste geçen sıkıcı günlerde sessizliği şoke edici hikâyeleriyle doldurma eğilimi vardı. Arabasının etrafında binlerce paparazi varken ona oral seks yapan oyuncudan, tehlikeyi seven bir vârisle on altıncı yüzyıldan kalma bir kalede avizeden sallanarak onu nasıl becerdiğine kadar. Bütün hikâyeleri seks içermiyordu, sadece en sevdiklerinde vardı.

"Ben burada centilmen görmüyorum."

Kahkahalara boğuldu. "İyi noktaya değindin. Bu sabah evimden çarpık bacaklarla çıktı diyelim ve konuyu burada bırakalım."

Washington Anıtı'ndan başladık, ısınma hızıyla yan yana ilerledik ama yolda diğer koşuculardan, bisikletlilerden ve patenlilerden kaçınmak için dikkat ettik. DC genç bir şehirdi, hareketliydi ve en azından benim yaşadığım bölgesi cazipti. Rekabeti resmen havada görebiliyordunuz, LA'deki sis gibiydi. Herkes kendi oyununun en tepesinde olmak istiyordu, zirveye tırmanmaya veya başka birini yollarından itmeye hazırlardı.

Eğer hırs iyi bir şeyse* DC'de güç kraldı ve herkes o pastadan pay almak için bir dümen çeviriyordu.

Adımlarımız istikrarlı, nefeslerimiz derin ama düzenliydi. Brent durup dururken, "Sakal hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Onu birden fazla kez belaya karıştıran pürüzsüz, genç görünen yakışıklı yüzüne baktım ve omzumu silktim. "Yüze göre değişir. Neden sordun?"

Çenesini sıvazladı. "Sakal bırakmayı düşünüyorum. Belki liseli kızların bana asılıp durmasından kurtulabilirim."

Yaşadığı zorluğa kahkahalarla güldüm. "Bence sana sakal yakışır."

---

* 1987 yapımı *Wall Street* filminde Gordon Gekko karakteri tarafından söylenen söz. "Hırs iyidir." (ç.n.)

Birkaç dakika daha geçtikten sonra Jefferson Anıtı göründü. Anıtların yeri planlanırken birinin Thomas Jefferson'dan pek hoşlanmadığına inanıyordum çünkü onunki epey uzaktaydı. İzoleydi. Ziyaretçi açısından bakılınca Jefferson epey fena haldeydi.

"Ee... Stanton ve sen..." Brent lafı dolandırdı.

Gözucuyla yüzündeki ifadeyi gördüm, olduğum yerde durmama sebep oldu.

Yüzünde endişe vardı.

Rahatsız edici, arkadaşça endişe. Bana gerçekten söylemek zorunda kalmak istemediği bir şeyi söylemek için cesaretini topluyor gibiydi.

"Sana bir şey mi söyledi? Benimle ilgili?"

Önüne gelenle yatan abilere sahip olmaktan alınacak diğer ders ne miydi? Erkekler konuşurdu.

"Hayır, hayır, hiçbir şey söylemedi. Ben sadece... Stanton'ın duygusal olarak... müsait durumda olmadığının farkındasın değil mi?"

"Onunla ilgili en çok hoşuma giden şeylerden biri o. Müsait olan için kimin vakti var ki?"

Artık yan yana yürüyor, nefesimizi düzene sokuyorduk.

"Fakat onun birine... sözü olduğunu anlıyorsun?"

"Elbette anlıyorum, Brent. Hiç durmadan Jenny'den ve Presley'den bahsediyor. Masasında bir tane ve dairesinde de bir sürü fotoğrafları var."

Stanton'ın hastane yatağında, pembe battaniye içindeki yeni doğan bebeği tutan Jenny'ye yaslandığı fotoğraflar vardı. Stanton ve sarı saçları iyi yandan toplanmış küçük bir kızın, ilk bisiklete binişinden sonra parlak pembe bisikletin yanında durdukları bir fotoğraf vardı. Stanton, Jenny ve Presley'in birlikte dönme dolapta oturdukları, mutlulukla gülümsedikleri fotoğraf vardı. Üçü de sarışın ve mükemmeldi, The Dresden Dolls'un güneyli versiyonu gibilerdi.

Brent eliyle işaret etti. "Şahsen Stanton'la ikinizin birlikte harika olacağınızı düşünüyorum. Hey, monogramını * değiştirmen bile gerekmezdi."

Kahkaha atarak başımı iki yana salladım. "Monogramın ne olduğunu bilen ve cümle içinde kullanan tanıdığım tek heteroseksüel erkeksin."

"Ben de böyle takılıyorum." Sonra omzunu silkti. "Ben sadece... senin incindiğini görmek istemem, Sofia. Öte yandan, kasten olmasa da bu olabilir."

Brent çapkındı ama bokun teki değildi. O işleri aynı yerde tutmak isterken sonraki adıma geçmeye hazır olan gelişigüzel âşıkları veya sevgilileri olmuştu. O ilişkiler sona erdiğinde ve kaçınılmaz olarak hisler incindiğinde, her zaman o konuda kötü hissetmişti. Hatta suçluluk bile duymuştu.

Kolunu sevgiyle çekiştirdim. "Buna minnettarım ama her şey yolunda. Çıkar ilişkisinin güzelliği de orada, kimse bağlanmıyor."

Brent gülümsememe karşılık verdi ve koşmaya geri döndük. "Sadece bencilce bir not düşmek isterim, ofisteki ekibimizin dağılması kötü olurdu."

"Ekibimiz mi?"

Dirseğiyle beni dürttü. "Evet, kıç tekmeleyip milleti öttürüyoruz. Yenilmezler gibiyiz. En azından iyi olanlar gibi."

"Ahh!" dedim nefesimi tutarak, ona ayak uydurdum. "Ben Thor olabilir miyim? Çekici hep hoşuma gitmiştir."

Başıma hafifçe vurdu. "Hayır, seni aptal, sersem kız. Sen Kara Dul'sun, Jake Hulk, Stanton Kaptan Amerika."

"Peki, sen kimsin?"

---

* Bir veya birden fazla harfin tek bir simge oluşturmak için üst üste veya yan yana birleştirildiği bir nakıştır. Sofia Santos ve Stanton Shaw isimlerinin aynı harflerle başlaması kastedilmiş. (ç.n.)

Parmaklarıyla vurduğunda protezinin metali tıngırdadı. Sırıtıyordu. "Ben Demir Adam'ım."

Parmağımı kaldırdım. "Sadece bir öneri olacak, eğer çizgi roman kahramanları hakkında konuşmazsan liseli kızların asılmaması konusunda şansın daha yaver gidebilir."

Dudaklarını büzerek düşüncelere daldı. "Hımm, yok, o dediğin olmaz."

Bir kahkaha daha atarak teslim oldum. "Sakal bırak o zaman."

◆◆◆

Pazar sabahları erken kalkar ve koca bir yığın *pão de queijo* – Brezilya'ya özgü peynir yuvarlama– yapardım. Her hafta yapmaya çalışıyordum, gevrek dışı ve sıcak, akışkan orta kısmıyla kahvaltı için mükemmeldi.

Fırından sıcak kurabiye tepsisini çıkarıp soğuması için tezgâhın üzerine koyduğumda kapı çaldı. Kapıyı açınca omzunda yepyeni golf sopasıyla Stanton'ı ve yanında da Jake'i ön basamaklarımda dururken buldum.

"Selam," diyerek onları selamlarken kapıyı daha genişçe açtım.

Stanton, "Bana ders vermeye hazır mısın ateşli öğretmenim?" diye sorarken, Sherman onun suratını yalamak için arka ayaklarının üstüne kalktı.

"Hazırım, istekliyim ve müsaidim. Sen de bizimle golf oynamaya mı geliyorsun, Jake?"

"Hayır, ben sadece peynir topları için buradayım."

Stanton ve Jake'e kahve koyarken kapı bir kez daha çaldı, bu defa gelen Brent'ti.

"Selam."

"Günaydın."

Oturma odama girdi. Cevaptan şüphelenmeme rağmen, "Bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bariz olanı açıklıyormuş gibi, "Bugün pazar," dedi. "Peynir topları."

İşte gelenekler böyle gelenek oluyordu.

Masanın etrafına oturup kahvaltımızı bitirirken Stanton, Sherman'ın yakalaması için havaya bir peynir topu attı. "Köpeğin gittikçe kilo alıyor, Soph."

Sherman'ın sırtını okşayıp savunmaya geçtim. "O şişman değil! Sadece iri kemikli."

Brent değerlendirircesine başını yana eğdi. "Bilmiyorum, sanırım Stanton'ın hakkı var. Egzersizle rejim uygulamak isteyebilirsin. Parktaki diğer köpeklerin ona zorbalık edip Şişman Löplöp demelerini istemezsin."

İkisine de kaşlarımı çattım. "Günde üç kere gelip onu yürüyüşe çıkaran bir köpek bakıcım var."

Jake araya girdi. "Ona yeterince ödeme yaptığını sanmıyorum."

Erkekler lafı hiç dolandırmıyordu. Hatta acımasızlık ediyorlardı. Bir mahkeme salonundayken bu üç adam taktik ve karizmanın ta kendisi oluyordu. Fakat arkadaş ortamındayken adeta balyozlardı. Belki abilerle büyüdüğüm için, belki düşünce süreçleri bana da geçtiği içindi ama dürüstlüğün bir cazibesi vardı. Rahatlatıcı basitlikteydi.

Stanton'ın sonraki yorumunun sebebi de işte o XY kromozomunun verdiği dosdoğruluktu. "Dünkü softbol maçında gerzek Amsterdam'ın Sofia'nın kıçına nasıl baktığını fark eden oldu mu?"

Jake elini kaldırıp, "Ben fark ettim," dedi.

"Üstünde kanserin tedavisi yazıyormuş gibi," diye ekledi Brent.

Richard Amsterdam, Daily&Essex'te çalışan bir sözleşme avukatıydı, dün oynadığımız ve yendiğimiz başka tanınmış

şirketlerden birindeydi. Otuzlarının sonunda, başarılı, çekici ve nefes alan her şeyi becermesiyle ünlü bir adamdı.

"Gördüğü şey hoşuna gitmiş olmalı." Ayağa kalkıp kirli tabakları lavaboya taşıdım. "Maçtan sonra beni randevuya davet etti. Akşam yemeği ve bir gösteri."

"Ah." Brent başıyla onayladı. "*Akşam yemeği ve gösteri,* alkol ve orgazm için kullanılan klasik şifre."

Jake, "Dick'ten hoşlanmıyorum," derken son peynir topunu çiğnedi. "Benim kondom değiştirdiğim gibi sekreter değiştiriyor, bu ekonomide bu kadar çok çalışan değiştiren bir adama güvenilmez. Bir şeyler doğru değil."

Stanton bana kaşlarını çatarak, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Çok meşgul olduğumu. Öyleyim de, golf dersleri var."

Gözleri parladı. "Ah... iyi."

Ben de açık sözlü olabilirdim. "Bu tam olarak neden iyi oluyor?"

Ağzının köşesi mahcup, çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. Tam da olması gereken yerleri sıcacık ve kıpır kıpır yaptı. "Daha iyisini yapabilirsin de ondan, Soph."

7

Stanton

Çarşamba sabahı federal savcının ofisindeydim, yargı sistemimizin sürüne sürüne durma noktasına gelmesini önlemek için temel ama heyecan verici perde arkasıyla meşguldüm. Uzlaşma pazarlığıyla. Bu gayet yaygın olan, her zamanki yükümlülüklerdi ama heyecan verici kısım pazarlık anında ortaya çıkıyordu. Müvekkilimin suçlu olduğunu biliyordum, savcı da biliyordu ama onları kolay yoldan kazanmaya ikna etmek benim işimdi. Bu vesileyle daha az suçlama ve ceza indirimiyle, vergi mükelleflerinin vakti ve parası daha fazla harcanmıyordu.

Kısa boylu, kızıl saçlı Savcı Yardımcısı Angela Cassello'yu hareketli koridorda takip ederek ilerledim. "Aynı ilgi alanlarına sahip, bir partnerde özel bir fiziksel özellik arayan, partnerini araştırmaya vakti olmayan insanları birbiriyle tanıştırıyor," diye açıklamada bulundum.

Diplomasinin daniskasıydı. Ayrıca saçmalığın daniskası diye de bilinirdi.

"O bir pezevenk," diye karşı çıktı Angela. "Sırf zengin olması onu daha az pezevenk yapmıyor."

"O bir çöpçatan."

"Hah!" diye karşı çıktı, yürüyüş hızını yavaşlatmadı. "Yakında uyuşturucu satıcılarının eczacı olduklarını söyleyeceksin."

Aslında fena değildi, gelecekte bunu kullanabilirdim.

"Bak." Duvara yaslanarak Angela'yı yanımda durmaya zorladım. "Reşit olmayan kızlarla çalışmıyor, eyalet sınırlarını aşmıyor, istismar iddiası yok. Bu bir lepistes, Angela; zararsız, suçsuz bir balık. Senin pişireceğin köpekbalıkları var. Eğer burası Nevada olsaydı suçlama bile olmazdı."

"Eğer müvekkilin akıllı olsaydı dükkânını Nevada'da açardı."

"Vergi kaçırma suçunu kabul edecek," teklifinde bulundum. "Fakat pezevenklik suçlamasını geri çekmen gerekiyor."

"Ah evet çünkü varlıklı insanların finansal suçlar işlemesi sosyal yönden kabul edilebilir. Seks suçlarıysa hoş karşılanmaz, en azından yakalandıklarında."

Bazen en iyi cevap, cevap vermemekti. Onu bekledim.

Sonra iç geçirdi. "Seni müvekkilinden daha çok sevdiğim için şanslısın, Shaw. Vergi kaçakçılığını kabul edeceğiz. Fakat hapse girmesini istiyorum, şartlı tahliye veya ev hapsiyle kurtulmayacak."

"Düşük güvenlikli bir hapishanede olursa anlaştık."

Elini uzattı, ben de sıktım. "Evrakları bu hafta ofisine gönderteceğim."

"Sen en iyisisin, Angela."

Şakacı bir tavırla omzumu itti. "Bunu bütün savcılara söylüyorsun."

"Sadece güzel olanlara."

◆◆◆

Ofise dönünce evrak çantamı açtım, pezevengin dava dosyasını ve bu sabah evden çıkarken posta kutusundan aldığım mektupları çı-

kardım. Oturdum, kahvemi içtim ve postayı ayıklamaya başladım. Çöp, çöp, fatura, çöp... Gözüme bir zarf takıldı.

On iki santime on sekiz santimlik, beyaz, elyazısıyla adıma yollanmış bir zarftı. Gönderen adresi de Jenny'nin ailesine aitti.

Zarfı açtım ve düz, fildişi kartı çıkardım.

Ve kafamda nükleer bomba patlamış gibi oldu.

Beynim küle dönüp beni okuma yazma bilmeyen birine dönüştürmüş olmalıydı çünkü kelimeleri zorlukla anlayabiliyordum.

Sizleri aramızda görmekten...

Jenny Monroe...

James Dean...

Haziran...

Düğün... Düğün... Düğün...

"Bu ne *sikim* lan?"

Bu, Jake'in dikkatini çekti. Sandalyesinde döndü. "Sorun ne?"

Anlamak için, mantıklı gelecek bir teori için uğraştım. "Bunu sen mi yaptın? Bu şaka mı?"

Kendini işaret etti. "Benim hiç şaka yaptığımı gördün mü? Bilerek?"

Haklıydı. Şaka yapmak onun tarzı değildi.

Öte yandan Brent... Bu tam ona göreydi.

Sandalyemden fırlayıp Brent ve Sofia'nın ofisine daldım.

Sert ve çaresiz bir halde, "Bu siktiğim şeyin komik olması mı gerekiyor?" diye suçlamada bulundum.

Kartı parmaklarımın arasından aldı. "Neden öyle olsun ki? Fildişi öyle komik bir renk değildir."

Sonra yazanı okudu. "Vay." Tedbirli bir şekilde yüzüme, ardından yeniden davetiyeye baktı. Sonra yine homurdandı. "Vay!"

Sofia masasından kalktı. "Ne oldu? Niye vaylıyoruz?"

Brent ona davetiyeyi gösterdi. Sofia'nın gözlerine anlayış çöktü.

"Ne... *Siktir.*"

Alnımda ter birikti ve göğsüm panik atak yaşıyormuşum gibi sıkıştı. Kartı aldım, peşimde Brent ve Sofia'yla birlikte ofisime döndüm, birine bağırmam gerekiyordu.

O kişinin kim olduğunu biliyordum.

Bildiğim telefon numarasını tuşladım. Fakat cevap veren sesi duyunca kalakaldım.

"Presley?"

"Merhaba, babacım."

"Neden okulda değilsin?" Mississippi bir saat geriden geliyordu ama yine de okulda olmalıydı.

"Öğretmen eğitimi var, bugün tatil."

"Annen nerede?"

"İşe gitmek için hazırlanıyor."

"Telefonu ona versene."

Bir hışırtı, boğuk konuşma sesleri geldi ve sonra kızım hatta geri döndü. "Annem işe geç kaldığını, seni sonra arayacağını söylüyor."

Hiç sanmıyordum.

"Presley," dedim tıslarcasına, "annene hemen siktiğimin telefonunu almasını söylediğimi ilet."

Şok içinde bir duraksama oldu. Sonra da fısıltıyla, "Onu söylememi mi istiyorsun?" dedi.

"*Tam olarak* aynısını söyle," diye üsteledim. "Başın belaya girmeyecek."

Biraz fazla bir coşkuyla, "Anne! Babam hemen siktiğimin telefonunu al diyor!" diye bağırdı.

Jenny'nin telefona atıldığını resmen duyabiliyordum. "Sen aklını mı kaybettin?" diye ciyakladı saniyeler sonrasında. "Kızıma bana küfretmesini mi söyledin? Seni keseceğim!"

"Beni zaten kestin!" Kendimi salıverdim. "Şu anda nasıl bir halta bakıyorum, Jenn?"

Neye baktığımı göremiyordu elbette, en iyi açılış konuşmam diyemezdim ama taşaklarından tekmelenmişken mantıklı olmak zordu.

"Bilmiyorum Stanton, nasıl bir halta bakıyorsun?"

"Pekâlâ, bana siktiğimin düğün davetiyesi gibi görünüyor."

Jenny şokla kocaman bir nefes aldı. "Aman Tanrım!" Sonra bana yöneltmediği bir hırlayışla, "Anne!" diye bağırdı. Sert ve öfkeli tonlarda, duyulmayan bir tartışma çıktı. Sonra bana geri döndü. "Stanton?"

Telefonu daha sıkı kavradım. "Buradayım."

Jenny duyulur sesle yutkundu. "Bu hafta sonu sana söylemek üzere olduğum haber vardı ya? Ben evleniyorum, Stanton."

Sanki başka bir dilde konuşuyordu, sözlerini duyuyordum ama mantıklı değillerdi.

"Orospu çocuğu!"

"Sana söyleyecektim..." dedi aceleyle.

"Ne zaman? Ellinci yıldönümünüzde mi?"

Beni yatıştırmaya çalıştı. "Öfkeli olduğunu biliyorum..."

Fakat ipimi koparmıştım. "Öfkeli olmayı öyle bir geçtim ki korkutucu olacak seviyedeyim!" Tekrar davetiyeye baktım. "James Dean de kim oluyor? Ayrıca James Dean ne biçim bir isim böyle?"

Brent yumuşak bir sesle yorumda bulunmak için o anı seçti. "En iyi Amerikalı oyunculardan biriyle aynı isimde. *Asi Gençlik*, Elizabeth Taylor'la oynadığı *Devlerin Aşkı*..."

"Elizabeth Taylor," diye konuşmaya başladı Jake. "Gençken ateşliydi."

Salak salak konuşmalarını görmezden geldim ve Jenny'nin söylediği şeye odaklandım.

"Birkaç aydır görüşüyoruz. Üç hafta önce evlenme teklifi etti."

Aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi ve anında ağzımdan çıkıverdi.

"Hamile misin?"

Jenny'nin sesi dargınlıkla çınladı. "Neden öyle bir şey sordun? Bir erkeğin benimle evlenebilmesi için illa hamile olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır ama ablanı ve seni düşününce..."

"Ablam hakkında konuşma!" Artık o da bağırıyordu. "Kendi kardeşin bir karavanda yaşayıp liseli çocuklara marihuana satarken bunu yapma."

Masamı tekmeledim. "Carter veya Ruby hakkında konuşmak istemiyorum! Aklındaki bu saçmalıkla ilgili konuşmak istiyorum." Sonra aklımda öncekinden daha kötü bir şey belirdi. "O... Presley'le görüştü mü?"

Yavaşça nefes alıp verdi, suçlulukla fısıldadı. "Presley onunla tanıştı, evet. Bazen bizimle birlikte parka geliyor."

"O ölü bir adam!"

Öldü. Gitti. Bitti. Aklımdan bu zamana kadar gerçekleşen her mükemmel cinayet senaryosunu geçirdim, hepsini sikik James Dean'in üstünde uygulamayı planlıyordum.

"Bana bağırmayı kes!" diye haykırdı.

"O zaman aptal olma!" diye karşılık verdim.

Jenny'nin ses tonu kulak zarımı patlatmasın diye telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Pekâlâ! Bağırmak mı istiyorsun? O zaman ikimiz de gerçekten yüksek sesle bağıralım Stanton, çünkü bu her şeyi çözecek!"

Sofia masaya koşturdu ve not defterlerinden birine sinirle bir şeyler karaladı.

Dur! Bir nefes al. Seni hiçbir yere götürmeyecek şekilde sinir bozuyorsun.

Burun deliklerim genişledi, yüzüm adeta taş gibiydi. Fakat gözlerimi kapattım ve söyleneni yaptım, dilimin ucuna kadar gelen hakaretleri yuttum.

"Bağırdığım için üzgünüm. Ben sadece... sindirilecek tonla şey var." Fakat her kelimeyle sesim biraz daha yükseldi. "Tanımadığım sikiğin tekinin benim *kızımın* etrafında olması fikri..."

Jenn hızla, "Onu tanıyorsun!" diye cevapladı, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyordu. "Bizimle aynı liseye gitti, bizden bir sınıf küçük. Fakat o zamanlar Jimmy adını kullanıyordu. Jimmy Dean, futbol takımında menajerdi."

Sözleri yerini buldu, sıska, siyah saçlı, şişe dibi gibi gözlükler takan bok parçasının görüntüsü aklımda belirdi.

Sonrasında yine bağırmaya döndük.

"*Sucu çocuk* mu? Siktiğimin *sucu çocuğuyla* evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

Öfkemin sınırındayken Brent'in, "Kendini kaybediyor," dediğini duydum.

Jake büyülenmiş bir halde beni izliyordu. "Tamamen sıyırdı."

"Şişt!" Sofia onları azarladı.

Fakat kayışı koparmıştım.

"Eskiden ona mini sosis derdik çünkü aleti çok ufaktı! Eskiden o soyunma odasının yerinden sporcuların donlarını toplardı. Sen mezuniyet balosu kraliçesiydin, Tanrı aşkına! Balo kraliçeleri büyüyünce siktiğimin sucu çocuklarıyla *evlenmezler*!"

"Sen böyleyken seninle konuşamam! Aklını kaybettin!" Jenny de karşılık verdi.

"Beni bu hale sen getirdin! Taşaklarımı koparıp çantana attın, aklımı iyice kaybettirdin!"

Sofia suratıma başka bir not tuttu.

Sakinleş! Plan yap! Açıklamalar yap, yoksa onu kaybedeceksin.

Yüzüme tokat gibi inen son yazanlar oldu, tam on ikidendi. Yüzümü iyice sıvazladım ve derin derin nefes aldım, kendimi maratonda koşmuşum gibi hissediyordum.

Jenny'nin sesi buz gibi soğuktu. "İşe gitmem lazım. Bunu sonra tartışırız."

"Eve geliyorum, Jenn," dedim ona.

Birden panikledi. Ne zaman morali bozulsa yaptığı gibi kollarını salladığını neredeyse görebiliyordum. "Hayır! Hayır, Stanton, sen DC'de kal ve sadece... Sakinleş. Üç gün boyunca her gün on iki saat çalışacağım. Seni görmek için vaktim olmayacak..."

"Yarın evde olacağım," diyerek ısrar ettim. "Bu sana James Dean'e korkunç bir hata yaptığını söylemek için yirmi dört saat veriyor."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudu.

"Yoksa onu öldürürüm," dedim basitçe. "Yemin ederim, ya ondan ayrıl ya da düğün geceni lanet olası bir cesetle geçirirsin."

Brent, "Nekrofili 1987'de kaldı," yorumunda bulundu.

Jenny telefonu suratıma kapattı.

Telefonu atıp sandalyeme çöktüm.

"Siktir." Elimi saçımın arasından geçirdim. "Orospu çocuğu! Benim kızım... Benim kadınım *evleniyor*."

Sözleri sakince ve yüksek sesle söylediğimde, işte o anda canımı yaktı. Fakat acı artmadan Sofia boğazının gerisinden tiksinmiş gibi bir ses çıkardı.

"Tanrı aşkına bu da neydi böyle?" diye sordu küçümseyerek.

"Buz adamın eriyişiydi," diye cevap verdi Jake.

Sofia onu görmezden gelip yaklaştı, kollarını göğsünde bağlamıştı, gözleri sertti. "Sen bir ceza avukatısın, Stanton. Profesyonel bir tartışmacısın. Ve bu, bugüne kadar gördüğüm en acınası tartışmaydı."

"Bu bir dava değil, Sofia! Bu benim lanet hayatım."

Sofia kollarını iki yana açtı. "Bütün dünya bir mahkeme salonu... ve biz hepimiz... birer sanığız."

Brent gözlerini kıstı. "O alıntıyı doğru kullandığını sanmıyorum."

"Gerçekten onu arayıp da bağırmanın sana bir şey kazandıracağını mı düşündün? Hatta aksine seni geriye düşürdü. Eğer *bana* aptal deseydin sana gidip kendini becermeni söylerdim."

"Ne düşündüğümü bilemedim, tamam mı?" Niyetlendiğimden daha fazla hor görüşle, "Ayrıca Jenny senin gibi değil," deyiverdim.

Fakat Sofia tedirgin değildi. "Telefonu suratına kapattığına göre biraz benim gibi demek ki. Fakat kendine sorman gereken asıl soru şu, bu konuda ne yapacaksın?"

Haklıydı. Öne geçmem gerekiyordu. Kendimi ortaya koymam, savımı desteklemem, her şeyi toparlamam lazımdı. Jenny'le bu defa daha iyi konuşmam ve evlenmekten vazgeçirmem önemliydi. Bunu Washington, DC'den yapamazdım.

"Eve gitmem lazım. Onu görmem lazım, yüz yüze. Ne haltlar döndüğünü öğrenmem lazım. Bunu düzeltmek zorundayım."

Sofia elini omzuma koydu. "Her seferinde bir adım at. Karşı adımlarını düşün. Onu etkileyip kendi yanına çek. Etkileyici ol. Kendin ol."

Ayağa kalktım. "İnsan kaynaklarına gidiyorum, izin alacağım." Üçüne tek tek baktım. "Yerime bakar mısınız?"

"Tabii."

"Elbette."

Jake başıyla onayladı.

Kapıdan çıkmadan önce Sofia'nın seni beni durdurdu. "Stanton."

Arkamı döndüm. Gözleri cesaretlendiriciydi ama gülümsemesi biraz... Zorlama görünüyordu. "İyi şanslar."

Başımı salladım. Bir saniye daha tereddüt etmeden eve gitmek için hazırlandım.

8

Sofia

Kapıdan girdiğimden beri başımı bilgisayarımdan kaldırmamıştım. Topuklu ayakkabılarım girişe atılı vaziyetteydi, ıslanan bej trençkotum attığım yerde, çiçekli tekli koltuğun üzerindeydi ve şemsiyem köşeye dayanmış vaziyette, su damlatıyordu. Sherman büyük pencerenin önünde uzanıyordu, koca kahverengi gözleri pencere pervazından akan yağmur damlalarını takip ediyordu. Bir yandan Elton'ın *Greatest Hits 1970-2002* albümünü dinlerken bir yandan da hukuka aykırı delille ilgili taslak hazırlıyor, başka yerdeki bir mahkemeye nakli istenen bir diğer davayla ilgileniyordum ve bunlarla beraber saygın bir lobicinin oğlu olan on yedi yaşındaki müvekkilimin satmak amacıyla uyuşturucu bulundurma suçuyla yetişkin olarak yargılanmasını talep eden bölge savcısına cevap yazıyordum.

Kafamı çevirdiğimde ensem sızladı, isyan eden kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Bilgisayarı yanımdaki kanepeye bıraktım ve Elton, "I Want Love" derken omuzlarımı ovaladım.

İşte o zaman, kaçmak için kendimi işe gömdüğüm her şeyi düşünmek için izin verdim.

Stanton gidiyordu. "Kadını" için savaşmaya Mississippi'ye gidiyordu. Kafa karışıklığı falan yoktu. Jenny Monroe'nun başka biriyle evlenmesine izin vermek aklının ucundan bile geçmemişti. Stanton inatçı, cüretkâr, onu hiç görmediğim kadar kararlıydı. Oraya gidip Jenny'ye unuttuğu her şeyi hatırlatacağına hiç şüphem yoktu.

Jenny'nin kapısına çat diye dayanacağını, Jane'ini ele geçiren Tarzan gibi o güçlü, kaslı kollarıyla onu kaldıracağını ve karşı konulmaz gülümsemesiyle, kurnaz cazibesiyle kendisine bir şans daha vermesi için kızı ikna edeceğini gözümde canlandırıyordum.

Ve Jenny bunu yaptığında, ki yapacağından emindim, Stanton'la aramızdaki anlaşma sona erecekti.

Gözlerimi kapattım. Çünkü karnım gergindi ve göğsümde bir ağırlık vardı. Havuzda çok uzun süre yüzdükten sonra gelen hisse benziyordu.

Bu benim ilk rodeom değildi. Yirmi sekiz yaşında, bekâr bir kadındım. Tek gecelik ilişkilerim olmuştu. Hukuk fakültesinde sadece o türüne vaktiniz oluyordu. Bir ihtiyacı karşılayıp ruh halini düzeltiyor ve odaklanmana yardım ediyorlardı.

Gerçekten birbirinize yardım ediyordunuz.

İşte o yüzden bu öğleden sonra öyle söyleyip onu şok içindeki korkusundan çıkardım. Yeniden dengesini bulmasını sağladım. Çünkü Stanton her şeyden önce benim arkadaşımdı. Kendimi feda ettiğimi falan söylemezdim ama ben sadıktım. İyi arkadaşlar böyle yapardı. Birbirlerine yardım ederlerdi.

Sahip olduğumuz şey, birlikte yaptığımız şey eğlenceliydi. Hem fiziksel hem de duruma uygundu. Hepsinden de ötesi, basit olması gerekiyordu.

Fakat midemdeki bulantı, kıskançlığın dilimin ucunu karıncalandıran ekşi tadı... Bunun basitlikle hiçbir alakası yoktu.

Kendi kendime başımı iki yana salladım, bu melankoliden de kurtulmaya kararlıydım. Ben *o kızlardan* biri değildim, duygularıyla yönlendirilenlerden. Sezon sonu çantaymış gibi bir kenara koyacaktım. Belki de Stanton'ın bir süreliğine gitmesi en iyisiydi. Kafamı toplamam için gereken alanı bana verecekti. Çünkü cinsel yönden yarar sağladığın arkadaşına âşık olmak aptalca bir hareket olurdu ve ben aptal değildim.

Sherman başını kaldırdıktan bir saniye sonra birisi kapıyı tıklattı. Sherman ayağa kalktı ama ben kapıya doğru giderken iyi bir bekçi köpeği olarak sessiz kaldı. Kapıyı açtım, diğer tarafta kalın kollarını kapının pervazına dayamış halde, nefes nefese, sırılsıklam Stanton Shaw duruyordu. Belinden eğilmiş halde dururken başını kaldırıp bana baktığında kirpiklerinde yağmur damlaları kaldı. Saydamlaşmış beyaz tişörtü göğsüne yapışıyor, sağlam kaslarını ve ıslanmış şortuna doğru inen kılları gözler önüne seriyordu, bu arada şortu da altında ne olduğunu gizlemiyordu. Altın rengi saçları kara ve ıslak bir halde alnına yapışmıştı.

Latincede bir deyiş vardır, *omne trium perfectum*, yani üçlü olarak gelen her şeyin kusursuz olduğunu söyler. Bu, ölümlerin ve felaketlerin de üç tane geldiğine dair yaygın olan bir inançla da tezat oluşturur.

Stanton'ın üç kelime etmiş olması da buna çok uygundu. O kelimeleri bana daha önce boğuk bir yalvarışla, sert bir emirle de söylemişti, her seferinde elleri kaygan bedenimi kavrıyordu ve aramızdaki hava arzuyla doluydu.

Ancak şu anda, her zaman olduğu gibi, o kelimeler yıkımım oldu.

"Benimle birlikte gel."

◆◆◆

Oturma odamın ortasında sular damlatarak duran Stanton ona uzattığım havluyu aldı, başını kuruladı ve bronz kollarında gezdirdi.

"Şunu bana bir daha açıklasana," dedim çünkü planını bir türlü anlayamıyordum.

"Benimle birlikte Mississippi'ye gelmeni istiyorum. Bu konuda sadece tek bir şansım var, mahvetmeyi göze alamam. Eğer bu öğleden sonra yaptığım gibi Jenn'in üzerine gidersem tamamen kendini kapatır. O kızın katır gibi bir inadı var. Mahkeme salonundayken yaptığımız gibi beni sakin ve odaklanmış halde tutabilirsin. Ayrıca ona hayatının en büyük hatasını yaptığını göstermem için neler yapabileceğimle ilgili ipuçları da verebilirsin."

"Ben Jenny'yi tanımıyorum bile."

Başını iki yana salladı. "Önemi yok, sen kadınsın. Nasıl düşündüklerini biliyorsun. İlişkimizden memnun olmadığı ortada, o yüzden tüm olanakları seferber etmeliyim. Büyük romantik jestler yapmalıyım. Sen de benim ekürim olursun, yardımcı pilotum."

Yardımcı pilotu. Harika. *Top Gun* filmindeki Goose gibi. Çekici olmayan yancı. Küçük ahbap. Harcanabilen kişi.

Çıkardığı tişörtünden ıslak, şapır şapır bir ses çıktı. Nefis bir şekilde ıslak, dilimde tuzlu bir cennet tadı bırakan sıcak teninin görüntüsüne daldım.

Bu adil değildi.

Gözlerimi yumdum. Konsantrasyonu konusunda çalışması gereken tek kişi o değildi.

"Stanton," diye başladım iç çekerek. "Eski sevgilini geri kazanmaya çalışırken beni yanında eve götürmen tuhaf olmayacak mı sence?"

Ciddi ciddi durup sorumu düşündü. Fakat anlamadı.

"Neden tuhaf olsun ki? Biz arkadaşız."

Bariz olanı göstermek zorunda kaldım. "Seks yapan arkadaşlar!"

Beni aşırı yorgun, nefis şekilde hassas hale getiren, kan ter içinde bırakan, vahşi, unutulmaz seks. Eğer bir zarf gelip de her şeyi boka atmasaydı tam şu anda yapıyor olabileceğimiz seks.

Havluyu sert göğsünün üzerinde gezdirirken kabul etti. "Aynen. Biz düzüşen arkadaşlarız. Jenn'le aramızdaki şeyle alakası yok."

Ciğerlerimde hava kalmadı ama o fark etmedi. O aptal ağzına bir tane patlatmak istedim, böylece daha fazla saçmalamazdı.

Fakat yüzündeki ifade beni bunu yapmaktan alıkoydu. Koca yeşil gözleri masum, şaşkın bir merakla parlıyor, onu olduğundan genç ve suçsuz gösteriyordu. Sherman da altı yüz dolarlık ayakkabılarımı mahvettikten sonra aynı şekilde bakmıştı.

Şunu söyleyen bir bakıştı: *Hı? Ben ne yaptım ki?*

Taktik değiştirdim. "İşten izin almam mümkün değil. Programım ağzına kadar dolu."

Bana inanmadı çünkü programımı kendininki kadar iyi biliyordu.

Lanet olsun ona.

Yaklaşıp arkamdaki masada duran ceptelefonumu aldı. "Şifren ne?"

Bilerek dudaklarımı sımsıkı yapıştırdım.

Gözlerini devirip birkaç rakam girdi. İlk denemede buldu.

Piç.

"Doğum günün mü?" dedi alaylı bir sesle. "Güvenliğini daha ciddiye almalısın."

Takvimime erişti. "Mahkemen yok. Bir ifaden, bir de danışmanlık randevun var. Brent ve Jake yerine bakabilir."

Güçlü kal, Sofia.

"Benim yerime bakmalarını istemiyorum."

Stanton da taktik değiştirdi. "Chicago'da büyüdün, Boston'da okula gittin, şimdi de DC'de yaşıyorsun. Taşraya hiç gitmedin, güneyde hiç bulunmadın. Bayılacaksın, tatil gibi olacak."

Alayla güldüm. "Haziran ayında Mississippi mi? Daha çok cehennemde tatil gibi olur." O karşı çıkamadan ekledim. "Ayrıca ben uçmuyorum."

Bunu beklemiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Yan tarafımı, göğüs kafesimi süsleyen tırtıklı yara izinin olduğu yeri işaret ettim. "Çocukken geçirdiğim uçak kazası? O zamandan beri ailemden kimse uçağa adım atmadı."

Gözlerini kısarak sol tarafa bakıp planını ve umut ediyordum ki benim o plandaki yerimi yeniden gözden geçirdi. Ardından çenesi kararlılıkla kasıldı. "Arabayla gideriz. Oraya iki günde varırız, istediğimden daha geç olur ama yine de yeterli vaktimiz kalır. Hey, Porsche'mi sürebilirsin! Böylece sözümü de yerine getirebilirim, bir taşla iki kuş."

Bütün bahanelerim tükendiği için ona yumuşak bir sesle, "Seninle birlikte eve gitmemin gerçekten ama gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedim.

Stanton birkaç saniye boyunca gözlerime baktı... Sonra çenesini eğip derin bir nefes aldı. O... mağlup görünüyordu. Üzgündü. Hiç kendi gibi değildi.

Kollarımı ona dolayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek için bir çekim hissettim. O güzel gülümsemesini tekrar görmek istedim. Gerçekten arkadaşı olan bir parçam ona yardım etmek istiyordu.

Ne yazık ki âşığı olarak kalmak isteyen parçam kıçına bir tane vurmak istiyordu.

"Senden büyük bir iyilik istediğimi biliyorum," dedi alçak, tarazlı bir sesle. "Fakat bu benim için gerçekten çok önemli, o yüzden sadece istiyorum. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Lütfen Sofia. Sana ihtiyacım var."

Üç kelime. Yine. Gerçekten söylemesi gereken sadece buydu.

Lanet olsun.

Bu defa yenilgiyle başını eğen ben oldum.

"Tamam."

9

Stanton

Bazı fikirler aklınıza yıldırım gibi düşer, anlık bir deha gibidir. Ortaokuldayken gördüğümüz, Sör Isaac Newton'ın yer çekimini nasıl bulduğuyla ilgili hikâyedeki gibi, kafaya düşen bir elmayla. Diğer fikirler o kadar bariz veya ani değildir. Zihninin arkasında durur, yavaş yavaş pişer, en sonunda da kaynayıp yüzeye çıkardı. Meşhur ampul kafanızda yandığında da görmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederdiniz.

Jenny'le konuşmamdan sonra hüsranımı üstümden atmak için koşuya çıkmıştım. Lincoln Anıtı'nın önünde bir yerlerdeyken eve gitmemin nelere yol açacağı kafama dank etti. Müvekkillerin şirketteki diğer avukatlara devredilmesi gerekecekti, bazı süre uzatmaları talep edilebilirdi, apartmanla Jake ilgilenebilirdi... ve Sofia burada olacaktı. DC'de. Bensiz. Richard Amsterdam gibi adamlarla dolu şehirde, sahipsiz bir bal kutusunu saran ayılar gibi etrafını saracaklardı.

Bu düşünce... Can sıkıcıydı.

Sofia yetişkin bir kadındı, kendi başının çaresine bakabilirdi ve bana karşı bir sorumluluğu veya bağlılık sözü yoktu. Bunu

anlıyordum. Fakat onu önemsemeye iznim vardı, arkadaşıydım. Amsterdam gibi bir adamla olabileceğini, sırf fiziksel bir ihtiyaç için hiç değmeyecek birini benim yerime koyabileceğini düşünmek aklıma hiç yatmadı.

Sonra Jenn'le yaptığım konuşmayı tekrar hatırladım. Son maçın videolarını izleyen bir oyun kurucu gibi kafamdan tekrar tekrar geçirdim. Konuşmam gereken tonu, söylememem gereken sözleri net bir şekilde gördüm. Eğer Sofia orada olup aklımı başıma almamı sağlamasa, beni kıyıdan çekip almasa söyleyeceğim daha da kötü şeyleri gördüm. İşte o anda aklımda belirdi. Çözüm yolu.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar akıllıca geldi. İkimiz için de en iyi olacak yoldu.

Başımı kaldırdığımda Sofia'nın evine gelmiştim bile. Ayaklarım beni kendiliğinden oraya getirmişti. Penisim arada bir bunu yapardı ve beni asla yanlış yönlendirmemişti.

O yüzden işte buradaydık. Parlak ve erken bir perşembe sabahında, aynı evin önünde, gizli operasyonumuz için Sofia'nın çantalarını taşıyıp Porsche'ye yüklüyordum.

Sofia'nın bir sürü, bir sürü çantasını.

Jake, "Sanırım az önce fıtık oldum," diye şikâyet ederek tuğlayla doluymuş gibi ses çıkaran Louis Vuitton marka bir çantayı bıraktı. Uyumlu ve aynı şekilde ağır beş diğer çantanın yanına. "Bir haftalığına mı gidiyorsunuz, bir yıllığına mı?"

Sofia siyah, kolsuz bir tulumla evden çıkıyordu, tulumu salaş ama zarifti, düşük V yakasıysa en sevdiğim kıyafetler sıralamasında üst sıralara çıktı. Tek kolunda kutu gibi, sarı bir çanta vardı, parlak siyah saçlarının üzerine büyük, beyaz, hasır işi bir şapka ve yüzünün yarısını kaplayan yuvarlak güneş gözlüğü takmıştı. Haziran güneşinin altında resmen nefes kesiciydi.

Brent, Sherman'ın tasmasını tutarak yanında yürüyor, Sofia'nın aynı talimatları bilmem kaçıncı defa anlatmasını dinliyordu. Gündüzleri koca canavarla yine köpek bakıcısı ilgilenecekti ama gecelerini Brent'le geçirecekti.

"Bunun için gerçekten minnettarım, Brent," dedi. Eğilip gıdılı köpeğe sarıldı, birkaç öpücük verdi ve bir iki kere de *iyi çocuk* dedi. Sonra Jake'le benim dik bakışlarımızı hissetti. Bir ona bir bana baktı. "Ne var?"

Toplanan yüklerden birini kaldırdım. "Porsche'yi karavanla falan mı karıştırdın?"

Güneş gözlüğünü çıkarıp samimi kafa karışıklığıyla dolu gözlerini açığa çıkardı. "Çok eşya aldığımı mı söylüyorsun?"

"Seçenekleri biraz daraltman gerektiğini söylüyorum, Soph. Sadece ihtiyacın olanı al."

Eliyle çantaların üzerinde daire çizdi. "Bu zaten daralmış hali."

Arabanın bagajını işaret ederek karşı çıktım, "Küçük bir bagaj var ve arka koltuk Sherman'ın bile sığamayacağı kadar."

"Hav."

Bana köpek de benim tarafımdaymış gibi geldi.

Sofia ona kaşlarını çattıktan sonra, "Hepsine ihtiyacım var," diye ısrar etti.

"Benim ne götürdüğümü görmek ister misin?" Arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğunun arkasından yıpranmış, eski bir spor çantası çıkardım. "Bu benim bavulum."

"Sen evsiz gibi yaşamayı seçtin diye eşyalarımı toplama alışkanlığımı mı değiştirmeliyim? Hiç sanmıyorum." Hayali kollarını sıvadı ve arabaya, bavullarına, sonra yine arabaya baktı.

"Bunlar tamamen sığar."

Jake başını iki yana salladı. "Hiç yolu yok."

Sofia sırıttı. "Keskinlikle sığarlar."

"Sığmayacaklar," diye tekrarladım.

"İzleyin ve öğrenin çocuklar."

On beş dakika sonra... Bavullar sığdı. Her çanta stratejik bir şekilde yerleştirildi, tam olarak doğru sıralamayla koyuldu. Parçalara ayırdığınızda bir daha asla bir araya getirmeyi becere-mediğiniz bulmacalı yapbozlardan biri gibiydi.

Epey etkilenmiştim.

Sofia iç geçirdi, gülümsemesi ışık saçıyordu. "Şimdi, anah-tarlar lütfen."

Bahsi geçen anahtarlar için elini uzattı. Tam açıklamaya ha-zırlanıyordum, arabamı sürmemesinin onun için neden en iyisi olacağıyla ilgili tartışacaktım. Tartışmakta iyiydim.

Fakat daha ben tek kelime bile edemeden açık eli tek bir par-mağa dönüştü. "Hayır."

Ağzımı kapattım. Sonra ikna etmek için tekrar açtım...

Parmağını yine havaya kaldırdı.

"Hayıır." Konuşmak yerine dudağımı dişlediğimde Sofia de-vam etti. "Yardımımı istedin, kabul ettim. Eğer Mississippi'de hiçliğin ortasında bir yere gidiyorsam ben süreceğim."

O da bu işte iyiydi.

Anahtarları uzattım.

Bir Alman arabasına tıkışan Griswoldlar gibi, biz de yolculu-ğumuz için kemerlerimizi bağladık.

Jake, "Dikkatli sür. Pisliklere dikkat edin," diye uyarırken, Sherman havlıyor ve Brent de el sallıyordu.

Sonra Brent aksanlı bir şekilde bağırdı, "Hoşça kalın, kaleyi fethederken eğlenmeyi unutmayın."

Ardından yola çıktık.

◆ ◆ ◆

İlk kırk kilometrede Sofia ömrümden on yılı alıp götürdü. Kötü bir şoför olduğundan değildi, aslında tam tersiydi. Dale Earnhardt'ın kadın versiyonu gibi sürüyordu. Sadece NASCAR'cılık oynadığı arabanın *benim* arabam olmamasını diliyordum.

"Voo!" diye bağırdım, önümüzdeki kamyonetin kıçına kadar girdiğinde ön panoya tutundum, son saniyede şerit değiştirdi ve zaten orada olan bir minivanın ön tamponunu neredeyse alıp götürüyordu.

"Yaşlı bir kadın gibisin!" diye şikâyet etti. Üstü açık arabanın gürültüsünün bastırarak bağırıyordu, saçları Medusa'nın metamfetamin etkisindeki yılanları gibi savrulup duruyordu.

"Sen de futbolcu çocuğu antrenmana gecikmiş bir anne gibisin!" diye bağırdım. "Yavaşla ve arabamı sürmenin keyfini çıkar çünkü inan bana, bugünden sonra bir daha asla süremeyeceksin."

Hiç pişmanlık göstermeyen bir gülümsemeyle güldü. Sonra direksiyondaki tuşlara basarak kablosuz olarak hoparlöre bağladığı telefonundaki çalma listesini açtı. Elton John'un "I Guess That's Why They Call It the Blues" şarkısı çalmaya başladı, Sofia'nın en sevdiklerinden biriydi.

Kendime engel olamadan onu izledim, yüksek sesle ve utanmadan şarkıya eşlik edişine, başını savurup omuzlarını sallayışına güldüm. Sofia'yı öfkeli, inatçı, kararlı ve tahrik olmuşken görmüştüm. Fakat sevimlilik... İşte bu, onda gördüğüm yeni bir yöndü. Hoşuma gitti. Hem de çok.

"Gök gürültüsü gibi, yorganın altında..." kısmını söylerken hızlıca benimle göz göze geldiğinde yüzünde şehvetli bir ifade belirdi. Aklında hangi görüntülerin, daha doğrusu *kimin* görüntüsünün belirdiğini merak etmeye gerek yoktu çünkü bizim görüntülerimiz olduğunu biliyordum.

Şarkı bittiğinde kendi telefonumu takıp hoparlöre bağladım.

"Hey," diye karşı çıktı. "Müziği şoför seçer!"

"Aslına bakarsan," diye düzelttim. "Müziği yolcu seçer ama yüce gönüllülük yapıyordum. Sırayla seçeceğiz, her şey karşılıklı."

Başıyla onayladı, şarkılarım arasında gezindikten sonra istediğimi buldum. "İşte otobanda giderken dinlenilecek şarkı *budur*."

Elvis'in kendine has sesi arabayı doldurdu, "Burning Love" şarkısını söylüyordu. Başımı ritme uygun şekilde salladım ve parmaklarımı şaklattım, dans etmeye anca bu kadar yaklaşabilirdim.

Sofia kahkaha attı. "Bir erkeği güneyden çıkarabilirsin ama Elvis'i güneyli birinden çıkaramazsın."

Parmağımla onu gösterdim. "İşte bu çok doğru."

"*Çünkü öpüşlerin beni daha yükseklere çıkarıyor, tıpkı tatlı bir şarkının nakaratı gibi...*" diye şarkıyı söylerken gülümseyen gözlerle beni izlediğini hissediyordum.

Her an onu boğmakla tehdit eden saçını kenara ittikten sonra, "Kızının ismi Elvis'ten mi geliyor?" diye sordu.

Hatırasıyla sırıttım. "Sadece isim hoşumuza gitti, küçük bir kız için farklı ama tatlı olduğunu düşündük."

"Oğlan için de isim seçmiş miydiniz?"

Başımı sallayarak kabul ettim. "Jenn'in büyükbabasının adı olan Henry veya benim büyükbabamın adı Jackson."

Bir an sessiz kaldı, hızlıca vites değiştirdi ve ayağını gazdan da ayırmadı. Sonra, "Aile senin için önemli, değil mi Stanton?" diye sordu.

"Elbette. Her şey geçip gittiğinde gerçekten sırtını dayayabileceğin tek şey ailedir. Beni yanlış anlama, abimi diri diri gömmek istediğim günler de oldu. Onunla tanışacaksın, nedenini anlarsın. Fakat... o her zaman benim kardeşim olacak." Duraksadım, ardından zarfı açtığımdan beri beynimi kurcalayan

düşünceyi dillendirdim. "O yüzden Jenny konusunda şaşırdım. Her zaman çok sağlamdı, anlıyor musun? Netti. Bu kadar... vefasız olacağına inanamadım."

Sofia'nın sesi yumuşaktı ama rüzgârın üzerinden duyulabilecek kadar yüksekti. "Belki de seni gerçekten özlemiştir."

Cevap veremeden hız göstergesi gözüme takıldı. "Yavaşlasan iyi olur, Soph."

Beni savsaklayarak, "Endişelenme büyükanne, her şey kontrol altında," dedi.

"Otoban polisi seninle aynı fikirde olmayabilir, Hızlı ve Öfkeli."

Kelimeler ağzımdan yeni çıkmıştı ki arkamızdan siren sesleri yükseldi, peşimizde yanıp sönen ışıklar vardı.

İç geçirmesine rağmen endişeli görünmeyen Soph emniyet şeridine geçti.

"Sana ben demiştim demek istemiyorum ama..." Cümlem havada kaldı, Sofia aynadan kendine bakmakla meşguldü. Bluzunu biraz aşağı indirdi ve memelerini birbirine doğru itti. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bizi bu durumdan kurtarıyorum." Yanaklarını çimdikleyip dudaklarını ısırarak onları daha dolgun, daha pembe hale getirdi.

Pis pis güldüm. "O kadar kolay mı sanıyorsun?"

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Lütfen ama... Erkekler en basit canlılar. Memeleri yok diye bunlarla resmen büyüleniyorlar. Beyinlerini pelteye çeviriyor. Beş dakikada bundan kurtulmamızı sağlayacağım."

Polis memurunu Sofia'dan önce gördüğümde yüzümdeki gülümseme geniş, kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü. Sofia gözleri kocaman ve masum bir halde soluna döndü. "Bir sorun mu var, Memur Be... Ah. Lanet olsun."

Memur *Bey*, aslında Memure *Hanım*'dı.

Kenara çekil füze memeli, bu Jüri Büyüleyen'e göre bir iş.

Koltukta öne doğru eğilip baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedim, sesim Elvis'inki gibi pürüzsüz ve ikna ediciydi. "Günaydın, efendim. Sizin için ne yapabilirim?"

◆◆◆

Samimi bir özür dileyip çok istekli arkadaşımın direksiyona yaklaşmayacağını garanti edince hız cezası almaktan kurtulduk ve sonraki on iki saati de güzel bir yolculuk yaparak geçirdik. Tozlu, kirli, aç ve yorgun bir şekilde Motel 6'e giriş yaptığımızda hava kararalı çok olmuştu.

Kendime güvenmek için her türlü sebebim vardı, o yüzden bize büyük bir yatağı olan bir oda tuttum. Sofia doğruca duşa gitti, ben de dışarı çıkıp bir pizza, kendim için altılı bira ve onun için de bir şişe şarap aldım.

Odaya girdiğimde o da duştan çıkmıştı, uzun, ıslak saçlarını tarıyordu ve koyu yeşil ipek geceliği kıvrımlarına yapışmıştı. Yüzünde bir gram makyaj yoktu ve onu daha da masum gösteriyordu, görmeye alıştığımdan daha genç bir görüntüydü. Karnımın alt kısımlarında korumacı bir sıcaklık belirdi.

Pizzayı görünce yüzü parladı. "Tanrı seni kutsasın!"

Üç dilim sonra daracık, yuvarlak masada oturduk. Pizzanın kenarını kemirirken, "Ee plan ne? Ben kimim?" diye sordu.

Bir yudum bira içtim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Yeni kız arkadaş mıyım? Düğün için götürdüğün partnerin miyim? *En İyi Arkadaşım Evleniyor* filmini hiç izledin mi?"

Ofladım. "Hayır, çok şükür ki izlemedim."

"Jenny'yi kıskandırmalı mıyım? Bir erkek başka bir kadınla olduğu zaman çok daha çekici olur. Yoksa nişanlısıyla mı flört etmeliyim? Sadakatini sınarım. Bu da sana koz kazandırır."

Hangisinin canımı daha çok sıktığından emin değildim. Bir adamın Jenny'nin nişanlısı olarak söylenmesi mi, yoksa Sofia'nın onunla flört ettiğini düşünmek mi? "Akıl oyunlarından hoşlanmıyorum. Çok manipülatif. Çok haysiyetsizce, anlıyor musun?"

Sofia omzunu silkti. "Eğer kazanmak istiyorsan bazen pis oynamak zorundasın."

Başımı iki yana salladım. "Ben farklı türde pisliği tercih ediyorum." Biramdan içtikten sonra bu fikrin neden ağzımda kötü bir tat bıraktığını açıkladım. "Birkaç yıl önce Rebecca adında bir kadınla görüşüyordum. Bir konferansta tanıştık."

Kıs kıs güldü. "Profesyonel konferanslar, partner değiştirme partilerinden farksız olur."

Kahkaha atarak ona katıldım. "Onunla Jenny konusundaki detaylara girmedim ama aramızdaki şeyin tamamen geçici bir şey olduğunu açık açık söyledim."

"Elbette söylemişsindir."

"Neyse, bu konuda bir sıkıntısı olmadığını söyledi. İki defa takıldık ve sonra böyle sinsi saçmalıkları yapmaya başladı. Görüştüğü diğer adamlarla ilgili şeyler söylemeye, benimle planlar yapıp sonra onları bozmaya, elde edilmesi zoru oynamaya başladı; aynı zamanda da birden daireme gelip duruyordu. Yapışkan olmaya başladı ve oyunları sinir bozucuydu. Her şey onu çok... acınası gösterdi. Hemen bitirdim."

"Sana âşık olarak 'tamamen geçici' kuralını bozduğu için mi? Yoksa hislerine karşılık vermen için seni manipüle etmeye çalışması mı canını sıktı?" diye sordu.

"Sanırım ikisi de."

Sofia anlayışla başını salladı. "Öyleyse doğrudan yaklaşım olacak. Benim orada olma sebebim..."

"Saçma sapan konuşmadığımdan veya birini pataklamadığımdan emin olmak için oradasın. Aklımı başımda tutacaksın. Jenn'le çok eski bir geçmişimiz var ve Presley'ye sahibiz. James Dean'le sadece birkaç aydır görüştüğünü söyledi, yani onun için hissettiği şeylerin benim için hissettiğinden daha güçlü olabileceğine inanamıyorum. Bence tüm bu olanlar bir yardım çığlığı."

"Kendini ihmal edilmiş mi hissediyor sence?"

"Aynen. O yüzden ona dikkatimi çektiğini göstereceğim."

Şarabından büyük bir yudum alıp bardağın yarısını boşalttı. "Ya ondan sonra? Jenny'ye evlenme teklifi mi edeceksin?"

Bunun aklımdan geçmediğini söylersem yalan olurdu. Ensemi ovaladım. "Bu karmaşık. Onun başka biriyle evlenmesini istemiyorum, orası kesin. Fakat... Presley hâlâ okula gidiyor, şu anda DC'ye taşınmak isterler mi bilmiyorum. Hep Jenny'le evlendiğimizde... Daha sonra olur diye düşündüm. Yaşımız daha büyükken."

Kaşları havaya kalkıp ta saçına değdi. "Son zamanlarda aynaya baktın mı? Zaten daha yaşlısın."

"En iyi zamanlarımdayım."

"Demek istediğim de o."

Ayağa kalktım. "Uzun lafın kısası, her şey masada. Eğer evlilik teklifinde bulunmam Jenny'nin mini sosisle evlenmesine engel olacaksa yapmam gerekeni yaparım."

"Vay be." Sofia alaylı bir ses çıkardı. "Çok romantiksin. Nasıl bir kadın buna direnebilir?"

Ona ortaparmağımı gösterip pis pis gülümsedim. "Romantizm hareketle gösterilir, sözle değil."

Konu kapandıktan sonra duşa girdim.

◆◆◆

Buharla dolan banyodan çıktığımda Sofia'yı çoktan örtülerin altına girmiş halde buldum. Sessiz televizyondaki gece haberlerinden gelen ışıklar odayı gölgeli bir ışıltıyla dolduruyordu. Belime doladığım havluyu çıkarıp attım ve örtünün altına girdim.

Bana arkası dönüktü, kahverengi saçları yastığa saçılmıştı. Akşam yemeği yediğimiz ama tatlıyı atladığımız aklıma geldi.

Tatlı her zaman favorimdi.

Yatakta aşağı kayıp örtüleri de kendimle birlikte indirdim ve Sofia'nın ipekle sarılı poposunun şişkinliğiyle aynı seviyeye geldim. Kumaşı beline doğru sıyırdım, külotla kısıtlanmamış pürüzsüz tenini ortaya çıkardım. Kalbim daha hızlı atıyor, kanım daha aşağı pompalanıyordu. Dudaklarımı kalçasının bir yanına bastırıp oyunbaz bir şekilde ısırdım.

"Stanton."

Bu aceleci bir inleme değildi, net bir durum bildiren sesti. Bir hayır.

Geri çekildim. "Sorun ne?"

Geceliğini aşağı indirip kendini kapattı ve bana doğru döndü. Yukarı doğru çıkıp başımı yastığa dayadım, güzel yüzünden birkaç santim ötedeydim.

"Evindeyken seks yapmamalıyız diye düşünüyorum."

Hayal kırıklığı, terk edilmiş bir evin çöken çatısı gibi üstüme bindi. "Neden?"

Sofia'nın Jenny'ye karşı hislerimden rahatsız olabileceği olasılığı bir anlığına aklımda belirdi ama bunu hemen bertaraf ettim. Jenn'den her zaman haberdardı, hatta ilk defa ilişkiye girmemizden önce bile biliyordu ve daha öncesinde canını hiç sıkmamıştı. Ayrıca Sofia'nın Jenny'le hiçbir yönden alakası yoktu, ikisi birbirinden tamamen ayrı iki oda gibiydi. Hatta farklı binalar bile

olabilirlerdi. Bir ambar ve bir ev. İkisi de önemliydi ama birbirinden bağımsız, tamamen farklı amaçlara hizmet eden iki ayrı yerdi.

Odanın loş ışığında gözleri daha kara, daha parlaktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Birkaç saniye düşündükten sonra tekrar denedi. "O tutkuyu saklamalısın... Anlıyor musun? Büyük maçtan önceki bir oyun kurucu gibi?"

Saçını kulağının arkasına ittim. "Peki sen?"

Sofia'nın cinsel dürtüleri benimki gibi sağlıklı ve fazlaydı. Son altı ayda haftada üç dört defa ilişkiye giriyorduk. İki hafta boyunca alışkanlıklarını bırakmak zorunda kalması adil görünmüyordu.

Dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben... Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Söylediği şeyle birlikte aklımda beliren görüntü aletimi taş gibi yaptı.

"Beni öldürüyorsun, hayatım," diye inledim.

Elini omzuma koyup oradan çeneme kaydırdı, sakalımı okşadı. "Üzgünüm."

Hareketini taklit ettim, tatlıdan vazgeçmeye hazır değildim. Önerdiği şeyi gerçekten istediğinden tam emin değildim. Yanağını avuçladıktan sonra elimi aşağı doğru kaydırıp nabzının avcumun altında attığı yerde durdum.

"Özlemeyecek misin?" diye sordum.

"Özlemek mi?"

Elini çenemden ayırdım ve hassas parmak ucunu dişledikten sonra ağzıma alıp emdim, dilimi etrafında çevirdim. Sonra kaydırıp çıkardım. "Ağzımın sana yaptığı şeyi özlemeyecek misin? Dilimin seni yalayışını? Bacaklarını ayırışımı, aletimi içine yavaş yavaş, santim santim kaydırışımı ve çok fazla istediğin için tırnaklarını bacağıma saplayışını?"

Ağır ağır ve hızlı bir nefes aldı. Kekeleyerek, "Şey... Evet, sanırım özleyeceğim," dedi.

"Ya sana son bir öpücük istediğimi söyleseydim?" Öne doğru eğilip dilimi alt dudağında gezdirdim. "Ağzının tadını son defa almak isteseydim... Alabilir miydim?"

Gözleri cam gibi parladı, arkasında bizi görebiliyordum. Sözlerimle büyülenmişti, paylaştığımız her inlemeyi, her dokunuşu hatırlıyordu.

"Evet. Son bir öpücük almana izin verirdim."

Çenesini ısırdım. "Son bir defa daha tatmaya ihtiyacım olduğunu söyleseydim? Tatlı, daracık vajinanı son bir kez daha yalamak istediğimi? Eğer benden istemiyorsan boşalmanı sağlamam... ya da sağlayabilirdim. Bana izin verir miydin?" diye fısıldadım.

"Ah Tanrım..." diye inledi ama hepsi zevktendi. Hepsi arzudandı. "Evet... Evet, sana izin verirdim."

Vücudundan aşağı doğru inip sıcak nefesimle ipeği ısıttım. Karnının gergin derisini öptüm, uyluğunun iç kısmındaki yumuşak kısmı yaladım. Sonra yukarı doğru bakıp beni izlemesine odaklandım.

Konuşurken yumuşak olan sesimde çaresiz bir taraf vardı.

"Ya sana tekrar sahip olmak zorundayım deseydim? Etrafımda bana cenneti gösterecek kadar sertçe kasıldığını hissetmeyi? Adımı haykırana kadar, senden o ateşli, nefes nefese sesleri duyana kadar seni becermeme düşüncesine dayanamadığımı? Bir kez daha yapmamıza izin verir miydin, son defalığına olsa bile?"

Ben bitiremeden parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Şefkatle geriye doğru itti, yukarı doğru çekmenin eşiğindeydi. "Evet, Stanton, onu da isterim."

Gülümsedim. "Güzel. Çünkü henüz eve yakın bile değiliz, yani bir sürü vaktimiz var."

Sofia'nın gülümsemesi rahatlamış birinin kıkırtısına dönüştü. Parmağını kıvırarak beni yanına çağırdı. "Buraya gel ve beni öp."

◆◆◆

Saatler sonra Sofia'nın kalçalarını kavrıyor, parmaklarımı poposuna iyice geçirerek üstümde gidip gelmesine yardım ediyordum. Memelerini emdim çünkü çok güzellerdi ve ağzıma aşırı yakınlardı.

"İşte böyle, bebeğim... Bin aletime," dedim. Böyle söylememin nefesini kesmesini öyle seviyordum ki. Elimi aramızdaki daracık alandan kaydırıp şişmiş ve kaygan klitorisine indirdim. Yavaşça ovaladım, onu sınırda tutmaya yetecek kadar baskı uyguluyor, penisimin etrafında daha sıcak ve daha ıslak hale getiriyordum. Nefesi kesildi ve kalçasını elime doğru hareket ettirdi.

Sesimde istese bile karşı çıkamayacağı bir otoriteyle, "Daha sert," diye emrettim. Ofisteyken alfa olmayı seven bir kadına göre talimatlara inanılmayacak kadar iyi ayak uyduruyordu.

Parmaklarını saçlarıma geçirip çekerek dudaklarımızı buluşturdu. Sonra gözlerimin içine bakarak, "Onunlayken böyle mi?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum. O aletimi iyice sıkarken aklım başımda değildi.

Fakat sonra durup hareketsizleşti, parmak ucunu çenemde gezdirirken çok ciddi görünüyordu. "Jenny'le böyle mi? Böyle mi görünüyorsun?"

Avcunu göğsüme, kalp atışlarımın çılgınca olduğu yere koydu. "Onunlayken bu şekilde mi hissediyorsun?"

Karanlık, dürüst olmayı daha kolay hale getiriyordu. Ayrıca bir kadın tarafından sarmalanmanın, onu doldurmanın, onda kaybolmanın da katkısı vardı; yalan söylemeyi imkânsızlaştırıyordu.

"Hayır. Böyle değil."

Bir saniye bekledi. Ağzının kenarları çok hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Güzel."

Sonra kalçalarını yeniden hareket ettirmeye başladı ve diğer her şey kararıp yok oldu.

10

Sofia

"Gerçekten gitmem lazım." Yerimde tıpkı bir çocuk gibi kıvrandım. Şey, işemesi gereken bir çocuk gibi.

Stanton homurdandı. "Yakında eve varmış olacağız."

"Yakında çok uzun bir zaman. Sonraki Starbucks'ta dur."

Bana ay ışığında okyanusa dalmak istemişim gibi baktı.

"Burada Starbucks falan yok."

Benimle dalga geçtiğinden şüphelenerek bir sağıma bir soluma baktım. "Burası nasıl sıkıcı bir yer böyle?"

İki günlük kır yolculuğumuz süresince alışveriş merkezleri ile gökdelenler daha az ve daha uzun aralıklı olmuş, yerlerini mısır tarlaları ve yoldan uzakta bir başına duran evler almıştı. Birkaç kilometre öncesinde Stanton, *Sunshine'a Hoş Geldiniz* tabelasını göstermişti ama o zamandan beri sadece ağaçları ve boş tarlaları görüyordum. Biraz sonra o ağaçlardan birinin dibini kullanacak kadar çaresizliğe düşecektim.

Sessiz bir sokağa girdik, araç falan yoktu. "Bir restoran olsun o zaman," diye yalvardım. Mesanemdeki kesintisiz baskı dışında

bir şey düşünmeye çalışıyordum. "İşletmelerin olduğu bölgeden geçtiğimizde."

Bu da onu güldürdü ama şakayı anlamadım.

"Ah Soph? Zaten işletmelerin olduğu bölgedeyiz."

Etrafıma bakındım. Sadece birkaç tane iki katlı bina vardı. Geri kalanlar ufak, tek katlı yapılardı. Bir postane, bir eczane, bir berber, bir kitapçı. Her birinin ilginç tenteleri vardı, görünürde zincir şirketlerin adı yoktu.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Stanton önünde beklediğimiz kırmızı ışığı işaret etti. "Tek trafik ışığı."

"*Tek* mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Evet... Sadece bir tane var."

Caddede ilerlerken bu kadar boş görünmesiyle afalladım, özellikle de bir cumartesi sabahında. On yaşındayken izlediğimde korkudan ödümü patlatan, seksenlerden bir korku filmi olan *Mısır Çocukları*'nı düşününce titredim.

Aylar boyunca mısır yememiştim.

Stanton bir park yerinde kenara çekti ve önümüzdeki kapıyı işaret etti. "Lokanta. Orada çişini yapabilirsin."

Kapımı açmak için arabanın etrafında dolanamadan dışarı fırladım. "Ben burada bekleyeceğim," dedi. "Eğer seninle birlikte içeri girersem bir düzine farklı sohbete gireriz ve evime gitmemiz asırlar sürer."

Kapıdan içeri dalıverdim, kafamın üstünde çınlayan zil sesi hoş geldin diyordu. İçerideki her müşterinin gözleri de öyle. Bana baktılar.

Birkaç tane orta yaşlı, kamyoncu şapkası olan adam, birkaç tane kovboy şapkalı adam, çiçekli elbiseli, gözlüklü iki yaşlı hanımefendi ve bir bölmede zıplayan iki küçük çocukla boğuşan, kahverengi saçlı genç bir kadın vardı.

Elimi kaldırıp salladım. "N'asılsınız?"

Çoğu beni başını sallayarak selamladı ve tezgâhın arkasındaki kısa saçlı, esmer kadına tuvaletin yerini sordum. Beni arkadaki üniseks tuvalete yönlendirdi.

İki buçuk kilo kadar hafiflemenin verdiği tatlı rahatlamayla ellerimi yıkadım, bir parça kâğıt havlu koparıp ellerimi kuruladım ve kapaksız bir çöp kutusuna attım. Tuvaletin kapısından çıktığım anda içeri girmek için bekleyen birine çarpıverdim.

Bira göbeği olan, uzun boylu, siyah tişörtlü ve kovboy şapkalı, bayat sigara gibi kokan, tırnaklarının arası kara lekelerle dolu bir adama çarpmıştım. Ortasındaki jelatinimsi yığına çarptıktan sonra pinpon topu gibi sekmeyeyim diye kollarımdan tuttu. Bir ömrü şehir hayatıyla geçirdikten sonra ağzımdan samimi olmadığım bir, "Üzgünüm," sözü çıktı.

Fakat etrafından dolanmaya çalıştığımda hareketlerimi taklit edip yolumu tıkadı.

"Yavaş ol bakalım, tatlım. Acelen ne?" dedi uzata uzata, beni baştan aşağı süzdükten sonra gözlerini göğsümden ayırmadı.

"Hey kovboy," diye bağırdım. "Bir şey mi kaybettin? Gözlerim yukarıda."

Dudaklarını yavaşça yaladı. "Evet, gözlerinin yerini biliyorum."

Fakat onlara bakmıyordu.

"İyi. Güneyli misafirperverliği buraya kadarmış."

Şapkasını hafifçe geriye itip en sonunda yukarı baktı. "Geçip giden bir yolcu musun? Araca ihtiyacın var mı? Arka koltuğum epey misafirperverdir."

"Hayır... ve ıyy."

Omzumu kullanarak azgın kovboyu aştım ve kaldırıma çıktım. Stanton'ı arabanın yanında ufak tefek, gri saçlı bir kadınla laflarken buldum. Şey... dinliyor demek daha uygun olurdu. Stanton sadece kafasını sallıyor, konuşmaya fırsat bulamıyor gibiydi.

Dışarı çıktığıma rahatlamış gibi geldi ama yüzünde daha önce orada olmayan bir pembelik vardı ve kulaklarının ucu kıpkırmızıydı. "Bayan Bea, bu Sofia Santos," diye tanıttı.

"Merhaba."

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Sofia. Ne kadar da güzelsin!"

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Çok da uzunsun. Kalabalığın arasında kaybolmamak güzel bir his olmalı, şahsen ben o hissi hiç bilemedim."

"O şekilde düşünmemiştim ama evet, sanırım öyle."

Stanton boğazını temizledi. "Şey, gitsek iyi olur."

"Ah evet," dedi Bayan Bea. Fakat sonra konuşmayı sürdürdü. "Annen seni gördüğüne çok mutlu olacak. Ben de yoluma gitmeliyim zaten, eczaneye uğrayıp Bay Ellington'a laksatif alacağım. Çok kötü kabız oldu. Bağırsakları dört gündür çalışmıyor, zavallım benim. Kutup ayısı gibi huysuz."

Stanton başını salladı. "Bahse varım öyledir."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Sofia."

"Ben de sizinle Bayan Bea, umarım yakında tekrar görüşürüz."

Üç adım atmıştı ki durup arkasını döndü, "Stanton," diye seslendi. "Annene çarşamba günkü kart oyununa kızarmış piliç getireceğimi söylemeyi unutma."

"Tabii hanımefendi, ona söyleyeceğim."

Arabaya bindiğimiz anda, "Suratına ne oldu? Sen... Kızarıyor musun?" diye sordum.

Stanton kadar ağzı bozuk birinin kızarabildiğini bilmezdim.

Başıyla onaylayarak, "Bayan Bea benim dokuzuncu sınıftan öğretmenim," diye itiraf etti.

"Tamam."

"Bir gün, birisi yangın alarmını çalıştırdı ve o da boş olduğundan emin olmak için erkekler tuvaletine girdi. Tabii kapıların altından bakıyordu."

Sanırım bunun nereye gittiğini biliyordum. Fakat komik bir şekilde yanıldım.

"Ben de o kabinlerden birindeydim... Otuz bir çekiyordum."

Ağzım açık kaldı. "Hayır!"

İnledi. "O günden beri yüzüm maymun kıçı gibi kızarmadan ona bakamadım."

Elimle ağzımı kapatarak kahkaha attım. "Bu çok komik!"

Sessizce gülerken kaşını kaşıdı. "Seni eğlendirdiğime sevindim. Annem de çok komik olduğunu düşündü çünkü Bayan Bea o öğleden sonra her şeyi anlatmak için onu aradı."

Daha yüksek sesle güldüm. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke şaka yapıyor olsaydım."

"Ah hayır!" Kahkaha atarken elimi başının arkasından kaydırıp anlayışla ensesini okşadım. "Seni zavallı şey. Çok korkmuş olmalısın."

En sevdiğim gülümsemesiyle gülümsedi. "Sunshine'a hoş geldin Soph. Mahremiyetin ölmeye geldiği yer..."

Stanton geri geri çıktı. Ailesinin çiftliğine doğru kalan yolumuzu giderken iğrenç kovboyun kaldırımda ilerlediğini gördüm. "Şu kim?"

Stanton'ın gözleri sertleşti ve çenesi kasıldı.

Görüntüsü epey ateşliydi.

"Dallas Henry," diye hırladıktan sonra dönüp beni baştan aşağı süzdü. "Seni rahatsız mı etti?"

"Gözleriyle beni taciz etti ama başa çıkamayacağım bir şey değildi."

Küfretti. "Bir daha yanına yaklaşırsa ona benimle olduğunu söyle. Sonrasında bir daha sana bakmaz."

"Arkadaşlarından biri mi?"

Omzunu silkerek, "Birkaç yıl önce çenesini kırdım," dedi.

"Neden öyle bir şey yaptın?"

Stanton'ın yeşim rengi gözleri benimkilere çevrildi. "Ona ait olmayan bir şeyi almaya çalıştı."

◆◆◆

Stanton bana bir çiftlikte büyüdüğünü anlattığında kafamda belli bir resim vardı. Büyük bir çiftlik evi, kırmızı bir ahır, ağaçlar... Fakat kafamdaki o görüntü gerçeğiyle, Shaw ailesinin çiftliğinin boyutu ve görkemiyle kıyaslanınca yok oluverdi. Porsche, kenarlarında ağaçlar olan araç yoluna girdiğinde çakıl taşlarını sıçrattı, araç yolu öyle uzundu ki evi göremiyordum bile. Beyaz ev büyüktü, sivri çatısı, sıcaklık veren bir verandası, yeşil panjurları ve kocaman pencereleri vardı. Arkasındaki alana dağılmış on tane kırmızı bina vardı, aralarında kahverengi, tahta çitlerle çevrilmiş geniş ağıllar yer alıyordu. Evin arkasındaki hafif bayırın tepesinde, göz alabildiğince uzanan bereketli, zümrüt rengi çimenlerden örtüyle kaplanmış çayırlar vardı.

Arabanın yanında durup yavaş yavaş etrafımda döndüm. "Stanton... Burası çok güzel."

Cevap verdiğinde sesinde soluk soluğa bir gurur vardı. "Evet, öyle."

"Ailenin kaç hektarlık bir alanı var?"

"Bin beş yüz otuz iki hektar."

"Vay canına." Abilerim, annemin balkonumuzda baktığı saksıdaki çalı çitleri budamayı bile zar zor hatırlayabiliyorlardı. "Hepsiyle nasıl ilgileniyorlar?"

"Gündoğumundan günbatımına kadar."

Birlikte çakıllı yoldan yürüyerek ön kapıya doğru gittik. Kapıya ulaşamadan evin yan tarafından genç bir adam çıkarak bizi durdurdu. "Bakıyorum da birileri nerede yaşadığımızı hatırlıyor."

Stanton yolculuğumuz sırasında ailesi hakkında konuşmuştu, ikimiz de konuşmuştuk. Bu sarışın, yakışıklı oğlan Marshall olmalıydı, ikizlerden biriydi. On sekiz yaşında, lise son sınıftaydı. Onlar sarılıp kahkaha atarken ve birbirlerinin sırtına vururken gülümsedim.

Stanton bizi tanıştırırken genç adam utangaçça gözlerini kıstı ve basit bir, "Merhaba," diyerek bana selam verdi.

Benzerlik şok ediciydi; aynı parlak yeşil gözler, aynı güçlü çene ve gür, altın sarısı saçlar vardı. Marshall'ın omuzları Stanton'ınkiler kadar geniş değildi, ensesi gençlikten dolayı daha inceydi ama eğer on yıl sonra nasıl görüneceğini merak ediyorsa yanındaki adamdan uzağa bakmasına gerek yoktu.

Stanton çenesini kaldırarak, "Kamyonetim nerede?" diye sordu.

Marshall elini kendi göğsüne koydu. "Yani *benim* kamyonetimden mi bahsediyorsun?" Sonra ahırlardan birinin yanında duran, kenarlarında turuncu alevlerin olduğu siyah bir kamyoneti işaret etti. "Hemen şurada."

Stanton yüzünü buruşturdu. "Ona ne halt ettin böyle?"

Biraz daha yaklaştık.

"Sağlamlaştırdım, ahbap. Özel boya, yeni hoparlörler ve bas olmazsa olmaz." İçeri uzanıp anahtarı çevirdi, ayaklarımızın altındaki zemini titreten müziğin ritmine uygun şekilde başını salladı.

Bilmeyecek kadar yaşlıymışız gibi, "Bu Jay-Z," diye açıkladı.

Tam o sırada mavi-beyaz, daha eski bir pikap evin önüne geldi, arkasında Marshall'ın yaşında birkaç oğlan vardı. Müziği kıstı. "Gitmem lazım, antrenmanım var." Abisinin koluna vurdu. "Sonra arayı kapatırız."

Stanton başını sallarken ben de, "Tanıştığıma memnun oldum," dedim.

Kardeşi gittikten sonra bir dakika daha başını iki yana sallayarak kamyonete baktı.

Sonra evin etrafından dolanıp yan kapıdan içeri, geniş ve parlak bir mutfağa girdik. Kasap tahtasına benzeyen tezgâhlar, beyaz dolaplar ve adaçayı rengi duvarlar burayı sıcak ama basit bir yere dönüştürmüştü. Duvarda antika bir saat ve çerçeveli bir işleme vardı. Üzerinde "Ev Kalbinin Olduğu Yerdir" yazıyordu.

Stanton'ın annesi ince, uzun ve hayal ettiğimden daha genç görünen güzel bir kadındı. Bal rengi saçlarını tepeden toplamıştı, geniş lavaboda siyah bir tencereyi ovalarken birkaç tutam saçı kaçmıştı. Burnu ufacıktı, kalp şeklindeki yüzünün sivri kısmı çenesiydi. İçeri geldiğimizi duyduğunda ve bakmak için başını kaldırdığında Stanton ve Marshall'ın gözlerini babalarından aldıklarını fark ettim, annelerinin gözleri sıcak bir kahverengiydi.

Gülümsemesi geniş ve kocamandı, oğlunu kucaklamadan önce ellerini kurulamakla uğraşmadı. Stanton onu havaya kaldırıp döndürdü. "Merhaba anne."

Çığlık atınca annesini yere bıraktı; kadın hemen geriye çekildi. "Dur da sana bir bakayım." Oğlunun alnını, çenesini ve omzunu sevgiyle okşadı. Sonra bir adım daha geri çekildi. "İyi görünüyorsun. Yorgun ama iyi."

"Uzun bir yolculuktu."

Stanton beni gösterdi. "Anne, bu benim... Bu Sofia."

Daha ben elimi uzatamadan Bayan Shaw şaşırtıcı şekilde güçlü kollarını bana doladı. "Seninle tanışmak çok güzel, Sofia. Stanton senden bahsetti. Ne kadar yetenekli bir avukat olduğunu, birlikte çok iyi çalıştığınızı söyledi."

"Teşekkürler Bayan Shaw, sizinle tanışmak da harika. Burada olduğum için çok mutluyum."

Tam alnımın ortasına inen bir düşünceyle şaşkınlığa kapıldım, gerçekten mutluydum. Stanton'ın büyüdüğü yeri görmek, onun bugünkü adama dönüşmesini sağlayan insanlarla tanışmak beni neşeyle dolduruyordu. Ayaklarımı kıpır kıpır yapan ve dudaklarıma kalıcı bir gülümseme konduran tatlı bir heyecandı.

"Bana anne de, herkes öyle der. Bayan Shaw dersen dönüp bakmam bile."

"Tamam."

Bizi masaya doğru kovaladı. "Oturun, oturun, açıklıktan ölüyor olmalısınız."

Stanton, "İşte başlıyoruz," diye fısıldadı, ensemdeki nefesiyle tüylerim havaya kalktı.

Annesi yumurtaları kırıp çırparken Stanton babasını sordu.

"Kuzeydeki arazide," diye açıkladı annesi. "Günün sonuna kadar orada olacak. Son fırtınada sökülen çitleri onarıyor."

On beş dakika içinde yumurta, pastırma ve tereyağlı sıcak kurabiyeler önümüze kondu. "Bu leziz Bayan... Anne," diye düzelttim tuhaf bir gülüşle.

"Teşekkürler, Sofia."

"İşte şimdi işin bitti." Stanton ağzı kurabiyeyle dolu bir halde sırıttı. "Burada olduğun sürece seni tıka basa besleyecek. Üniversitenin ilk yılında alınan sekiz kilo teorisini duymuş muydun? Shaw evindeki on kilo teorisine hazır ol."

"Aman Tanrım!" Stanton'ın kız kardeşi, yani Marshall'ın ikizi Mary arkadaki merdivenden aşağı inip mutfağa girdi. Omuzlarına gelen sarı saçları ve annesinin kahverengi gözleriyle hiç şüphesiz ki Shaw klanının bir parçasıydı.

Benim de üç abim olduğu için birden ona karşı bir yakınlık hissettim.

Eğildi ve Stanton'ın yanağını öperken, "Bundan sonra sana Gri Hayalet diyeceğim," diye kafa buldu. "Çünkü Amerikan futbolu oynadın ve tıpkı bir hayalet gibi hiç burada değilsin, ayrıca bıyıklarında da griler var."

Stanton sevimli bir şekilde kızın çenesini sıktı, sonra kendi çenesini sıvazladı. "Bıyıklarımda griler falan yok."

"Henüz," dedi Mary. "Presley benim yaşıma gelene kadar bekle, seni babamdan bile daha gri hale getirecek."

Mary kendini tanıttı, neredeyse ânında ojelerimi beğendiğini söyledi. Sonra rujumu. Sonra da gümüş rengi, kolsuz tişörtümü ve siyah pantolonumu.

"Anne," diye sızlandı. "Alışverişe gidebilir miyiz? Lütfen?"

Stanton'ın annesi masayı toplamaya başladı. "Bu haftaki harçlığın hâlâ duruyor mu?"

"Hayır, sinemaya harcadım."

Annesi omzunu silkti. "O zaman cevabını aldın."

"Haddielere gidiyorum," dedi somurtarak.

"Sütten kesilen buzağıları otlakta besleyene kadar gitmiyorsun."

Mary şikâyet etmek için ağzını açtı... Sonra umutlu bir ifadeyle dudağını ısırdı. "Tabii... Dünyadaki en iyi abi benim için yaparsa başka?"

"Abin eve daha yeni geldi," diye azarladı annesi. "Yemeğini daha şimdi yedi, adama dinlenmesi için biraz zaman ver."

Kız ellerini birleştirdi ve abisine Sherman'ın bakışlarının benzeriyle baktı.

Stanton'ın ağzı seğirdi. Başını kapıya doğru eğdi. "Git hadi, buzağıları ben beslerim."

Mary ciyaklayarak kendini Stanton'ın kollarına attı. "Teşekkürler!" Sonra kapıdan bir bulanıklık halinde çıkıp gitti. "Hoşça kal, Sofia!"

Masa temizlendikten, bulaşıklar kurulandıktan sonra Stanton ve annesiyle birlikte kahvelerimizi bitirdik.

"Sofia'yı odama yerleştirdikten sonra Jennlerin evine gideceğim," dedi Stanton.

Annesi hafiften kasıldı. Sonra başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. Stanton dişlerini alt dudağına geçirdi. "Bu düğün durumuyla ilgili önceden bir haber verilmesi iyi olurdu. Bir telefon..."

Bayan Shaw oğlunun gözlerine baktı. "O seninle Jenny arasında, söylemek bana düşmezdi. Presley'le bir alakası olmadığı sürece, Jenny'nin işi *Jenny'yi* ilgilendirir."

Stanton bundan memnun göründü. Birkaç dakika sonra arabadan çantalarımızı alıp Stanton'ın eski odasına gitmek için dışarı çıktık. Dışarı çıkıyorduk çünkü odası dışarıdaki binalardan birinde, ambarın üst katındaydı. Isıtmalı, diğer tarafındaki eş yatak odasıyla paylaştığı bir banyosu olan, ahşap panelli, parkeli, posterlerin ve ödüllerin olduğu bir odaydı. Ergen bir erkeğin rüyasıydı.

"Bir yaz, abim Carter'la birlikte bu odaları inşa ettik," dedi, gözleri odada geziniyordu. "Babam eğer doğru düzgün bir şekilde bitirirsek buraya taşınabileceğimizi söyledi, biz de yaptık."

İşte o zaman komodinin üzerindeki fotoğrafları fark ettim. Amerikan futbolu üniformasının içindeki, genç ve havalı Stanton, kolunu amigo kız üniformalı ufak tefek Jenny'ye atmıştı. Kızının okul fotoğrafı vardı, beyaz yakalı bir bluzun üstüne kırmızı bir süveter giymişti ve öndeki iki dişi sevimli bir şekilde kayıptı.

"Neden abinle sen çıkınca Marshall ve Mary buraya taşınmadı?"

Soruyu beklediği için başını salladı. "Jenny hamile kaldıktan sonra annem ikisine de izin vermezdi. Presley'in burada yapıldığını düşündü ve daha fazla erkenden gelen torun istemedi."

Gülerek, "Burada mı oldu peki?" diye sordum.

"Hayır."

◆ ◆ ◆

Yarım saat sonra eşyalarımı boşalttım ve Stanton'ın büyük yatağında biraz iş halletmeye hazırlandım. Mississippi eyalet sınırını geçtiğimiz ve "sadece arkadaş" olduğumuz bölgeye girdiğimiz için Stanton abisinin eski odasında kalmayı teklif etmişti. Banyodan çıkıp üstünü değiştirdi. Artık kot pantolon, deri botlar, beyaz bir tişört giyiyor ve kahverengi bir kovboy şapkası takıyordu. Tişört kollarına kusursuz bir şekilde oturuyor, kol kaslarının gerginliğini vurguluyordu. Kotu kıçını, düz karnını ve hepsinden de iyisi baldırlarını ağzımı sulandıracak şekilde sarıyordu.

Ağzımı kapattım ama bön bön bakışımı yakaladı. "Bir fotoğraf çek, daha uzun süre bakarsın."

Pis pis gülümsedim. "Gerek yok, bir dergiden Marlboro reklamındaki adamın fotoğrafını koparabilirim. Aynı ona benziyorsun."

Başını geriye doğru atıp kahkaha attı. Âdemelmasının çıkıp inişini izledim; öyle seksi ve erkeksi bir yanı vardı ki içimden o tişörtü çekip çıkarmak, pantolonunu indirmek ve botları üstündeyken beni becermesine izin vermek geldi.

"Birkaç saat burada kalman sorun olur mu?"

O her hareketimi izlerken saçımı atkuyruğu yaptım. "Elbette olmaz. Cevap vermem gereken e-postalar var. Ah, Wi-Fi şifresine ihtiyacım var."

Endişeli göründü. "Wi-Fi'ımız yok, Sofia."

"*Ne*? Wi-Fi'ımız yok derken ne demek istiyorsun? Nasıl olur da Wi-Fi olmaz?"

"Hava durumunu takip etmek için radarımız var."

"Radar mı?" diye haykırdım. Sonra bilgisayarımı alıp başımın üzerine kaldırdım, odada gezinip sinyal izi aradım. Araştırmalarımı nasıl yapacaktım? E-postalarımı nasıl okuyacaktım? Kendimi

öyle ilkel, öyle kopmuş hissettim ki... Uzay boşluğunda kaybolan Sigourney Weaver gibi, kimse çığlıklarımı duyamazdı.

"Cehennemdeyim! Beni cehennemdeki ölü bölgeye getirdin! Bana bunu nasıl yapabildin? Nasıl..."

"Sofia." Tıpkı bir rüzgâr gibi nazikçe konuştu ama dikkatimi çekti ve konuşmayı kestim.

Ufak, siyah bir dikdörtgeni kaldırıp bana doğru attı. Tek elle yakaladım.

Taşınabilir Wi-Fi.

"Teşekkürler."

Göz kırptı. Sonra ayaklarıma baktı, deri yüksek topuklularım hâlâ üstümdeydi. "Yanında bot getirmedin, değil mi?"

"Tabii ki getirdim." Dolabını açıp altı santimlik topukları olan, Gucci marka, dize kadar gelen, siyah, deri çizmeleri çıkardım.

Uzun, hüsranla dolu bir nefes verdi. "Pekâlâ, şöyle yapacağız. Ben döndükten sonra kasabadaki dükkâna gideceğiz ve sana adamakıllı bir çift bot alacağız."

Karşı koyamadım.

"Gerçekten az önce duyduğum şeyi söyledin mi? *Kasabaya*? Half-Pint ve Mary* de gelebilir mi baba?"

"Sen gül bakalım, ukala. Acaba tasarım ayakkabıların at boku ve çamurla kaplanınca bunu ne kadar komik bulacaksın?"

Ayılıp dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "İşte o komik olmazdı."

"Biraz komik olurdu." Gülümseyerek uzandı ve başparmağını yanağımda gezdirdikten sonra alt dudağımı okşadı.

Hareket öyle mahremdi –tatlıydı– ki neden burada olduğumu neredeyse unutacaktım.

Fakat sonra hatırladım.

---

* (İng.) ABD yapımı "Küçük Ev" dizisinin karakterleri. (ç.n.)

Ben Goose'dum. Yancı. Noel Baba'nın yardımcısı.

Ellerimi birbirine vurdum. "Tamamdır, son dakika tavsiyesi: Onunla konuş, ona konuşma. Hiçbir kadın kendine bağırılmasından hoşlanmaz. Ona neyin yanlış gittiğini, James Dean'de sende bulamadığı neyi bulabileceğini düşündüğünü sor. Sonra ona hangi değişikliği yapman gerekiyorsa yapacağını, neye ihtiyacı varsa onu vereceğini söyle."

Dalgın dalgın onayladı.

"Ona geçmişinizi hatırlat, birlikte geçirdiğiniz onca yılı." Sesime birazcık alay karıştı. "En önemlisi de ona ne kadar *harika* bir adam olduğunu göster."

Stanton pis pis gülümsedi. "Son kısım hiç zor olmayacak."

Şapkasının kenarına –hissettiğimden fazla– coşkuyla vurdum. "Git kap onu, kovboy."

Arkasını döndü ama kapıda duraksadı. "Teşekkürler, Sofia. Her şey için."

Sonra da merdivenden aşağı indi. Kocaman bir nefes alarak yatağına oturdum ve işe koyuldum, tüm o süre boyunca da eğer burada kalsaydı neler olacağının hayalini kurdum.

11

Stanton

Araç yoluna çekip kamyonetimden çıktım ve kollarımı göğsümde bağlayıp araca yaslanarak her şeyi inceledim.

Jenny'nin ailesinin yeri zamanın unuttuğu bir arazideydi, asla değişmiyordu. Evin beyaz boyası daima aynı noktalardan soyuluyordu. Yanındaki büyük meşe ağacında hâlâ onu salladığım salıncak vardı. Ayrıca Jenn'in penceresine tırmanacak kadar yakın olan kusursuz dal da hâlâ oradaydı.

Ailesi –benimki gibi– nesillerdir bu topraklarda çalışıyordu. Fakat sığır çiftçiliğinin daha kârlı ve güvenilir olduğu yerde, Monroelar gibi ekin çiftçileri daha çok zorluk yaşıyordu. Binlerce hektarlık mısırı hasat edebilirdiniz ama yarım kilosuna sadece birkaç sent alınca gösterecek çok fazla şey olmazdı.

"Jenny!" Büyükanne verandadaki yerinden seslendi. "Şu oğlan yine burada."

Şu oğlan.

Büyükanne beni pek sevmezdi. Bana hep gözünde bir şüphe ve kızgınlıkla bakardı. Yemeğinizin etrafında uçup duran,

niyetini tam olarak bildiğiniz ve konmasını beklediğiniz bir sineğe bakar gibi.

Böylece konduğu anda gazeteyi indirip içini dışına çıkabilirdiniz.

Jenny hamile kaldıktan –ve biz evlenmedikten– sonra bütün bahisler kapanmıştı. Büyükanne resmen düşman kesilmişti. Fakat sallanan sandalyesinde ileri geri sallanırken kucağında tuttuğu çifte benim için değildi.

Şey... sadece benim için değildi.

Büyükannenin kocası Jenny daha bebekken ölmüştü. Kızgın bir attan düşen yaşlı Henry yanlış zamanda yanlış şekilde yere inivermişti. Büyükanne o zamandan beri Henry'nin çiftesini taşıyordu, uyurken bile yanından ayırmazdı. Hırsızların, holiganların veya Yankilerin gökten yağdığı bir gün gelirse, büyükanne onlardan indirebildiği kadarını indirmeye kararlıydı. Tüfek dolu değildi ve Jenny'nin ailesindeki herkes o şekilde kalması için her şeyi yapıyordu.

Kimileri büyükannede demans olduğunu söylerdi ama buna bir saniye için bile inanmıyordum, aklı tıpkı çatal dili gibi sivriydi. Sanırım büyükanne yumuşakça yürümek ve büyük bir sopa taşımak yerine ayaklarını vura vura yürümeyi ve kahrolası bir çifte taşımayı tercih ediyordu.

Jenny tel kapıdan başını uzattı; saçı dağınık topuzdu, nöbetten çıktığı için üzerinde hâlâ pembe hastane üniforması vardı. Birkaç dakika boyunca gözlerini bana dikip baktıktan sonra yüzündeki endişenin yerini ufak bir gülümseme aldı.

Dostçaydı –birazcık suçluluk da vardı– ama şaşkınlık yoktu.

Telefon konuşmamızdan sonra sakinleşmek için birkaç günümüz olduğundan, geldiğimi biliyordu. Altılı Budweiser'ı gösterdim ve kaşlarımı soru sorarcasına havaya kaldırdım.

Başıyla onaylayıp evin içini işaret etti. "İzin ver de gidip üzerimi değiştireyim."

Bu bizim geleneğimizdi. On altı yaşından beri ne zaman eve gelsem, ne zaman yalnız olmak istesek veya konuşmak zorunda olduğumuz büyük bir şey olsa altılı Bud'la nehre araba yolculuğu yapardık.

Nehir kıyısına atılan battaniye bizim terapi kanepemizdi. Şimdiye kadar bizi başarısızlığa uğratmamıştı ve şimdi bunu yapmasına izin vermek gibi bir niyetim de yoktu.

Jenny evin içinde kaybolduktan sonra verandanın basamaklarından yavaşça çıktım; kış uykusundaki huysuz, yaşlı bir ayıya yaklaşır gibi. Güvenli olduğundan epey emin olsanız da pençelerinden birini savurma ihtimaline karşı fırlamaya hazır olmanız gerekiyordu.

Büyükanneye selam vermek için hafifçe şapkama vurdum. "Han'fendi."

Gözleri incecik, jilet gibi keskin bir hâl aldı. "Seni sevmiyorum, evlat."

"Evet, han'fendi."

Çarpık parmağıyla beni işaret etti. "Sen iblissin. Havva'yı yoldan çıkarmak için cennete sinsice girdin."

"Evet, han'fendi."

"Torunumun çocuğu bu zamana kadar yaptığın en iyi şey."

Ağzımın tek tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Bu konuda size karşı çıktığımı söyleyemem."

"Yıllar önce seni vurmalıydım," diye homurdandı.

Yanındaki yere oturup ellerimi ayrık dizlerimin üzerine dayadım, söylediği şeyi enine boyuna düşünüyormuşum gibi durdum. "Bilmiyorum... eğer beni vursaydınız, size en sevdiğiniz içkiyi getirecek kimse kalmazdı."

Tişörtümü kaldırıp köşe başındaki uyuşturucu satıcısı gibi altında saklı olan ufak Maker's Mark Cask Strength şişesini gösterdim. Jenny'nin annesi büyükannenin sağlığı için viskiyi uzun yıllar önce kesmişti ya da en azından deniyordu. Fakat büyükanne sinsi, kurnaz bir eski kurttu.

Tıpkı bir akbaba gibiydi.

Şişeyi gözleyip çölde vaha gören bir adamın yapacağı gibi ince dudaklarını yaladı. Yaşlı bir kadına içkiyle rüşvet vermek hoş görünmeyebilirdi. Bilgi almak için böyle yapmak tatsızcaydı. Fakat bu görgüyle, saygıyla veya doğru şeyi yapmakla ilgili değildi.

Bu lanet şey, kazanmakla ilgiliydi.

Ayrıca... büyükanneye çok sevdiği Cask Strength'i her türlü getirirdim. Ona yıllardır en kaliteli içkilerden getirip duruyordum. Yine de benden nefret ediyordu.

"Bana Jimmy Dean'den bahset."

Başını kafa karışıklığıyla geriye yatırdı. "Mini sosis mi? Buzlukta biraz vardı."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, Jenny'nin evlendiği adam, James Dean."

Sanki sihirli sözcükleri söylemiştim. Büyükannenin çatılan kaşları düzelip de yerini hülyalı bir gülümseme alınca geçen yıllar çehresinden sıyrılıp gitti.

"JD'yi mi diyorsun? Mımm-hımm, örnek bir erkek. Eğer kırk yıl genç olsaydım ayartmaya çalışırdım. Yakışıklı, kibar... iyi bir oğlan." Sonra aşina olduğum ters bakış geri geldi. "Senin gibi değil... İblis."

Kendi kendime güldüm. "Bu güvenilir JD'n ne iş yapıyor?"

"Lisede öğretmen. Kimya mı ne... Akıllı bir adam. Yetenekli de, sadece bir yıldır orada ama şimdiden yardımcı futbol koçu oldu. Dallas Henry koçluk pozisyonundan kovulunca yerini JD alacak diye düşünüyorum."

Hımm... Mini sosis, eskiden don topladığı okulda futbol takımına koçluk yapıyordu yani. Alın size ironi.

Büyükanne elimdeki viski şişesinden gözlerini ayırmadı, sanki içinden cin çıkacaktı.

"Başka?" diye üsteledim.

İç geçirerek düşündü. "Birkaç ay önce babası öldü. JD çiftliklerini sattı ve 529'un üzerindeki havalı yerleşim yerinde yepyeni, kocaman bir ev inşa ettiriyor. Jenny... ve Presley'le orada yaşayacaklar."

Botum öfkeli bir sesle verandaya çarptı. Cesedimi çiğnemesi gerekiyordu.

Büyükanne beni iyi tanıyordu. "Benimle o tonda konuşma, evlat. Kendinden başka suçlayacağın kimse yok." Kollarını kavuşturdu ve azametli bir şekilde burnunu çekti. "Kötü bir baba değilsin. Hakkını vereyim. Ama... Jenny'nin burada olan bir adama ihtiyacı var."

"Ben *buradayım*," dedim yumuşak bir sesle.

"Hıh. Duyduğuma göre yalnız değilsin. Yanında güzel, şehirli bir kız getirmişsin. Bir Latin."

Evin içinden Jenny'nin annesinin sesi geldi, bir kez daha küçük bir kasabanın mafyaya çok benzediğini kanıtladı, yerin bile kulağı vardı.

"Anne! İyi davran."

Büyükanne gereken cevabı verdi. "Bana nasıl davranacağımı söyleme!" Sonra altın gibi öğüdünden bana da bahşetti. "Ölmekle ilgili iyi olan tek bir şey varsa o da kimseye karşı iyi davranmak zorunda kalmamak."

Ah evet... Büyükanne ölüyordu. Ben kendimi bildim bileli. Ölme kısmına gelmekte hiç acele etmiyordu.

"Birini getirdim," diye itiraf ettim. "Arkadaşım, Sofia. İkiniz epey iyi anlaşırsınız, onun da aptallara tahammülü seninki kadar."

Parmağımla viski şişesine vurdum. "Şimdi bana JD'yle ilgili... nadir bir şey söyle. Bütün kasabanın bilmediği bir şey."

Bana susamış gibi baktı. "Şey... pek içmez. İçkiyi kaldıramıyor. Ama bunun bir erkekte kötü bir özellik olduğunu düşünmüyorum, ayyaşları kimse sevmez."

Bu ilginçti.

"Başka?" diye zorladım.

Bir an hafızasını zorladı. "Heh... Bibere alerjisi var. Bir tane yese bile suratı besili kene gibi şişiveriyor."

İşte bu daha da ilginçti.

Memnun olarak viski şişesini büyükanneye uzattım, Jenny'nin annesinin arkamızdaki pencereden bakması ihtimaline karşı elimi aşağıda tuttum. İçki şişesini şeker alan şımarık bir çocuk gibi elimden kapıp kucağındaki örtünün altına soktu.

Jenny dışarı çıktı, üzerinde kesik kot şort ve basit bir beyaz tişört vardı, on sekizinde olduğu gibi biçimli ve gençti. Ona kızgın olabilirdim ama bu deli gibi seksi, tatlı olduğu ve... onu özlediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ayağa kalkıp şapkamla büyükanneye selam verdim. "Her zaman bir zevk, han'fendi."

Tek vedası kaşlarını çatmak oldu.

Jenny büyükannesinin yanına gidip yanağından öptü. Sonra, "Annemin nefesinden viski kokusu almasına izin verme. Seni yemek yedirmeden yatağa yollar," dedi.

Büyükanne kıkırdadı ve Jenny'nin yanağını sevgiyle okşadı.

Kamyonete doğru ilerlemeye koyulduk ama Jenny'nin annesi dışarı çıkınca verandanın alt basamağında durdum. Derin gülme ve endişe çizgileri olsa da June Monroe güzel bir kadındı; çekici bir fiziği, içinde gümüş rengi tutamlar olan uzun, sarı saçları vardı.

Bana gergin, zorlama bir gülümsemeyle gülümsedi. "Stanton. İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler, June. Evde olmak güzel."

June benden annesi kadar nefret etmiyordu ama hoşlandığını da söyleyemezdim. Jenn'in babası Wayne'in aksine, onun için hiç sahip olmadığı oğul olmuştum. Fakat büyük düğün planları düşünülürse ikisinin de geri dönmemden hoşlanacağından şüpheliydim. Ruby de hâlâ ailesiyle yaşıyordu –beş çocuğu vardı ve sayıları artıyordu– o yüzden Monroeların kızlarından birinin evlenip evden gitmesine mutlu olacağını düşünüyordum.

Annesi tiz bir uyarı sesiyle, "Jenny, bu öğlen gelinlik provamız var. Gecikemeyiz," dedi.

"Endişelenme, Presley antrenmandan dönmeden geri gelirim."

Kamyonetin kapısını açtım. Jenn'in arkasından kapattıktan sonra şoför koltuğuna geçtim ve nehre doğru ilerledim.

◆◆◆

Oraya giderken tıpkı mahkeme salonundaki kapanış konuşmamdan bir gece önce yaptığım gibi söyleyeceğim şeyleri kafamdan geçirdim. Jenny ekoseli battaniyenin üstüne bağdaş kurarak otururken ben ayakta durdum, ayaktayken daha iyi düşünüyordum. Elimizde açık bira kutuları vardı.

Jenny elindeki kutuya gözlerini kısarak bakarken, "Şişeyle alabilirdin," dedi.

"Nostaljik takılayım dedim."

Omzunu silkti. "Nostaljinin tadı şişede daha iyi oluyor."

Yüzünü güneşe çevirdi, burunun üzerine ve yanaklarına dağılan çilleri fark ettim, öyle ufak ve solgunlardı ki sadece ışık belli bir açıyla vurursa görülebiliyorlardı. Uzun bir yüzme ve aynı şekilde uzun bir sevişmenin ardından, tam burada, üzerinde sadece gölgemle uyurken onları saydığım gün dün gibi geliyordu.

Elini kaldırıp bir yudum aldı ve sol elinde göz kırpan ufak elmas hatıramın üzerine koca bir fil gibi basıverdi.

Pat.

"Yüzüğü ona geri vermeyi unuttun mu? Bir hata yaptığını söyledikten sonra?"

Gözleri gerildi. "Bunu bu şekilde mi yapmak istiyorsun, Stanton?"

Sofia'nın sarı not defterine buna bir dava ve Jenny'ye de herhangi bir tanık gibi davranmamı söyleyen notlar yazdığını neredeyse görebiliyordum. Jenny'yi konuşturmam, bunun nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyordu, böylece parça pinçik edebilirdim.

"Hayır, böyle değil," dedim iç geçirerek. "Neden bana söylemedin?"

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Sadece biraz hüzünlüydü. "Çünkü beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum."

Bununla tam on ikiden vurmuştu, değil mi?

Jenny dudaklarındaki birayı yaladı ve pişmanlık dolu bir sesle konuştu. "Sana söylemeliydim. Benden duymayı hak ediyordun. Annem ayak sürüdüğümü düşündüğü için sana davetiyeyi postaladı. Sürüyordum da." Sarı kirpiklerle çevrelenen mavi gözler yüzümde gezindikten sonra gözlerime baktı. "Üzgünüm Stanton."

Bir taş alıp elimde sektirdim. "Özür kabul edildi. Bunu devam ettirmediğin sürece."

Başını yana eğip taşı kaydırmamı izledi. "Eve yanında birini getirdiğini duydum."

Dedikoduyu Jenny'nin kulağına rekor sürede yetiştiren iletişim zincirini gözümde canlandırabiliyordum. Bayan Bea, eczanede çalışan Bayan Macalister'a anlatıyordu. Bayan Macalister, yaşlı Abigail Wilson'a kalp ilacını götürdüğünde bunu fısıldıyordu, Abigail yarı kördü ve artık araba süremiyordu. Abigail

Wilson kuzeni Pearl'ü arıyordu, işe bak ki o da June Monroe'nun çok yakın dostu oluyordu. June bunu söylemek için Jenny'nin kapıdan içeri girmesini bekledi mi, yoksa işten eve dönerken mi aradı diye merak ettim.

"Bir arkadaşım."

Jenny ofladı. "Ne türden arkadaş?"

"Kadınım başka birisiyle evlendiğini söylediğinde benimle birlikte eve gelen türden bir arkadaş." Kolumu savurup suyun üstünde bir taş daha kaydırdım. "Ben sana benimkini söyledim, sen de kendininkini anlat. Bu herif kim?"

Kumla oynadı, avucuna doldurup parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. "JD liseden sonra Kaliforniya'da üniversiteye gitti. Geçen yıl babasına kanser teşhisi konulunca buraya geri taşındı. Bir gün hastanede birbirimize rastladık ve beni hatırladı. Her gün ziyaret etti ve ben oradayken konuştuk. Sonra konuşmalarımız kafeteryada kahve içmeye, sonra da nöbetimden sonra yemek yemeye dönüştü." Duraksadı, geçmişi düşünürken sesi yumuşadı. "Sonu kötü oldu. Babası öldüğünde JD çok üzüldü. Onun yanında oldum. Onun... bana ihtiyacı var. İhtiyaç duyulması güzel hissettirdi. Artık bana ihtiyacı kalmadığında da beni istedi. Ve bu daha da iyi hissettirdi."

"Aklından hiç geçtim mi? İstenmekle meşgulken?" diye karşılık verdim.

O da aynı şekilde bağırdı. "Ben *senin* aklından geçtim mi? Sen bütün başkenti becererek gezmekle meşgulken?"

"Öyle bir şey değil."

"Elbette öyle bir şey çünkü sen burada değilken zamanın durduğunu düşünüyorsun. Beni buraya tıktın, kızımızı büyüteyim ve senin geri dönmeni bekleyeyim diye."

"İlk olarak kızımızı kendi başına yetiştirmiyorsun, o yüzden mesele oymuş gibi davranma hiç. İkincisi, yaptığımız anlaşma

buydu. Ayrıyken istediğimizi yapmak ama bu," –ikimizi işaret ettim– "*bu bizimdi*. Başka kimse dokunamaz, başkası yakınına bile gelemez. Eğer artık senin için işe yaramıyorsa bana söylemeliydin!"

Ayağa fırladı. "Şimdi söylüyorum işte! Yirmi sekiz yaşındayım Stanton ve hâlâ ailemle yaşıyorum."

"Konu bu mu? Jenny, eğer ev istiyorsan sana bir ev alırım."

Hiç resmi bir nafaka belgesi düzenlememiştik çünkü her ay ona para gönderiyordum. Onun dışında ihtiyaç duyduğu her şeyi –*her şeyi*– sadece istemesi yeterdi.

"JD benimle birlikte bir yuva –bir aile, bir evlilik– kurmak istiyor, yani senin asla istemediğin şeyleri."

Yumruklarımı sıktım, kollarımdaki kaslar şişiyordu. Onu öpsem mi, yoksa silkeleyip kendine mi getirsem karar veremedim. "Sen ve Presley *benim* ailemsiniz. Seninle on yıl önce evlenirdim. Sana bunu, tam burada, bu lanet olası yerde söyledim!"

"İstemek ve *söylemek* iki farklı şey."

"*Bana gitmemi söyledin*!" diye bağırarak onu işaret ettim. "Bana git dedin. *Bizim* için; *bizim* geleceğimiz, *bizim* ailemiz için."

Sonra gözyaşları başladı. Gözlerinde dolup kirpiklerinde parıldayan yaşlar, suya vuran güneş ışığı gibi parladı. "Eğer bir şeyi seviyorsan bırakırsın, geri gelirse senindir." Başını iki yana salladı. "Sen asla geri gelmedin."

"Saçmalık! Her fırsatta geri geldim..."

"Columbia'dan sonra yapmadın. O zaman değiştin. Hoşuna gitmeye başladı. İş, kadınlar, şehir..."

"Kendimi paralıyordum, Jenny! Hukuk fakültesiydi, Tanrı aşkına. İş, dersler, stajlar, hiçbir fikrin yok."

Sarı not defteri neon bir tabela gibi kafamda parladı. Kavga etmek düzeltmez. Onunla konuş, ona konuşma.

Birkaç nefes alarak sakinleştim. Sonra Jenny'ye doğru bir adım atıp gözlerine baktım.

Ve onu gördüm; benim tatlı kızım, en iyi arkadaşım. Hayatımın aşkı. "Aklım oradaydı, öyle olmak zorundaydı ama kalbim her zaman burada sizinleydi. Hiç ayrılmadı."

Burnunu çekti ama gözyaşları düşmedi. "Niçin o kadar kolay olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Birini sevmek kolay olmalı."

"Birlikte olmayı demiyorum. Ayrı olmayı diyorum." Sırtını bana dönüp suya bakmaya başladı, akışını, kıyıya vuruşunu izledi. "Bütün o zaman, onca yıl... ayrı kalmak olması gerekenden daha kolaydı." Kollarını bağladı ve sesine bir gülümseme sızdı. "JD işten çıktıktan sonra eve geliyor ve patikadan koşturuyor çünkü beni görmek için bir saniye daha bekleyemiyor. Benim için *yanıyor*. Bir günlüğüne bile olsa benden uzak olmaya, beni bırakma düşüncesine katlanamıyor. Sen hiç bu şekilde hissettin mi Stanton?"

Zihnimin arkasında korkunç, kötü bir ses daha önce öyle hissettiğimi fısıldadı... Bir defa. Fakat onun için değildi.

O sesi engelledim ve Jenny'ye bakmak için etrafından dolandım. "Seni seviyorum."

"Sen artık var olmayan on yedi yaşındaki bir kızı seviyorsun."

"Bu doğru değil. O tam önümde."

Jenny başını yana eğdi ve bana en küçük gülümsemesiyle gülümsedi. "Eskiden olduğum kadar eğlenceli değilim."

Öne doğru bir adım atıp ellerimin arasına aldığım yüzünü okşadım. "Sana bakıyorum ve bin yaz gününü görüyorum. Hayatımın en iyi anlarını."

Duygular beni boğdu, konuşmayı zorlaştırdı. Bu kadın için hissettiğim duygular beni eziyor, nefes almayı zorlaştırıyordu. "Seni on iki yaşından beri sevdim ve öldüğüm güne kadar da seveceğim."

Yüzü buruştu ve yaşlar döküldü. Yüzünü elime dayayıp yaşlarla ıslattı, sonra avcumu öptü. "Seni seviyorum Stanton, gerçekten. Senin için hissettiklerim, olduğun kişi benim için çok kıymetli. Seni kaybetmek istemiyorum."

Sanırım halletmiştim. Onu ikna etmiştim, onu kazanmıştım. Jenny bana aitti ve her şey yolundaydı. İtiraf etmem gerekiyordu ki beklediğimden daha kolay olmuştu. İyi olduğumu biliyordum ama *bu kadar* iyi olduğumdan haberim yoktu.

Ta ki elimi indirip yanaklarını silene ve gözlerimin içine bakana kadar. "Fakat ben JD'ye âşığım."

Siktir.

Başımı iki yana salladım. "Sadece yalnızsın. Çok uzun süre uzakta kaldım."

"Hayır," dedi ısrarla. "Ona âşığım. Çok hızlı oldu ama çok güçlü ve gerçek. Bunu kabul etmen gerekiyor."

Sonraki sözlerim onları düşünmeye fırsatım olmadan ağzımdan çıkıverdi. "Eve gelirim. Şirketten istifa ederim, Jenn. Kasabada bir ofis açarım. Geri döneceğim."

Dudakları aralandı, asla duymayı beklemediği sözleri duymanın şaşkınlığıyla sesi nefes nefese çıktı. "Sunshine'da ceza avukatına pek de ihtiyaç yok."

"Başka dava türlerinde çalışabilirim."

Gözlerini kıstı. "Bundan nefret ederdin."

Çenesini kavradım. "Bunu yapacağım, sen ve Presley için. Eğer ihtiyacın olan buysa, yapacağım."

Kaşları çatıldı, biraz kalp acısı biraz da öfkeyle. Benden uzaklaştı, sesi çatladı. "Ben senin fedakârlığın olmak istemiyorum! Asla istemedim! *İkimiz de* bundan daha iyisini hak ediyoruz."

Sonra kendini kollarıma atıp belime sarıldı, yumuşak sıcaklığı benimkine dayandı ve yüzünü göğsüme gömerek bırakmayı

reddetti. Ben de ona sımsıkı ve güvende tutacak şekilde sarılıp başını tepesinden öptüm, kibar sözler mırıldandım, burnumu saçlarına gömdüm çünkü çok tatlı kokuyordu.

Bir süre öyle kaldık, gözyaşları tamamen kuruyuncaya kadar. Bu sadece... Hüzünlü hissettirdi. Bir cenazenin son dakikaları gibi.

"Cumartesi günü JD'yle evleniyorum, Stanton. Anlamana ihtiyacım var."

Gözlerimi görebilsin diye kollarını tutup geriye çekildim. "Bu bir hata. Buraya senin için geldim. Bizden vazgeçmiyorum. *Bunu* anla."

"Anlamıyorsun..." diye başladı.

Fakat sonra aklıma bir fikir geldi ve komik derecede ağır bir Alabama aksanıyla lafını kestim. "Ben akıllı bir adam değilim, Jen-ney. Ama aşkın ne olduğunu bilirim..."

Kulaklarını kapatıp ciyakladı. "Bunu yapma! Bana *Forrest Gump* taklidi yapma! O filmin beni ağlattığını biliyorsun, seni kötü orospu çocuğu!"

Kolumu yumrukladığında ikimiz de neredeyse gülümseyecektik.

"Evet, biliyorum." Sarı saçını geriye doğru okşayıp elimin sıcaklığının tişörtünden içeri sızmasına izin verdim, başparmağımı köprücükkemiğinin kenarına değdirdim. "*O* bunu biliyor mu? Seni benim tanıdığım gibi tanıyor mu Jenn?" Yaklaşıp ona doğru eğildim. "O uzun, ıslak öpüşmelerden ne kadar hoşlandığını biliyor mu veya yalanacak noktayı..."

Eliyle ağzımı kapattı. İflah olmaz bir ergenmişim gibi bana sabırlı bir eğlenceyle baktı. "Bu kadarı yeter. Beni tanıyor, hatta bazı yönlerden senden daha iyi tanıyor. Bilmediği şeyleri öğrenmek için de bir sürü vakti olacak."

Dilimi çıkarıp avucunda daireler çizdim.

Çığlık atarak elini çekti.

"Onunla tanışmanı istiyorum, Stanton. O iyi bir adam. Ondan hoşlanacaksın."

Kollarımı bağladım. "Eğer nefes alıyorsa ondan hoşlanmamın imkânı yok."

Jenny başıyla kamyonetimi işaret etti. "Hadi beni eve götür. Presley yakında amigo kız antrenmanından dönmüş olacak."

Arabaya doğru yan yana ilerlerken, "Hadi gidip onu alalım," diye teklifte bulundum. "Birlikte. Bu hoşuna gider."

"Olur."

Daha önce milyonlarca defa yaptığım gibi Jenny'nin elini tutmak için uzandım ama elini kaçırdı. Kaşlarımı çattım. Sonra elini yakalayıp çekmesine izin vermedim, bilerek parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Sakin bir şekilde baktı. "Bitirdin mi?"

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan elini yavaşça dudaklarıma doğru kaldırdım. "Hayatım, daha başlamadım bile."

Gözlerini yüzüme dikip baktı, kahkahalara mı, yoksa gözyaşlarına mı boğulmak istediğine karar veremiyor gibi görünüyordu. Belki aynı anda ikisini de yapmak istiyordu. Çenemi tutup başını iki yana salladı.

"Ah Stanton, her şeyi boktan bir şova çevirdiğimi biliyorum... ama seni özledim."

12

Stanton

Jenny'yi ailesinin evine bıraktıktan sonra Presley'yi bizim eve götürdüm. Onu eski odamda Sofia'yla tanıştırdığımda ânında anlaştılar. Sonra ikimiz dışarı çıkıp biraz futbol oynadık. Atışım havada dönerek ilerledi, ortaya gelince yay çizdi, sonra da ellerine iniverdi. Kusursuz bir atıştı.

Hâlâ becerim olduğunu bilmek güzeldi.

Top tutacak kadar büyüdüğünde ona gösterdiğim şekilde parmaklarını dikişlerin üzerinde hizaladı ve bana geri attı. Kesinlikle babasının kolunu almıştı.

Bir futbol takımına girmesini istediğimden falan değildi ama her kızın öğrenmesi gereken belli yetenekler vardı bence. Böylece kendini beğenmiş piçin biri gelip de hava atmaya çalışırsa çok fazla etkilenmezdi. Tekerlek değiştirmeyi, top atmayı, ata binmeyi, düz vites araba kullanmayı. Arabanın yağını nasıl değiştireceğini bilmek de önemliydi.

Ayrıca bunlar konuşmamız için bize zaman da veriyordu. Aylarca uzakta kaldıktan sonra geri geldiğimde yeniden bağ

kurmamız için. Eğer aramızda futbol olursa ergenliğe girdiğinde alkol, sigara, seks konusundaki konuşmalarımızın daha az tuhaf olacağını hayal ederdim.

"Ee... Bu düğün olayıyla ilgili ne düşünüyorsun?"

Topu yakalarken kıkırdadı. "Şaşırdın mı? Geçen hafta sana söyleyecektim ama annem beklememi söyledi. Çok şaşıracağını söyledi."

Zorla gülümsedim. "Ah, hem de nasıl şaşırdım."

"Ben çiçekçi kız olacağım!" Resmen yerinde zıpladı. "Elbisem mavi ve saten, giyince prenses gibi hissediyorum. Büyükannem bana uyumlu mavi sandalet de aldı. Annem saçımı yukarıdan toplayabileceğimi ve ruj sürebileceğimi söyledi!"

Onun coşkusu dudaklarımdaki gülümsemeyi gevşetip daha samimi bir hale getirdi. "Bu güzel bebeğim."

Presley'in sonraki pası geniştendi, çimde sekerken yakalamak için koşturdum. "Peki bu JD denen adam... Onu seviyor musun?"

Kızım başını salladı. "Evet, gerçekten iyi biri. Annemi kıkırdatıyor."

Kıkırdatıyor mu? O herifin kafasını yerinden söktüğümde de *kıkırdayacak* mı diye merak ettim.

"Ne, ah... Eğer annenle evlenirse... Ona ne diyeceksin?"

Topu elinde tuttu, küçük yüzü kafa karışıklığıyla büzüştü. "Tabii ki ona JD diyeceğim. Adı o, sersem."

Nefesim hızlı bir rahatlama, hırıltılı bir kahkaha şeklinde çıktı. Presley'in pasını yakaladıktan sonra, "Ama ondan hoşlandığından emin misin?" diye sordum.

Bir an bana öylece baktı.

Düşünüyordu.

"Ondan hoşlanmamı istemiyor musun baba?"

Böyle anlar beni hep hayrete düşürüyordu. Çocukların masumiyetlerini korumak için önlerinde söylemediğimiz sözlerimiz, kötü alışkanlıklarımızı edinmesinler diye sakladığımız hareketlerimiz vardı. Mesela eskiden babam ahırın arkasında, gözden uzakta sigara içerdi. Fakat biz yine de üzerinden kokusunu alırdık.

Ne söylediğimizi dinlemezlerdi, nasıl söylediğimize bakar ve tıpkı altıncı his gibi altında yatan duyguyu seçip alırlardı.

Ve bir şekilde *bilirlerdi*.

Kızımın sevgisini başka bir adamla paylaşmak istemiyordum. Fakat dünyadaki en sevdiği iki insan arasında seçim yaptırıp onu ikiye bölmeyi de istemiyordum. Benim ya da annesinin hislerini korumak onun görevi değildi. Onun hislerini korumak bizim görevimizdi.

Bunu sorma ihtiyacı hissetmiş olmasıyla kendimden biraz da nefret ettim.

Yanına gidip göz seviyesine gelene kadar diz çöktüm. "Mutlu olmanı istiyorum, Presley. Hem senin hem de annenin. Mutlu olmadığın bir gün olursa bana söylemeni istiyorum. Fakat benim yüzümden ondan veya başka birinden hoşlanamayacağını hissetmeni asla istemiyorum. Bu mantıklı geliyor mu?"

"Annemle JD evlendiğinde üzülecek misin?"

Bu söylediğine nasıl cevap verecektim ki? Şey hayatım, o dediğin asla olmasın diye buradayım.

Şapkamı geriye doğru eğip konuyu değiştirdim. "Sen üzülecek misin?"

Bir sırrı açık etmek üzereymiş gibi gülümsemesi utangaçlaştı. "Ben küçükken..."

"O dediğin ne zamandı?" diye takıldım. "Geçen yıl mı?"

Şakacı bir şekilde omzumu itti. "Hayıııırr... ben *küçükken*... beş, altı yaşındayken işte. Yatmadan önce yıldızlara dilek tutardım.

Annem beni yatırdıktan sonra çıkıp pencereden bakardım ve eve gelmeni dilerdim."

Göğsümde bir düğüm oluştu, sıkıştıkça sıkıştı, zar zor nefes alabildim.

"Ya da annemle beni yanında DC'ye götürmeni ve sonsuza kadar orada birlikte kalmayı."

Jenny ve ben iyi ebeveynlerdik, ondan şüphem yoktu... ama çocuğunuzu hayal kırıklığına uğrattığınızı duymak zordu. Aslında vermeye gücünüz olan bir şeyi delicesine dilediğini ama sizin vermediğinizi bilmek...

"Bunu yaptığını bilmiyordum, Presley." Gözlerimi kaçırdım ve birkaç çimen kopardım. "Bunu hâlâ diliyor musun?"

"Hayır." Düşünceli bir şekilde iç geçirdi. "Orada mutlusun. Ofisin ve Beyaz Saray'ın... ve Jake'in var. Annem de burada mutlu. Şimdi de yanında JD var."

Harika... Anne JD'yi alıyor, bana da lanet olası dırdırcı Jake kalıyordu. Bu resimde yanlış olan neydi?

Sonra daha da neşelendi. "Hem bu şekilde iki Noel'im olacak, aklı olan kimse bu konuda üzülmez."

Kahkahalarla güldüm. Onu kollarımın arasına çektim. "Seni seviyorum, bebeğim."

Kollarını omuzlarıma dolayıp tüm gücüyle sıktı. "Ben de seni seviyorum."

13

Sofia

Presley Shaw, sesinden ve Stanton'ın dairesini dolduran fotoğraflardan edindiğim izlenimle, tam da olmasını beklediğim gibiydi. Neşeliydi, tatlıydı, bana babasını hatırlatan yaramaz parıltılı gözleri vardı.

Stanton uğrayıp onu Jenny'nin ailesinin evine geri götüreceğini söyledikten sonra çalışmaya devam ettim. Dışarıdaki günışığı solduğunda ve gökyüzündeki turuncu ateş topu ufukta yok olduğunda ben hâlâ dava özeti hazırlıyordum.

Bilgisayarımı sadece Bayan Shaw akşam yemeği için beni almaya geldiğinde bıraktım. Masa kurulmuştu, Marshall, Mary ve Stanton'ın babası Carter Shaw Sr. çoktan yerine oturmuştu. Aile yemekleri düzenli saatlerde yenilen bir şey gibiydi. Bay Shaw uzun boylu, iriyarı bir adamdı, yakışıklı, yıpranmış bir yüzü ve metanetli bir mizacı vardı. Güçlü, sessiz tiplerdendi. Sanırım karısından rahat on yaş büyüktü ama adamın ona bakış şeklinde şefkat ve kadının sesindeki bağlılık bana mutlu bir evlilikleri olduğunu söylüyordu.

Dikkatlerinin merkezi bendim; ailemle ilgili, Chicago'da büyümekle ilgili sorularını cevapladım ve DC'deki mahkeme salonlarının saçmalıklarıyla onları eğlendirdim. Leziz rosto ve patates lokmaları arasında bana Stanton'la ilgili hikâyeler anlattılar; lisedeki futbol başarılarını, neredeyse evi yakıp kül edecek ergenlik şakalarını ve Superman'li içliğinin kendisine uçma gücü verdiğinden emin olduğu için çatıdan atlayarak bacağını kırmasını anlattılar.

Masada Stanton'ın yeri vardı ama sandalyesi boş kaldı.

Akşam yemeğinden sonra odasına döndüğümde kontrol etmek için Brent'i aradım. Güya Sherman yeni yaşam şekline epey alışmıştı ve bir daha bana geri dönmek istemeyebilirdi. Hem de hiç.

Duş aldıktan sonra çikolata rengi geceliğimi giydim, saçımı kuruttum ve pencereyi açtıktan sonra yataktaki örtünün üzerine uzandım. Serin bir geceydi ve tenime değen soğuk hava iyi hissettirdi. Pencereyi izlerken göz kapaklarım ağırlaştı. Malum siyah kamyonetin geri dönüşünü, farları görmeyi bekledim.

Hayır, sadece beklemiyordum. Ondan çok daha kötüydü.

Umuyordum.

◆◆◆

Ding.

"Hassiktir!"

Pat.

"Lanet olsun!"

Çat.

"Hay orospunun evladı!"

Komodinin üstündeki lambayı açtım ve odayı dolduran ışığa karşı elimle gözüme kalkan oluşturdum. Stanton odaya girmişti girmesine ama ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi.

Afallamış bir halde bana baktı. "Ayağım takıldı."

Yanına gidip ayağa kalkmasına yardım ettim, ağırlığı yüzünden sendeleyerek yatağa gittik. Yüzümü göğsüne yasladığımda toprağın ve kamp ateşinin, onun altında da alkolün daha güçlü, baş döndüren kokusunu aldım. Kötü demezdim fakat sadece kokusuyla bile beni sarhoş etmeye yetecek kadar güçlüydü.

"Yanan mum olmaması iyi bir şey, yoksa alev alırdın."

Onu yatağın kenarına oturturken kahkaha attı, dengesini sağlamak için ayaklarını yere sabitledi. Şapkası sevimli bir şekilde çarpıktı ve kısık, odaklanmayan gözleri o kara kirpiklerin arasından bakıp yüzümde gezindi. "Vay canına... Güzelsin."

Oh vay. Fark etmeden söylediği tatlı sözlere gülümsemeden edemedim.

"Seni çok uzun süre yalnız bıraktığım için üzgünüm, Soph."

Bir adım geri çekilip baştan savarcasına başımı iki yana salladım. "Sorun değil. O yüzden buradayız, değil mi?" Fakat bir şeyi fark ettiğimde sesimde hafiften bir rahatsızlık belirdi. "Bu şekilde mi araba sürdün?"

Omzunu silkti. "Kamyonetim yolu biliyor."

"Bu aptallık, Stanton." Zorlukla yutkundum. "Sen... tüm bu süre boyunca Jenny'le birlikte miydin?"

Nefesini verirken dudakları titredi. "Hayır, Jenn, annesi Presley ve ablası gelinlik provasına gittiler. Jenny'nin babası Wayne beni av kulübesine götürdü, geçen sezon avlayıp duvara astığı geyiğin boynuzlarını gösterdi. İçki içmeye, konuşmaya başladık... çoğunlukla içtik."

Sert bir duygu göğsüme tıpkı Miley Cyrus'un sallanan güllesi gibi çarptı. Ne olduğunu fark ettiğimde bir anlığına dilim tutuldu.

Rahatlama.

Yürek sızlatan bir rahatlama, cayır cayır yanan bir yanığa soğutucu bir merhemin sürülmesi gibi bir histi. Göğsümde başladı ve kollarıma doğru yayılıp bacaklarımdan aşağı indi, el ve ayak parmaklarımın uçlarını karıncalandırdı.

Hassiktir. Kaslarımın ne kadar gergince kasıldığını, Stanton'ın bunca saati Jenny'le geçirmesinden ne kadar nefret ettiğimi bana öyle bir şey yapmadığını söyleyene kadar hiç fark etmemiştim.

Benim derdim neydi?

Stanton'ın yüzüne baktığımda yanlış duygularım dağıldı. Çünkü yıkılmış görünüyordu. Omuzları çöküktü, gözleri yerdeydi, dudakları kederle sarkmıştı.

"Sanırım gerçekten bitti," diye fısıldadı. "Fazla uzun süre uzak kaldım ve... Onu kaybettim." Sesi yükseldi. "Herkes de pek mutlu! Wayne, Jenn, Presley, hatta kendi annem bile. Hepsi onun evlenmesinin harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Uzun bir yolda olduğumuzu düşünen tek kişi ben miydim? Ben istekliydim, biliyor musun? Bir ömürlüğüne."

"Üzgünüm," diye mırıldandım, ona sarılmak için ilerleyip bacaklarının arasında durdum. Başını göğsüme yasladı, tenime değen nefesi sıcaktı. O güçlü, nazik eller belimi sıktı, sonra kavradı ve alt kısımda sabit kaldı.

Şapkasını yatakta yanına koyup parmaklarımı rahatlatıcı bir şekilde saçlarının arasından geçirdim. Sesi yumuşak, zorlukla duyulabilirdi, geceliğimin kumaşında kayboldu. "Burada olduğun için öyle mutluyum ki Sofia," diye eklediğinde meme uçlarım sertleşti.

Bir sürü erkeğe yakın olmanın getirilerinden biri nasıl düşündüklerini bilmek, söyledikleri sözlerin altında yatan anlamları anlamaktı.

Gözlerimi devirdim. "Elbette burada olduğum için memnunsun. Mecazi olarak hayalarına tekmeyi yedin. Egon yaralandı."

Bir erkeğin egosu zarar gördükten ve canı yandıktan sonra, hiçbir şey o yaralı egoyu yeni ve sıcak bir yerlere girmekten daha hızlı iyileştiremezdi.

Başını göğsümden kaldırdı ve sevimli bir şekilde kızarmış olsa da samimi olan gözleriyle bana baktı. "Sadece o değil. Sadece *birisi* burada olduğu için memnun değilim; o kişi *sen* olduğun için memnunum."

Stanton ellerini yavaşça daha aşağı kaydırıp kıçımı avuçladı, ciğerlerimden boğuk bir iniltinin kaçmasına sebep oldu. "Tabii yaralı... Egomu öpmek ve iyileştirmek istersen ona da varım."

Kaşlarını oynatınca kahkaha attım. Parmaklarımı düşünceli bir şekilde arasından kaydırmaya devam ettiğim gür saçları yumuşaktı. Seçeneklerimi tartıyordum.

Onu istiyordum. Onu hep istiyordum. Neden istemeyecektim ki? Buradayken aramızdaki şeyleri platonik tutmanın işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Her şeyi farklı kategorilere koyacağını da.

Fakat şimdi o yakışıklı yüze, o dolgun, sırıtan dudaklara bakarken... ona sahipken neden ondan keyif almayacaktım ki? Diğer kadın falan değildim. Jenny onu reddetmişti.

Elleri gezinip yoğuruyor, parmakları araştırıyordu. Bedenimi öyle iyi tanıyordu ki. Hoşuma giden ritmi, kasılıp nefesimi tutmamı ve istememi sağlayan gizli dokunuşları...

Onun aptalca bir kenara attığı şeyden niye istifade etmeyecektim ki?

Bu sadece seksti. Harika, ateşli, fiziksel rahatlama. Hayır demek için bir sebep düşünmeye çalıştım.

Bir tane bile bulamadım.

Yataktaki şapkasını alıp kafama taktım.

Sür onu kovboy.

Pis pis gülümsedi. Dizlerimin bağı çözüldü.

"Şapkam üzerinde güzel durdu," dedi ağır ağır.

Ağzına gözlerimi diktim, sonra da şeytani bir ifadeyle gülümsedim. "Üzerimde başka ne güzel duruyor biliyor musun?"

"Ne?"

Eğilip onu tadacak kadar yaklaştım. "Sen."

Gülmeye başladı ama onu öptüğümde kahkahası iniltiye dönüştü. Dilimle dürterek, dudağını emerek öpüşüm işin ciddiyetini gösterdi. Stanton'ın elleri yukarı çıkıp saçlarımı avuçladı, yüzümü okşadı, parmak uçları boynuma dokundu. Beni çekip daha da yaklaştırdı, ağzı benimkinin üzerinde duruyordu. Onun da niyeti ciddiydi.

Aramızda hassas bir elektrik akımı oldu ve yeni, sert bir yakınlık bizi birbirimize yapıştırdı. Sıcak ve tanıdıktı, aynı anda vahşi ve heyecan vericiydi... İçinde boğulmak istedim. Yeterli gelmiyordu, tenine temas etme ihtiyacım ciğerlerimin almazsa öleceği havaya duyduğu ihtiyaçtan daha fazlaydı. Ağzımı onunkinden ayırıp tişörtünü kaldırdım. O çıktığı anda Stanton geceliğimin kollarını çekiştirdi, dişlerini omzuma sürtüp köprücükkemiğimi ve boynumu morartacak kadar sertçe emdi.

Bronz göğsüne küçük öpücükler kondurdum, ellerimi kaslı karnında gezdirdim. Elimi aşağı kaydırırken karnının kasılmasına bayılıyordum. Aşağı doğru inerken yolda dilim sert meme ucuna gereken saygıyı gösterdi, çevirip kıvırarak Stanton'ın nefesini kestim. Dizlerimin üstüne çöktüm ve pantolonunun önünü açarken gözlerinin içine baktım.

Ağır, yarı kapalı göz kapaklarının ardından beni izliyordu, başımdaki şapkayı itip attı, saçımı okşarken bir sırrı varmış gibi gülümsüyordu.

Yaramaz bir neşe vardı; onun önünde dizlerimin üzerinde olmamın, saçımı çekmesinin ve en edepsiz sözleri söylemesinin

getirdiği ahlaksız bir heyecandı. Çünkü Stanton ne yaptığını tam olarak biliyordu, neye ihtiyacım olduğunu da. Ben ona bedenimi, yalvarışımı veriyordum ve o da bana karşılığında nefes kesen hazzı. Talimatıma ihtiyacı yoktu. Talimatlar konusunda endişelenmek zorunda değildim, beni mükemmel bir şekilde o noktaya getirecekti ve bunu tek başına yapacaktı.

Fakat dizlerimin üzerindeyken bile ben güçsüz değildim. Ben veriyordum, o alıyordu fakat onun benim vermeme *ihtiyacı vardı*. Bunun için ölüp bitiyordu; gözlerindeki yakarışta, elini kendine güvenerek itişinde ve acele etmem için fısıltıyla verdiği emirdeydi. Tutkunun kusursuz dengesiydik. Arzu ve kişisel tatminin baş döndüren, eşit bir karışımıydık.

Pantolonunu itip çıkardım ve kenara ittim. Stanton'ın penisi dimdik durdu. Kalın ve hazırdı, bütün dikkatimi istiyor, üstesinden gelinmeyi bekliyordu. Aleti görülmeye değerdi; etkileyici kalınlığı, erkeksi damarları, kudretli uzunluğuyla kalıbının çıkarılmasını, heykelinin yapılmasını ve kıymetli bir sanat eseri olarak saygı görmeyi hak ediyordu. Elime alıp sertçe kavradım, dibinden başına kadar yavaşça sıvazlıyordum.

"Siktir, hayatım," diye inledi.

Dehşet verici bir an için onu tutanın başkası, ayaklarında eğilenin sarışın bir baş olduğunu hayal edip etmediğini merak ettim. Fakat sonra onu yaladım, arzusunun ıslaklığını boylu boyunca yaydım... ve dudaklarından iniltiyle dökülen isim benimkiydi.

"Sofia..."

Çıkardığı sesle vücudumu sıvı sıcaklık doldurdu, bacaklarımın arasında ıslaklık birikerek beni cesaretlendirdi. Ona bu zevki vermem, onu kıvrandırmam, iniltilerini ve tabii ki *onu* yutmam için beni kamçıladı.

Neden geldiğimizi ona unutturmak istedim, onu getirecek kişinin kim olduğuna odaklanmasını sağlamak istedim.

"Böyle sert olmanı seviyorum," dedim nefes nefese ve elimde seğirdi. "Tadını seviyorum." Dudaklarımı penisinin şişkin ve sıcak başına yerleştirdim. Emdim, dilimi etrafında çevirdim. Sonra aşağı inerek tam da sevdiğini bildiğim şekilde aletinin tamamını ağzıma aldım. Boğazımı rahatlatıp girmesine izin verdim, nefes alarak öğürtü refleksimi bastırdım ve yutkundum. Yutkunma refleksiyle kasların penisinin etrafında sertçe kasılacağını biliyordum.

Kalçası yukarı doğru kalkıp daha fazla derinlik ve daha fazla dar, ıslak sıcaklık aradı. Ardından yavaşça geri çekilirken sertçe emdim, yukarı doğru çıkarken dudaklarımı ve dilimi kullandım. Tekrar aşağı indim, gittikçe hızlanıyordum, hafiften dişlerimi de değdirmeye başladım.

Göğsü hızlı hızlı yükselip alçaldı, nefes nefeseydi ve homurtular çıkarıyordu. Saçımı sımsıkı tuttu, biraz canımı acıtacak kadar sert çekiyordu. Bu çekici, cesaretlendirici bir şeydi çünkü onu kontrolünün sınırına getirdiğimi biliyordum.

Evet, Stanton!

Aklında sadece ben kalana kadar beni itmesini, çekmesini, kullanmasını istiyordum. Tek istediği ben olayım istiyordum.

Başımı daha hızlı hareket ettirdim. Sıcak elimle ağır hayalarını avuçlayıp masaj yaptım, çektim, sonra nazikçe okşadım.

"Ah siktir... Daha derine... Sofia... Siktir... İşte böyle bebeğim."

Penisi daha da sertleşti, kaygan, ipekten bir asa gibi açgözlü ağzımı dolduruyordu. Parmaklarımı dibine en yakın yere sardım ve ağzımla aynı anda yukarı aşağı sıvazladım. Ardından başımı tutan eli beni çekip hareketsiz tuttu, kalçasını hareket ettirerek aletini ağzıma itmeye devam etti. "Siktir... geliyorum... o harika ağzına boşalıyorum... siktir..."

Etin genişlediğini, şiştiğini hissettim ve bir saniye sonra sıcak, tuzlu meni dilimi kaplayıp ağzımı doldurdu. Bana verdiği her

yudumu memnuniyetle yuttum. Çünkü ona bunu yapabilmeyi seviyordum. Ona bunu vermeyi seviyordum.

Stanton nefes almak için çabalarken parmaklarını saçlarımın arasından artık yumuşakça, yatıştırırcasına geçiriyordu. Ağzımda gevşediğinde onu bıraktım ve anında kendimi yukarı çekilip ona dayanmış bir halde buldum. Yatağa devrilirken bana sarıldı. Alnımı, kapalı gözlerimi öptü.

Sonra eli baldırımdan yukarı kayarken kendisi aşağı doğru kaydı, nefesi karnımı gıdıkladı. Ayrık bacaklarımın arasına yerleşip kalçamı kavradı, ağzını yaklaştırırken beni kaldırdı. Hisle birlikte, dudaklarının beni sarmaladığı o ilk dokunuşta ciğerlerimdeki hava boşaldı. Sırtımı yay gibi gerdiğimde kalçalarımı kavrayıp dilinin saldırısı için beni hareketsiz tuttu.

Yalayıp diliyle dürttü, bacaklarımın arasındaki çaresiz, gergin sinir düğümünü ovaladı, düşüncelerimi benden çalan ve dilimin tutulmasına sebep olan ıslak, leziz bir sıcaklık yarattı. Onu izlemek için aşağı baktım ve görüntüyle birlikte çarşafı sımsıkı kavradım, uyluklarım titredi. Gözlerini kapatıp yoğunlaşmıştı, yüzü keyifliydi, başını hareket ettirirken ağzından sözsüz beğeniler yükseliyordu. O baskının, derinlerimdeki erotik zevk kıvılcımlarının gittikçe arttığını, zirveye doğru çıktığını ve yaklaştığını hissediyordum.

"Ah Tanrım, Stanton, ah Tanrım..."

Kalçamı tutmayı bıraktığı anda kasığımı utanmazca ona doğru kıvırdım, daha derine, daha sertçe, daha sıcak bir şekilde yapmasını istiyordum. Diliyle klitorisime sert, durmak bilmeyen darbeler yaparken iki parmağını vajinama kaydırdı. Vücudumdaki her kas beklentiyle kasıldı, birkaç güzel saniye için o şehvetli uçurumda yerçekimi olmadan havada asılı kaldım.

Sonra uzun, hırıltılı bir iniltiyle paramparça oldum. Orgazmımın gücüyle omuzlarım titredi, vajinam Stanton'ın par-

maklarının etrafında nabız gibi attı, bu sırada şehevi neşe vücudumdaki her hücreyi şiddetle sarstı. Hiç durmadan devam etti, zevkten kasılmaktan ciğerlerimden titrek soluklar çıktı.

Sıcak hisler serinleyip hafif korlara dönüştüğünde gözlerimi açtım. Gözlerimin kenarlarında parlak ışık noktaları vardı ve tam ortasında Stanton'ın yüzü duruyor, şefkatli bir tatminle beni izliyordu. Çenemi tuttuğunu hissettim, beni yavaşça öptüğünde de dudaklarından alkolün mayhoşluğunun ve kendi tatlılığımın memnun eden birleşiminin tadını aldım.

İliğimiz kemiğimiz kurumuş bir halde örtüye sarınıp başımızı yastıklara dayadık ve birbirine karışan soluklarımızla gözlerimizi dünyanın kalanına kapadık.

14

Stanton

Uyku üzerine bilimsel araştırmalar vardı. Yararları, yan etkileri, uykuya dalmanın en iyi yolu, kaç saat olması gerektiği, hangi pozisyonda, nasıl bir yatakta, ne türden bir yastıkta ya da ideal oda sıcaklığıyla ilgili... Araştırmacılar en iyi uyanma yolunun doğal yolla, yani bedeniniz size yeterince uyuduğunuzu söylediğinde gerçekleştiği konusunda hemfikirler. Eğer bir işte çalışıyorsanız bu mümkün olmayabilirdi.

İkinci en iyi yolsa aşama aşama uyanmak; işte o yüzden alarm için dalga sesleri, klasik müzik ve Tibet çanlarının sesi olan saatler var. Fakat ses ne halt olursa olsun, nazikçe uyandırılmak her zaman daha iyidir.

Bu, annemin hiç onaylamadığı bir teoriydi.

Ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding...

Sofia havaya fırladı, saçları uçuşuyor, kolları savruluyordu.

"Ne? Neler oluyor? Saldırı... altında mıyız?"

Ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding...

İnleyecek enerjiyi zar zor topladım, "Üçgen yemek çanı." Annemin en sevdiği uyandırma servisiydi. "Saldırı altında olmaya gelince... öyle de diyebilirsin."

Siktir. Elimi alnımda gezdirip saçımın arasından geçirdim, kahrolası kafamdaki varlığından emin olduğum kazmayı arıyordum.

Ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding, ding...

Sofia, "Ses gittikçe daha çok yükseliyor..." diye inledikten sonra yastığı suratına taco gibi sardı. "Neden *daha gürültülü* oluyor?"

El yordamıyla komodinin üstündeki telefonumu arayıp saate baktım.

Hassiktir.

"Daha gürültülü oluyor çünkü bugün pazar." Kendi fısıltım bile kulaklarımı tırmaladı. "Ve çünkü Mississippi'deyiz."

Yastığın yarısını bırakıp başını kaldırdı ve tek gözünü açıp bana baktı. "Bunun bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?"

"Evet. Kiliseye gideceğimiz anlamına geliyor."

Yüzünü yeniden yastığa bastırdı.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

◆◆◆

Bütün güney baptist kiliseleri aynı değildi. Modern, hatta bazen "mega" binaları, kocaman amfileri, Hıristiyan rockı, ileri ses sistemi ve bazen sayıları binlerce kişiyi bulan, kolları sallayarak *amen* diyen kişilerle dolu çağdaş yerleri vardı. Bir de geleneksel yerler vardı. İç Savaş sırasında inşa edilmiş, havalandırma veya ısıtma sistemi olmayan, tahta sıralı, her hafta yerlerine oturan sessiz sakinleri olan, ses sistemine en yakın şeyin org çalan dokuzuncu sınıf öğretmenim Bayan Bea olduğu Sunshine, Mississippi'nin ilk güney baptist kilisesi gibi.

Arkadaki sıralara oturduğumda ailem tarafından kuşatıldım. Kız kardeşim Mary annemin görmemesi için yazabildiği kadar hızlıca mesaj yazıyordu ve Marshall da uyuyordu. İçeri ilk girdiğimizde Sofia epey yankı uyandırmıştı. Kiliseye uygun giyinmediği için falan değildi, tepeden topladığı kapkara saçları, ela gözlerini ortaya çıkaran mor elbisesi ve bana onu güzel, rahat bir yatağa bağlamak istemeyi düşündüren bantlı sandaletleriyle buralarda yeni bir yüz, hem de olağanüstü harika bir yüz olduğu içindi.

Buradaki her ergen oğlanın –ve birkaç tane de babanın– otuz bir fantezisinde başrol olacaktı.

Tören başlamadan hemen önce ön sıralarda oturan Jenny ve Presley'yi... ve yanlarında oturan siyah saçlı bir adamı gördüm.

Benim. Bağırmak, duvarlara yazmak, Jenny'nin alnına büyük harflerle dövme olarak yaptırmak istedim.

Adam eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve Jenny ağzını kapattı, *lanet olası kıkırdıyordu.* Dişlerimi sıktım ve ateş soluyan bir ejderha gibi nefesimi verdim, o tarafa doğru atılıp onları kaldırmaya ve herifin kıçını olduğu yerde küle çevirmeye hazırdım.

Muhtemelen dik bakışlarımı hisseden Presley arkasını döndü ve bana yüzünün yarısından fazlasını kaplayan bir gülümsemeyle gülümsedi. Ona öpücük attım. Otuz saniye sonra Jenny'nin iznini aldıktan sonra yanıma geldi. Aramıza oturup mutlulukla Sofia'yla fısıldaştı, dikkatimi ağzını yüzünü dağıtmak için elimin seğirdiği adamdan uzaklaştırmak için kusursuzdu.

Peder Thompson törene başladığında kızımın, "O Peder Thompson, yüz yirmi yaşında," diyerek Sofia'yı bilgilendirdiğini duydum.

Sessizce güldüm. "Doksan ikisinde."

Sofia başını sallayıp, "Doksan ikiye göre iyi görünüyor," dedi.

Peder Thompson hayatım boyunca pederim olmuştu, bu kilisedeki neredeyse herkesin pederiydi. İsimlerimizi, doğum günlerimizi bilirdi; o korkunç, yürek burkan günlerde bizi rahatlatmak için yanımızdaydı ve harika anlarda da neşelenmemizi sağlardı.

Uzun zamandan beri ilk defa birçok kişi tarafından iyi tanınıyor olmam beni sinir etmedi. Bu... Kendimi açıklamak zorunda kalmamak iyi hissettirdi. Nereden olduğumu, nerede olduğumu, nereye gittiğimi söylemek falan gerekli değildi.

Ben onlardan biriydim. Zaten hepsini biliyorlardı.

İşte bu yüzden peder vaazına başladığında etrafına bakındı ve yaşlı piç bana göz kırptıktan sonra İncil'i açıp Kayıp Oğul* ile ilgili hikâyeye başladı.

◆◆◆

Kiliseden çıkınca çimenliğin karşısında Jenny ve siyah saçlı adamı gördüm. İyice bakınca benden birkaç santim daha kısa, daha zayıf ama yine de formda olduğunu görebiliyordum. Düz burnu, kalın kaşları ve dolgun, kız gibi dudaklarıyla ortalama görünüşte biriydi. Çenesinde John Travolta gibi çentik vardı.

Tam bir göt çeneydi.

Şu andan itibaren onu Göt Surat olarak düşünecektim.

"Şu o mu?" diye fısıldadı Sofia, benimle aynı yöne bakıyordu.

"Aynen o," diye hırladım. En sevdiği kemiğini başka bir köpeğin ağzında gören bir köpek gibiydim.

"Vay be," dedi sessizce. "Muhteşem! Calvin Klein veya Armani için modellik yapabilir."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Neden bana böyle bir şey söyledin?"

Sırıtarak bana baktı. "Yalan söylememi mi istersin?"

---

* (İng.) Pişman olup geri dönen hayırsız kişi için de kullanılır. (ç.n.)

"Evet. İsterim."

Göt Surat'ı bir kez daha süzdü. Sonra gözlerini kapattı. "Aman Tanrım, korkunç çirkin! Ona bakmaya dayanamıyorum. Kenara çekil Quasimodo, Jimmy Dean mekânda."

İç geçirdim. "Sofia?"

"Evet, Stanton?" dedi tatlı bir şekilde.

Eğildim, dudaklarım kulağına değecek kadar yakındı.

"Daha iyi yalan söyle."

Mutlu çift bize doğru gelirken onlara döndüm, ağzımın köşesiyle Sofia'ya, "Bunu nasıl oynamalıyım? Tehdit edip korkutayım mı, doğruca kıçını mı tekmeleyeyim?" diye sordum.

Lütfen, kıç tekmelemeyi seçsin.

"Kibar olmalısın. Etkileyici ol, ona daha büyük olduğunu göster."

Dirseğimle onu dürttüm. "Büyük daha iyidir. Adamın lanet olası lakabı mini sosis, yani daha büyük olan tek kişi benim demektir."

Bu ona küçük bir kahkaha attırdı. "Adamla yapabildiğin kadar hızlı bir şekilde arkadaş olmalısın. İçmeye veya ava git, birlikte bir şeyler öldürün. Arkadaşlarını yakın, düşmanlarını daha da yakın tut."

Sofia'yı yanımda getirme bilgeliğini gösterdiğim için kendimi tekrar tebrik ettim, ilk edişim de değildi. Bir kadının beyniyle doğrudan bağlantıda olmak en iyi kaynaktı. Soph burada olmasaydı o orospu çocuğunu yere yıkardım, belli ki bu da Jenny'yi etkilemek yerine kızdıracak bir şeydi. Koşa koşa Vegas'a gidip Göt Suratlı'yla evlenebilirdi.

Hızlıca Sofia'ya doğru baktım ve ona, "Sensiz ne yapardım bilmem," derken her sözümde samimiydim.

Bana kaşlarını çatarak komik bir ifadeyle baktı.

Fakat sonrasında önümüzde belirdiler.

Jenny'nin karşısında durup yan gözle mini sosise baktım. Adam elini uzattı. "Uzun zaman oldu, Stanton. Seni görmek güzel."

Gözlerini, yüz ifadesini inceledim, ciddi miydi emin değildim. Fakat karşımda sadece dostça bir gülümseme ve savunmasız koyu kahverengi gözler vardı.

O anda bir şey fark ettim: Jenny ona söylememişti. Dünkü nehre yaptığımız ziyareti veya hayatındaki varlığını nasıl öğrendiğimi falan onunla konuşmamıştı.

Elini sıktım. Sertçe. "JD."

İrkildi, içimdeki mağara adamı çürük dişleriyle sırıttı.

Sonra kolunu Jenn'e doladı. "Düğün için eve gelebilmene memnun olduk, sensiz aynı olmazdı."

Jenny'nin endişeli gözlerine baktım ve pis pis gülümsedim, sadece minicik de bir kahkaha attım.

"Aynen öyle diyebilirsin, kesinlikle aynı olmazdı."

Sofia'yı tanıştırdığımda Jenny'nin gülümsemesi azaldı. Kadınların –ve kedilerin– yaptığı şekilde birbirlerini inceliyorlar, yakın zamanda pençelerine ihtiyaç duyup duymayacaklarını merak ediyorlardı.

"Bu öğleden sonra Monroe çiftliğinde barbekü yapacağız. Geliyorsunuz, değil mi?" diye sordu JD.

Jenny ağzını açtı ama tek kelime edemeden cevap verdim. "Hiç kaçırır mıyız? Özel sos getireceğim. Benim sosumu hep çok severdin, hatırlıyor musun Jenny? Tadına doyamazdın."

Bana şeytani bir bakış attı.

Göz kırptım.

"Anne." Presley bize doğru koşturup elimi tuttum. "Babamla ve Bayan Sofia'yla birlikte büyükanne ve büyükbaba Shaw'ın evine gidebilir miyim?"

Jenny yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Elbette gidebilirsin. Fakat elbiseni kirletme." Jenny iç geçirerek bana baktı. "Sonra görüşürüz o zaman."

"Bahse girebilirsin."

◆ ◆ ◆

Bizimkilerin evine dönünce mutfağa girip vaktimi sirke ve esmer şekeri karıştırarak Worcestershire sosu hazırlamaya ayırdım, gerçi şeker pekmezi daha iyi olurdu. Barbekü sosu güneyli bir adam için önemliydi, gurur meselesiydi. Benimkinin efsanevi bir şöhreti vardı ve hayranlarımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Pencereden dışarı baktım, Presley Sofia'yı çoban köpeklerinin kapatıldığı yere götürüyor, bir yandan da konuşuyordu. "Şu Bo, oradaki Rose, oh ve bu da Lucky. Yavruyken at tepti. Ufacık kafasının yarısı ezildi, göçüğü görüyor musun?"

Başımı kaldırdığımda Sofia'nın ellerini köpeğin bronz tüylerinde gezdirdiğini, sonra o kırmızı dudakları büzüp köpeği öpücüklere boğduğunu gördüm.

Lucky kesinlikle şanslıydı.

"Büyükbabam onu uyutmamız gerektiğini düşündü ama babam ona bir şans vermesini söyledi, güçlü göründüğünü söyledi. Kurtuldu."

On beş dakika sonra, ocağın üzerinde kimya deneyi gibi fokurdayan tencereler vardı. Presley salıncaktayken Sofia içeri girdi. Dikdörtgen bir kutunun içinde malzemeleri karıştırmamı izledi. "Yemek pişiremediğini söylememiş miydin?"

Tencereleri ve tavaları işaret ettim. "Bu mu? Bu yemek pişirmek değil. Bu ızgara. Tamamen farklı."

Gülümsedi. Birkaç adım yaklaştı. "Cazibeni kullanarak jüri üyelerini etkilemek, yaralı yavru köpekleri kurtarmak ve şimdi de ızgara. İyi yapamadığın herhangi bir şey var mı?"

Pis pis gülerek o gözlerin içine baktım. Birden onu öpme isteği tarafından ele geçirildim. Şöyle layıkıyla öpmek için.

Fakat bu hissi üzerimden attım, mutfakta öpüşmek Sofia'yla yaptığımız bir şey değildi. Onun yerine sınırsız yeteneklerim konusundaki sorusunu doğruladım. "Bir tane bile yok."

"DC'de neden hiç ızgara yapmıyorsun?"

"Bilmem, zaman olmadı sanırım. Ne kadar eğlenceli olduğunu da unuttum." Birkaç defa daha karıştırdım, sonra kaşıkla biraz aldım. Ben üflerken Sofia ağzıma baktı.

"Tadına bak."

Önce açık pembe dilini çıkarıp tereddütle tattı, sonra dudaklarını kaşığın etrafına sardı. İnlediğinde ses doğrudan aletime indi, aklıma başka inlemeleri ve diğer şeylerin başını getirdi.

"Mmm... Bu sosu neyin üstüne koyarsan koy mutlulukla yalarım."

Tehlikeli sözlerdi. Onu sırtüstü yatırmamak için tezgâhın kenarını sıkıca kavradım.

Belki de mutfakta öpüşmek yapmaya *başlamamız* gereken bir şeydi.

"Bu iyi bir fikir olmazdı," dedim. "İçinde ezilmiş kırmızı biber var. Teni yakabilir."

Şeytan gibi sırıtarak kaşığı geri verdi. "O zaman çikolata sosundan şaşmayacağım." Arkasını dönüp kalçasını kıvıra kıvıra gitti.

Hımm... Azıcık yanmaktan bir zarar gelmeyebilirdi.

15

Stanton

Monroelara gittiğimizde kasabanın yarısı zaten oradaydı. Kiliseden sonra herkes birinin evine gider, yemek götürür, öğleden sonrayı barbekü, içki ve sohbetle geçirirdi. Bahçede konuşan ve kahkaha atan insanlar, koşturup bağrışan çocuklar vardı. Bahçeye girer girmez Presley bir gruba katıldı. Büyükanne verandadaki yerinden tetikte, silah taşıyan bir heykel gibi her şeyi izliyordu. Tipik bir pazar günüydü.

Sos tepsimi June'a uzattım, o da etle dolu mangalın başında duran kocasına götürdü, adam öyle yoğun bir dumanla kaplanmıştı ki konser veren Alice Cooper bile olabilirdi. Jenny'nin ablası Ruby bana bir bira getirdi ve sarıldı. Yıllar geçip gitmiş olsa da Ruby tıpkı ailesinin evi gibi aynı kalmıştı. Aynı alev gibi kızıl saçlar, aynı asi kahkaha, aynı boktan, cılız sakallı erkek arkadaş; tek fark adamın adıydı. Bu seferki Duke ya da Dick gibi bir şeydi, gerçekten bir önemi yoktu. Hiçbiri uzun süre kalmıyordu ve zaten en iyisi buydu.

Onu Sofia'yla tanıştırdım ve anında Ruby'nin ondan hoşlanmadığını anladım. Sırf benimle birlikte burada olduğu için...

Bütün kasaba düğünle ilgili pek mutlu görünse de Ruby, Jenn'in fikrini değiştirebileceğini düşünüyordu demek ki. O yüzden de kız kardeşinin potansiyel rakibi olarak gördüğü kadına karşı arkadaşça yanaşmayacaktı.

Etrafa bakınıp Jenny'yi aradım ama onu göremedim.

Sofia'ya içecek almak için ilerlerken ne zaman durdurulsak –sık sık– onu tanıştırdım. Bronz tenli, sarışın Bayan Mosely vardı, kızlarıyla birlikte okula gitmiştim ama erkeklerin asıl ilgilendiği kızların annesiydi. Oğlanlar onun çimlerini ilk kim biçecek diye birbiriyle kavga ederdi; nedeni sırf arka bahçede bikinisiyle güneşlenirken onu görebilme şansını yakalamaktı. Kasabanın tarihçisi ve kitapçısı Gabe Swanson, tanıdığım en iyi ve en sıkıcı adamlardan biriydi. Dama desenli örtü serilen içecek masasından Sofia için naneli kokteyl aldıktan sonra döndük ve güler yüzlü Peder Thompson'un yaklaştığını gördük.

"Seni görmek güzel, Stanton."

"Sizi de, peder." Biramdan bir yudum aldım. "Bugün güzel bir vaaz oldu."

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm." Titrek elle koluma vurdu. "Eve gelmeyeli ne kadar oldu?"

Hatırlamaya çalışarak ensemi kaşıdım. Her yerde tanıyacağım bal gibi bir ses benim yerime hatırlayana kadar.

"On dört ay, on iki gün."

Sağıma döndüğümde Jenny oradaydı; üzerinde beyaz, fisto bir elbise vardı, sarı bir kurdeleyle saçını arkadan toplamıştı, bir meleğe benziyordu... Altında da bir şeytanın bedeni vardı. En sevdiğim türdendi.

Göt Surat da oradaydı. Ne yazık ki.

"Bu doğru olamaz," diye düzelttim. "Noel'i Presley'le geçirdim."

Jenny'nin gülümsemesi kırgın, *sana söylemiştim* diyen tarzda bir gülümsemeydi.

"Çünkü onun için uçak bileti aldın ve Noel'i seninle geçirmek için yanına geldi. Eve gelemeyeceğini söylemiştim. Yine."

Haklı olduğunu fark ettiğimde şoke oldum, o kadar uzun zaman olmuştu. Jenny'le neredeyse her gün konuşunca, onu Skype'tan her gün görünce günler birbirine karışmış... geçmiş... ve ben fark etmemiştim.

Sofia elini koluma koydu. "Aralık ayında Kripley davası üstünde çalışıyordun, hatırladın mı?" Sonra adeta beni savunurcasına açıkladı. "Büyük bir davaydı. Silahlı soygun, en az yirmi yıllık bir ceza. Bay Kripley haksız yere suçun faili olmakla suçlandı. Stanton jüriye tanığın kimlik saptamasının nasıl mümkün olmayacağını gösterebildi ve Bay Kripley suçsuz bulundu. Birkaç hafta sonra da asıl hırsız çalıntı ürünleri satmaya çalışırken yakalandı."

Sofia bana gururlu gözlerle baktı ama Jenny'ye döndüğünde gözleri buza döndü. "Bir adamın hayatını kurtardı ve yine de Noel'i kızıyla geçirmenin bir yolunu buldu. Bu epey etkileyici, öyle düşünmüyor musun?"

Jenny'nin gözleri elindeki bardağa indi. "Elbette. Stanton'ın işinin ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz."

Peder Thompson bardağını kaldırdı. "İyilik için mücadeleye devam et, evlat."

"Teşekkürler, efendim. Edeceğim."

Peder uzaklaştıktan sonra elime altın bir fırsat geçti, Göt Surat boku yemişti. "Jenny, konuşmamız gereken bazı şeyler var. Hadi şu tarafa doğru yürüyelim..."

O sırada kardeşim aramıza girip suratıma bir Amerikan futbol topu tuttu. "Hey birader, top oynamak ister misin?"

"İyi fikir, Marshall." JD sırıttı. "Ben de size katılabilir miyim?"

"Tabii, Koç Dean."

Koç Dean... Ne boktan bir şaka. Fakat hiç olmazsa onu utandırmak için elime bir fırsat geçecekti. Biramı Sofia'ya verdim.

"Siz çocuklar gidip oynayın," diye takıldı Jenn. "Biz de Sofia'yla birbirimizi daha iyi tanıyalım." Sesindeki bir şeyler duraksamama sebep oldu ve Sofia bu konuda rahat mı diye ona baktım. Gülümsemesi iyi olduğunu söylüyordu.

Marshall'dan topu alıp JD'nin karnına attım, sadece birkaç metre öteden. Acıyla, "Off," diyerek yakaladı.

Ah evet, bu gerçekten çok eğlenceli olacaktı.

◆◆◆

Birkaç dakika boyunca top atıp yakaladıktan sonra JD'yi sorgulamak için bu durumu kendi lehime kullanmaya karar verdim. Belki ona karşı kullanabileceğim bir şeyler bulurdum. "Ee, lisede koçluk yapıyorsun," diye başladım doğal bir şekilde. "Onca zamandan sonra nasıl bir his?"

Şu günlerde uygusuz öğretmen-öğrenci ilişkileri çok revaçtaydı ve JD'nin de revaçta olan şeylerin takipçisi olmasını umuyordum.

Kendini küçümsercesine omzunu silkti. "Ne derler bilirsin, yapamayanlar öğretir. Oynayamayanlar koçluk yapar. Ben her zaman strateji ve oyun belirleme konusunda iyiydim, fiziksel şeyler daha zordu. Gerçekten koordineli birisi değilim."

Söylemek istediği şeyi desteklercesine sonraki atışı bir metre üstümden gidiyordu. Yakalamak için zıplamak zorunda kaldım ama yakaladım.

"Jenny eskiden Kaliforniya'da yaşadığını söyledi?"

Geçmişini zaten araştırmıştım, temizdi.

"Doğru, San Diego'da."

Marshall'ın pasını yakaladım ve topu JD'nin suratına doğru attım. Lisedekinden daha iyi yakaladı. *Kahretsin.*

"O kadar uzun süre uzakta kaldıktan sonra buraya geri taşınmak zor olmalı. İşini, arkadaşlarını... belki eski bir sevgiliyi bırakıp gelmek?"

JD sırıttı, sinir bozacak kadar samimiydi. "Arkadaşlarım arada sırada buraya ziyarete geliyorlar, küçük kasabadaki yaşamın tadını alıyorlar, anlarsın ya? Ciddi bir kız arkadaşım da olmadı. O sırada babamla ilgili mesele varken... dönmek hiç de zor olmadı. Sunshine benim için hâlâ ev demekti."

Çayırın ilerisindeki babama göz attım, Wayne Monroe'yla birlikte bira içiyordu, kolunu güven verici bir şekilde annemin beline dolamıştı.

"Baban için üzgünüm, JD. Hem de çok."

Topu elinde tuttu, kahverengi gözleri ciddiydi. "Teşekkür ederim. Geri döndüğüm ve onunla zaman geçirdiğim için memnunum. Jenny'le aramızdaki gelişmeleri görebildi ve bana her şeyin bir sebepten olduğunu söyledi. Jenny benim sebebim. Tüm o üzüntünün bir şeye değmesini sağladı."

Kızgın olmak istedim. Bu küçük bok parçası onun adını öğrenmeden bile önce Jenny *benim* kahrolası sebebimdi. Fakat öyle samimiydi ki.

Onun peşine düşmek ufak, kahverengi, kuyruğunu sallayıp duran yavru bir köpeğe tekme atmak gibi hissettirecekti ve bunu sadece pisliğin teki yapardı.

Topu Marshall'a attıktan sonra bana döndü. "Biraz konuşabilir miyiz Stanton?"

"Yaptığımız şeyin o olduğunu sanıyordum."

"Yani özel olarak."

Bu ilginç olacaktı. "Tabii."

Biz JD'yle yan yana ilerlerken Marshall kendine oynayacak başka birini buldu.

İlerlerken Presley ve birkaç kuzeninin iyice kudurduğunu, çimen atıp deli gibi bağırdıklarını gördüm. Parmaklarımı dudaklarıma dayayıp sert bir ıslık çaldım.

"Hey... Uslu durun."

Anında donakaldılar, özellikle de Presley azarlandığı için cesaretini yitirmiş gibi görünüyordu. Çocukların ebeveynlerinden bir parça korkmalarının önemli olduğunu düşünüyordum. Özellikle de babalarından. Benim babamdan ödüm kopuyordu ve bana doğru düzgün elini bile sürmemişti. Gerek de yoktu, *yapabilecek* olmasını bilmek yeter de artardı.

Darbeyi yumuşatmak için kızıma göz kırptım. "Eğer hayvan gibi davranacaksanız sizi ahıra kapatırım."

Presley gülümsedi ve oyun oynamaya geri döndüler ama daha sakindiler.

JD'yle birlikte meşe ağacının yanında, diğerlerinden uzakta durduk. "Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordum.

Dimdik durup gözlerimin içine baktı. "Düğünün çok hızlı olmasının seni hazırlıksız yakaladığını biliyorum. Hayatın kısa olduğunu zor yoldan öğrendim, o yüzden de beklemek istemedim. Jenny'le yakınlığınızı, aranızda bir bağ olduğunu biliyorum. Jenny'ye güveniyorum ve seninle arkadaşlığı konusunda ona asla zorluk çıkarmadım. Presley'ye gelince..."

Otomatikman kasıldım. Eğer yanlış bir şey söylerse bu yavru köpeği bayıltırdım.

"... harika bir kız ve ona değer veriyorum. Fakat onun babası sensin. Bunu baltalamak veya senin yerini almak istemiyorum. Denesem de yapamazdım. Sadece onunla arkadaş olmak istiyorum." Duraksayıp bir nefes aldı ve devam etti. "Ben Jenny'le

evlendikten sonra bile bir parçanın onları hâlâ senin kızların olarak düşüneceğini biliyorum. O yüzden bilmeni isterim, hayatımın kalanı boyunca onları mutlu etmeyi planlıyorum."

Elini uzattı. "Eğer arkadaş olabilirsek bunun onları gerçekten mutlu edeceğini düşünüyorum. Ne dersin?"

Orospu çocuğu.

Jimmy Dean salağın teki mi, yoksa bir dâhi mi karar veremedim. Sadece ondan nefret etmeyi dört gözle beklediğimden emindim. Ve o... bunu resmen imkânsız hale getirmişti.

◆◆◆

JD'yle el sıkıştıktan sonra Sofia ve Jenny'nin muhabbet ettiği yere doğru yöneldik. Sofia başını geriye yatırıp kahkaha atarken kara saçları güneş ışığında parladı, ağzı geniş ve çekincesizdi. Sadece onu izlerken bile sırıttım.

Yolun yarısını kat etmiştik ki bahçenin diğer ucundan bir kargaşa sesi geldi. Bir şamata vardı. Sıklıkla da gördüğümüz bir şeydi. Hayatları boyunca birlikte yaşayan bir grup insana alkol verirseniz, elbet birisi diğerinin hoşuna gitmeyecek bir şey söylerdi.

Bu defaki Ruby ve erkek arkadaşı arasındaydı.

"Git dedim!"

Adam Ruby'nin kollarını yukarıdan kavrıyordu, parmaklarını resmen saplamıştı. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun, aptal sürtük?"

Bu benim –özellikle bu konuda– ilk seferim değildi. Meselenin nereye gittiğini biliyordum. Belli ki JD de biliyordu.

"Ov..."

"Has..."

Ayağa kalkan Jenny'yi durdurdu, ablasını savunmak için her zaman kıç tekmelemeye hazırdı. "Jenny, dur!" diye yalvardı JD. "Her zaman arada kalıyorsun..."

"O benim ablam! Bok herifin teki onunla çöpmüş gibi konuşurken kenarda oturmayacağım!"

Yanlarından geçip doğruca kaynağa doğru ilerledim.

İnsanlar iki tür erkek olduğunu söylerdi. Bir kadına öfkeyle dokunmayı asla aklına bile getirmeyenler ile kendi öfkesini ve eksikliklerini en yakınındaki kadını suçlayıp yumruklayarak gösterenler. Fakat ben katılmıyordum. Çünkü bir kadına vuran adam hiçbir şeydi, sadece insan gibi davranan bir çöptü.

"Hey, ZZ Top!*" Bu dikkatini çekti. "Gitme vaktin geldi."

Adam Ruby'nin kolunu daha sıkı tutunca kızın yüzü buruştu. "Sen de kimsin?" diye hırlarken sakalına tükürük damladı.

Pis pis güldüm. "Buralardan değilsin, değil mi?"

"Seni ilgilendirmez, defol git."

Ruby'ye döndü ama ben yaklaştım, dibine kadar girdim. Sesim alçak, ölümcül bir sakinlikteydi. "Bak işte orada yanılıyorsun. Çünkü kızım burada ve şu anda bizi izliyor, o yüzden beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Şimdi o kahrolası ellerini kızımın teyzesinden çekeceksin. Yoksa dişlerini döküp boğazına öyle bir dizerim ki azı dişlerini sıça sıça çıkarırsın."

Birkaç saniye göz kırpmadan o şekilde durduk. Cahil kafasında dönen çarkları görebiliyordum, beni alt edip edemeyeceğini hesaplıyordu. İşe bak ki pislik herifte biraz kafa vardı çünkü Ruby'yi bırakıp sendeleyerek uzaklaştı.

Ruby peşinden, "Geri de gelme!" diye bağırdı.

Başımı iki yana salladım. "Tanrı aşkına, Ruby."

Ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, eğer erkekler konusunda kötü şansım olmasaydı lezbiyen olurdum."

Bu beni güldürdü.

---

* (İng.) Amerikalı bir rock grubu. (ç.n.)

Dirseğiyle beni dürttü. "Hadi gidip bir içki alalım."

Kolumu omzuna attım ve dediğini yapmaya gittik.

◆ ◆ ◆

Sofia'yı bulduğumda tavuk, patates salatası ve kaburga dolu iki tabak taşıyordu; biri benim, diğeri de kendi içindi. "Teşekkür ederim."

Piknik masasında boş bir yer bulduk ve yemeğimizi yemek için oturduk. "Pekâlâ, bu ilginçti," dedi.

"Bu hiçbir şeydi. Daha gün ortasındayız. Asıl ilginç şeyler karanlık çökünce çıkar."

"Herkes parlayan vampirlere mi dönüşüyor?"

Başımı iki yana salladım. "Beyaz taşralılara." Ağzımda eriyen kaburgadan bir ısırık aldım. "Jenny'le birbirinizi yakından tanıdınız mı?"

"Ah, tanıdık. Senin cinsel hünerlerini kıyaslamak bize sağlam bir ortak nokta verdi. Bu arada ikimizden de onay aldın."

"Sadece onay mı?" Sırıttım. "Kendimi daha fazla vermem lazım."

"JD'yle konuşman nasıl gitti? Tavsiye ettiğim gibi arkadaş oldun mu?"

Peçeteyle ağzımı sildim. "Daha sonra anlatacağım. Jenn'i bulup onunla biraz yalnız zaman geçirmeyi umuyordum."

Tabağını itti, belli ki bitirmişti. "Şey... Sanırım eve girdi."

Bahçenin ötesinden gelen kahkaha sesleri dikkatimizi o tarafa çekti. "Karanlıktan sonra olanlarla ilgili söylediğim şeyi geri alıyorum," dedim ona. "Asıl ilginç şey şu anda yanımıza geliyor."

Abim Carter dar, taşlanmış kot pantolonu ve üzerinde Bob Marley fotoğrafı olan beyaz tişörtüyle salına salına yaklaşıyordu. Boynunda altın bir zincir vardı, ucunda da geniş, tuhaf bir madalyon sallanıyordu. Carter görünüş olarak bana çok yakındı,

tabii daha uzun, daha zayıf olsaydım ve gür, sarı, Magnum PI gibi bakımlı bıyığım olsaydı.

Ayağa kalktım ve neredeyse ayaklarımı yerden kesen güçlü kucaklamasını kabul ettim. "İşte benim küçük kardeşim!"

Benden dört yaş büyük olan Carter, birlikte büyürken idolümdü. Onun kusursuz adımlarını izlemekten daha fazla istediğim bir şey yoktu. O da lisedeyken futbol oynardı, en isabetli pas rekoru hâlâ onundu. Burs alarak Ole Miss Üniversitesi'ne gitmiş ama ilk sömestrin ardından bırakmıştı. Sonrasında eve geldiğinde... farklıydı. Yeniden doğmuştu. Fakat Hıristiyanlara uyan şekilde değildi. Artık o adamdı, otuz iki yaşındayken bile lise partilerine gitmeye devam ediyordu. Bölgenin gençleri için birayı ve diğer eğlenceleri temin ediyordu. Partinin odağıydı ve yürüdüğü toprağa tapıyorlardı.

"Seni görmek güzel, Carter," dedim ona gülümseyerek. Lafımda da ciddiydim.

Beni baştan ayağa süzdükten sonra gururla koluma vurdu. Sonra Sofia'ya döndü. Sofia elini uzattı. "Merhaba, ben..."

"Sofia'sın," diye bitirdi saygıyla. Sonra da ona sarıldı, biraz fazla yakın ve hoşuma gitmeyecek kadar uzun süreliydi. En sonunda geri çekildiğinde Sofia'nın ellerini tutup yanlara doğru açtı ve gözlerini üzerinde gezdirdi. "Kuşlar bana adını söyledi."

Sofia bana baktı ama başımı iki yana salladım. "Kuşlar mı?" diye sordu.

"Aynen öyle. Her sabah doğayla iletişim kuruyorum. Eğer dinlemek için vakit ayırsan sana söyledikleri şeylerle hayrete düşerdin." Yine gözlerini Sofia'nın üzerinde gezdiriyordu. "Sen de söyledikleri kadar güzelsin. Şu kalçalara bir bak, elmacıkkemiklerine, sonra..."

"Evet, evet, o güzeldir." Elimi göğsüne dayayıp onu geriye doğru ittim. "Burada ne yapıyorsun? Kiliseyle yollarını ayırdın sanıyordum."

Omzunu silkti. "Biz paganlar bile iyi bir barbeküyü severiz."

Arkasında duran iki kız yaklaştı. Saçları sarı ve örgülüydü, ufak tefeklerdi; hippi bluzlar, püsküllü yelekler ve boncuklu mokasenler giyiyorlardı. Kesinlikle kardeşlerdi, ikiz de olabilirlerdi. "Sizi kızlarımla tanıştırayım," dedi Carter. "Bunlar Sal ve Sadie."

Solundaki öne çıktı. "Ben Sal, o da Sadie." Abimin yanağını samimiyetle çimdikledi. "Bizi hep karıştırıyorsun."

"Heeey millet!" Sadie kıkırdayarak bizi selamladı.

"Gidip biraz yemek alacağız," dedi Sal. "Sana da bir tabak hazırlamamızı ister misin bebeğim?" diye sordu abime.

Carter kızın alnını öptü. "Bana karşı çok iyisin." Kızlar gitmek için arkalarını dönünce Sadie'nin kıçına tokat attı. "Annemin kızarmış tavuğundan koyduğunuzdan emin olun." Kız ciyakladı ve ona bakarken kirpiklerini kırpıştırdı.

Kızlar gittikten sonra, "Yaşları tutuyor mu?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. "Tutma tanımına göre değişir."

"Hayır, bak şimdi," –açıklamak için parmağımı kaldırdım– "*yasal* olan şeylerin güzelliği burada. Cevap ya evettir ya hayırdır; bakış açısına göre değişmez."

"Çok fazla endişeleniyorsun, Stanton."

"Sen de hiç endişelenmiyorsun."

Koluma vurdu. "Babam gibi konuşuyorsun."

Alayla güldüm. "Nereden bileceksin? Yoksa babamla tekrar konuşmaya mı başladınız?"

Carter üniversiteden döndükten sonra babamın faşist kurallarına göre yaşayamayacağına karar verdi. Kasabanın dışında harap, çift üniteli bir karavan aldı, kendi başına onardı ve kendi yöntemleriyle... çiftçiliği denedi.

Artık Colorado'da yasal olan özel, eşsiz bir ürün üretiyordu.

Ayrıca Carter şu ana kadar birkaç damlasıyla bile haftalar boyunca yetecek kadar besleyici öğe içeren, etkili, yüksek potansiyelli sıvı gübre geliştirmişti. Patentini almış, federal hükümete satmış ve inanılmaz zengin olmuştu. Fakat asla anlamazdınız, zevkleri basitti. Hâlâ aynı çift üniteli karavanda yaşıyordu, gerçi mahremiyet ve... mahsul yetiştirmek için çevresindeki arazileri satın almıştı. Bu biraz da komün görüşü tarzında bir şeydi; özgür yaşam, özgür sevgi. Bütün günü, her günü Woodstock gibiydi. Kasabadaki çocuklar Carter'ın yerine sığınırdı. Geçen yıl Marshall'ın sınıf arkadaşlarından biri sarhoş araba kullanarak başka bir kamyonete çarpıp kaçtığında Carter'ın evine tüymüştü. Kardeşim onu evine alıp konuşmuş ve polise teslim olması için ikna etmişti. Sonra da onunla birlikte polis merkezine bile gitmişti.

Abimin alternatif yaşam tarzı babamın yutmayı reddettiği acı bir lokma gibiydi. Eve gelmesi yasaklanmamıştı, tatillerde ve aile toplanmalarında annemin ısrarı üzerine hâlâ geliyordu ama... Babam, Carter orada değilmiş gibi davranıyordu.

Carter omzunu silkti. "Babamın daha fazla zamana ihtiyacı var, alışacaktır."

Biramdan bir yudum aldım ve viski var mı diye merak ettim.

"Bu hafta bir parti veriyorum," dedi kollarını kaldırarak. "Sen ve güzel Sofia'nın katılacağından emin olmak istedim. Salı gecesi, benim yerimde."

"Salı günü parti mi veriyorsun?" diye sordu Sofia.

"Salı gününün haftanın en ihmal edilen günü olduğuna inanıyorum. Herkes pazartesilerden şikâyet ediyor. Çarşamba günleri düzüşme günü. Perşembe neredeyse cuma oldu demek ve cuma da herkesin favorisi. Kimse salıyı hatırlamıyor, kara koyun gibi." Göz kırptı. "Benim gibi."

Yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki bir geceyi abimle birlikte liseli çocuklarla partileyerek, ot dumanına maruz kalıp da kafam güzel olarak harcayamazdım.

"Gelebilir miyiz bilmiyorum."

Bilmiş bilmiş sırıttı. "Jenny ve JD orada olacak." Omzumu tuttu. "Değişim zordur kardeşim, özellikle de senin gibi amaca yönelik biri için. Geçiş sürecini yumuşatmak adına hizmetimi sunmaya gönüllü olmak istedim." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Ailelerimizi birleştirip bir yaparak, ne dediğimi duyuyor musun?"

Onun bu yeni çağ, sezgiye dayalı, hayata karşı saçma bakış açısına iç geçirdim. Fakat... Eğer Jenny orada olacaksa bana onunla konuşmak için bir fırsat verebilirdi. Onu yalnız yakalamam, onunla flört etmem, hislerini, hatıralarını, paylaştığımız o iyi zamanları hatırlatmam için bir fırsatım olurdu. Bu işe yarayabilirdi.

"Evet, seni duyuyorum, Carter."

Başını sallayarak onayladı. "İyi. Annemi görmeye gidiyorum." Sofia'yı yanaklarından öptü. "Seninle şahsen tanışmak olağanüstüydü. Salı akşamı seni eğlendirmeyi dört gözle bekliyorum."

Ardından uzun adımlarla uzaklaştı.

Sofia sırıtarak, "Kafası güzeldi, değil mi?" diye sordu.

"Söz konusu Carter olunca söylemesi zor... ama değilse şoka girerdim."

◆◆◆

Saatler soğuk biralar ve güzel sohbetlerle dolup taşarak geçip gitti. Sofia'yla birlikte nal atma turnuvasında namağlup olduk. Kalabalık gittikçe azaldı, insanlar önlerindeki haftaya hazırlanmak için evlerine gitmeye başladılar. Gökyüzü batan güneşle birlikte pembe ve gri bir ton alırken ateşin başındaki katlanan sandalyelerde bir avuç kişi kaldık. Jenny yanında Göt Surat'la orada oturuyordu. Sofia yanımda ve Presley de kucağımdaydı. Saçını okşayıp başına bir öpücük kondurdum ve onu bu şekilde tutmanın keyfini çıkardım. Çünkü göz açıp kapayıncaya kadar kucağa oturamayacak kadar büyümüş olacaktı ve kahramanı yerine daimi utanç kaynağı olacaktım.

Mary kucağında gitarıyla bağdaş kurmuş halde çimlerde oturuyordu. "Şarkı söylesene, Stanton."

Başımı iki yana salladım. "Yok, şimdi olmaz."

"Hadi ama," diye üsteledi Mary. "Çok uzun zaman oldu. Stealin' Cinderella'yı söyleyebilirsin, o şarkıyı severim."

Sofia bacaklarını altına kıvırmıştı, başını da eline dayıyordu. "Şarkı söylediğini bilmiyordum."

"Stanton'ın sesi çok güzeldir," dedi annem. "Eskiden her pazar kilisede şarkı söylerdi."

Sofia pis pis gülümsedi. "Gerçek bir koro üyesiydin demek? Neden ben bunu bilmiyordum?"

Kuru kuru, "Yedi yaşındaydım," dedim.

Fakat sonra Presley bütün itirazlarıma son verdi. "Hadi baba! Şarkı söylemeni dinlemeyi seviyorum."

İşte bu kadar basitti.

Başımla Mary'ye işaret verdim, gitarı çalmaya başladı. Yumuşak, neredeyse hüzünlü bir melodiydi. Babalar ve kızları hakkında bir şarkıydı, tamamen aynı kalırken ilerlemekle ilgiliydi.

Cinderellacılık oynuyordu, ilk bisikletini sürüyordu...

Elimi yine Presley'in saçında gezdirdim ama şarkı devam ettikçe sözler gittikçe daha büyük, daha yerinde anlamlar içermeye başladı. Sofia'nın bakışlarının sıcaklığını, büyülenmişçesine beni izlediğini hissediyordum; bu farklı yönümü hiç görmemişti. JD'nin Jenny'yi izlediğini, başını çevirip bakması için neredeyse yalvardığını gördüm. Fakat Jenny ona bakmıyordu. Mavi gözlerini kamp ateşinin, dumanın ve alevlerin üzerinden bana dikmişti. Kıymetli anılar –eski ve yeni aşklar– hakkında şarkı söylerken ben de ona baktım.

Onun gözünde ben beyaz atlı prenstim; ancak adamın gözünde Cinderella'yı çalmak için gelen alelade biriydim.

◆ ◆ ◆

Ben artıkçı gibi bir şey sayılırdım, eve dönmeden önce arta kalan yemekleri didik didik karıştıran adamlardan biriydim. Ateş ışığıyla aydınlanan yemek masasına gittiğimde JD'nin de o adamlardan biri olduğunu gördüm. Son tavuk budunu tabağıma aldım ve JD de son biftek parçalarını aldı. Tavuğu ev yapımı barbekü sosuma buladığımda, "O senin sosun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Epey iyi diye duydum."

Kaşığı uzattım. "Doğru duymuşsun."

Tabağına doldurduktan sonra parmaklarını yaladı ve lokmalık bifteği ağzına attı. Çiğnerken başparmağını kaldırdı.

"Abim salı günü vereceği partiden bahsetti. Gitmeyi düşünüyor musun, yoksa çok mu meşgul olacaksın?"

Yapacak başka bir şeyi olmasını umuyordum gerçekten, böylece Jenny tamamen bana kalırdı. Zihnimde ellerimi ovuşturuyordum, ihtimaller hevesimi artırıyordu.

Başıyla onayladı. "Evet, orada olacağım. Frogramımı famamen ona göve flanladım."

Sözlerini anlamak gittikçe zorlaşınca alnım kırıştı. Sonra yakından baktım... Çünkü bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Yütüm titmit mi Thanton? Titmit tibi feliyor."

"Hassiktir!" Tiksintiyle geri çekildim.

Çünkü Jimmy Dean'in artık Calvin Klein modeli gibi bir yüzü yoktu.

Şu anda kahrolası *Fil Adam* yapımında başrol gibi görünüyordu.

"Bunda bibef mi vavdı?" diye sordu.

Biber?

Biber.

O-oh.

◆ ◆ ◆

"Seni inanılmaz piç kurusu!"

"Kazaydı."

"Kazaymış, kıçımın kenarı!"

"Bilmiyordum..."

"Büyükannem bibere alerjisi olduğunu sana anlattığını söyledi!" Jenny kamyonetinin yanından bağırıyordu, Benadryl verilen JD yolcu tarafına oturtulmuştu.

"İçine pul biber koydum Jenn, gerçek bibere alerjisi olduğunu sanıyordum. Biberin kahrolası tohumuna değil!"

Korkunç ironi ne miydi? Gerçeği söylüyordum. Bu olaydan sonra müvekkillerimin şiddetle masumiyetlerini savunmalarını dinlerken saçmalık detektörümü yeniden ayarlamam gerekecekti. Belli ki kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin bazen öyle değildi.

"Senden nefret ediyorum!"

"Bu biraz fazla, sence de öyle değil mi?"

"Fazlaymış!" diye haykırınca beni ürküttü. "Onu zehirlemeye çalıştın!"

Kamyonetin tekerleğini tekmeledim. "Eğer onun zehirlenmesini isteseydim ölmüş olurdu!" Yüzümü sıvazladım. "Ama belki de düğünü ertelemeyi düşünmelisin, en azından JD biraz daha şey görünene kadar," –yolcu camını gösterdim– "böyle görünmeyene kadar."

Jenny'nin gözleri ateş saçtı. Burun delikleri de öyle. "O yüzden mi bunu yaptın? Düğünümü sabote edebileceğini mi sandın, seni iğrenç orospu çocuğu?"

"Ne? Hayır!"

İşte *bu* tam olarak saçmalıktı.

"Şimdi beni dinle ve kulağını da iyice aç," diye tısladı. "Bu cumartesi günü evleniyorum ve onu yarı ölü halde, el arabasın-

da götürmek zorunda kalsam da, ayakta dursun diye kahrolası orgcuya dayasam da umurumda değil! O zamana kadar bizden uzak dur! Seni görmek, sesini duymak istemiyorum. Sana bakmak istemiyorum!"

"Sen ne zaman bu kadar inatçı oldun?" diye bağırdım.

Ayaklarını vura vura kamyonetin etrafından dolanırken, "Sen bu kadar bencil olduğunda!" diye cevap verdi.

"Jenny! Bekle..."

Fakat durmadı. Beklemenin tam tersini yaparak kamyonete bindi ve hızla uzaklaştı. JD'yi eve götürüp hemşirelik yaparak sağlığına kavuşturacaktı.

Sofia araç yolunda yanımda durup stop lambalarının solmasını izledi. "Şey, bu planlandığı gibi gitmedi," diye homurdandım.

"Gerçekten kaza mıydı?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Evet! Gerçekten kazaydı." Sonra duraksayıp farklı şekilde dile getirdim. "Harika, tesadüfi bir kazaydı."

Sırıttı ve ben de dizginlemeden pis pis gülümsedim.

Sonra Sofia hızla nefes aldı. "Hadi be oradan!"

"Ne oldu? Sorun ne?"

Parmaklarını şaklattı ve keşfi yüzünden genişçe gülümseyip göğü işaret etti. "Alerjik tepki!"

"Yani?" diye sordum.

"Kusursuz cinayet. Alerjik tepkiyi tetiklemek." Kendiyle gurur duyarak kollarını göğsünde bağladı.

"Gerçekten mi?" diye sordum düz bir suratla. "Hayatım parçalara ayrılıyor ve sen hâlâ kusursuz cinayet oyununu mu oynuyorsun?"

Omzunu silkti. "Şey... İyi bir tane buldum. Brent ve Jake çok etkilenecek."

16

Stanton

"Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Çok büyük."

"Çok büyük değil."

"Kocaman! Beni mahvedecek."

"Söz veriyorum, bayılacaksın hayatım. Dokun şuna."

Nefesi kesildi. "Yapamam."

Sofia'nın elini tutup sıcak ete değdirdim. Parmaklarını sıvazlamaya zorladım.

"Gördün mü? Senden hoşlanıyor. Şimdi sadece binip sürmen lazım, sonra senden gerçekten hoşlanacak."

Pazartesi sabahı en sonunda Sofia'yı bir çift düzgün bot almaya götürdüm. Pembe dikişleri olan, koyu kahverengi, deri binici çizmelerine ve onunla uyumlu bir şapkaya bayıldı. Hakkını vermem gerekiyordu, bu kadın şapkayı bambaşka takabilirdi.

Eve vardığımızda aldıklarını kullanmak iyi bir fikir gibi geldi.

Ve onu at binmeye götürdüm.

Elini siyah tüylere koyup iç geçirdi. "Demek böyle ölüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ne zaman bu kadar dramatik oldun? Hatta korkak? Köpeğin resmen ufak bir boğa boyutunda."

Ahırın dışındaydık. Blackjack nazik, sabırlı bir aygırdı. Presley'in tek başına bindiği ilk attı.

Sofia tedbirli bir şekilde onu izledi. "Köpeğim beni üstünden atıp boynumu kırmaz. Ya da beni tekmelemez. Üstümde de tepinmez."

Eyeri Blackjack'in sırtına attım. "Hayır, eğer tepesini attırırsan boğazını deşebilir."

Gözlemime itiraz etti. "Bu çok rezil bir Rottweiler klişesi. Sherman asla öyle bir şey yapmaz! O benim tatlı bebeğim."

"Onunki gibi dişleri olan bir bebek hiç görmedim." Kolanı iyice sıktım ve son tokayı da tutturdum. Sonra Blackjack'in sağrısına hafifçe vurdum. Tıpkı Sofia'nın kıçını tokatlamak istediğim gibi.

"Şimdi atla bakalım."

Sofia devasa hayvana baktı. Gözleri yusyuvarlaktı, gözü korkmuş ve savunmasız görünüyordu. Bir parçam hastalıklı bir orospu çocuğu olmalıydı çünkü beni acayip tahrik ediyordu.

İleri doğru bir adım atarken ellerini kaldırdı, dizini kırdı... ve ödleklik etti.

"Yapamam! Yapamam, yapamam, yapamam, yapamam. Yapamam işte!"

Kahkaha atarak omzuna vurdum. "Pekalâ, kalp krizi geçirme. Zaten bu şekilde daha eğlenceli olur."

Atın üstüne atlayıp aşağı baktım ve ona elimi uzattım.

Alnı kırıştı. "İnsanlar böyle büyük bir şeye binmeli mi emin değilim."

Gülümsedim. "Hadi Soph, güven bana. Ben varım."

Sofia derin bir nefes alıp elimi tuttu ve sol ayağını üzengiye taktı. Blackjack son derece hareketsiz durdu; Sofia da bacağını kaldırıp atın sırtına atarak önüme yerleşti.

Kot pantolonlu kıçı aletime dayandı. Sırtı göğsüme yaslandı, saçı yüzüme sürtününce gardenya kokusu aldım. Bu yolculuk en iyi türden korkunç olacaktı. Onu hissetmek, sıkıca sarılmak ama bu konuda hiçbir şey yapamamak... Leziz bir işkenceydi.

Kolumu beline dolayıp geriye doğru çektim, dizginleri ellerimde tuttum. "Rahatla, Sofia," dedim yumuşak bir sesle. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Bana dayanıp başını çevirdi ve gülümsedi. "Tamam."

Sonra hareket etmeye başladık.

"Voo!" diye ciyaklayıp baldırlarımı kavradı. "Yavaş! Unuttun mu, yavaş ve dengeli gitmek yarışı kazandırır."

"Fakat sert ve hızlı çok daha eğlencelidir."

Eşkin adımlarla bayırdan yukarı ilerledik, ona gösterilecek yeri biliyordum. Ailemin arazisinin en tepe noktasıydı, hektarlarca yeşil alanı zümrütten bir okyanus gibi görebiliyordunuz.

"Ata binmekten daha iyi olan tek şey ata binerken sana binilmesi," diye şakalaştım.

Sofia kahkaha attı. "Deneyimlerine dayanarak mı söylüyorsun?"

Şapkamı geriye doğru ittim. "Yalnızca canlı ve üzücü bir şekilde gerçekleştirilmeyen fantezilerimden. Üzerinde düşünülmesi gerekir; doğru şekilde tutunmak, bacaklarını belimde veya omuzlarımda dengelemen..."

"Korkmayayım diye dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

Dudaklarımı yalayıp gülümsedim. "Belki öyle... Belki de değil. İşe yarıyor mu?"

Baldırlarımı kavrayan elleri okşamaya başladı. "Aslına bakarsan, evet. Daha fazla anlatsana..."

◆◆◆

"Aman Tanrım... Çok güzel."

Bu manzarayı binlerce defa görmüştüm ama burada Sofia'yla birlikte olmak, yüzündeki keyfi ve hayreti görmek bulaşıcıydı. Yaşadığım yer ve büyürken sahip olduklarımız için yeni baştan minnettarlık hissetmemi sağladı. İç geçirdi ve birlikte sessizliğin keyfini çıkardık, kahverengi ve siyah büyükbaşların gezindiği yeşil çayırlar ile vadilere baktık.

"Hımm."

Omzunun üstünden bana baktı. "Ne oldu?"

Bir araya toplanan büyükbaş hayvanları işaret ettim. "Nasıl bir araya toplandıklarını görüyor musun?"

Sofia başıyla onayladı.

Gökyüzüne bakıp bir işaret aradım ama mavilik dışında görecek bir şey yoktu.

"Hayvanların o şekilde toplanması genelde fırtınanın habercisidir."

Şimdi o da gökyüzüne bakıyordu. "Sezebiliyorlar mı diyorsun?"

"Evet."

"Bu hayret verici."

Omzumu silktim. "Epey havalı." Ona dizginleri uzattım. "Sürmek ister misin?"

Parmaklarını oynatıp sersemce gülümsedi. Beni de gülümsetti.

"Sence hazır mıyım?"

"Kesinlikle."

Blackjack'in boynunu okşadıktan sonra dizginleri eline aldı.

"Pekâlâ Blackjack, bana ayak uydur."

Sonraki yirmi dakikayı ata nasıl binileceğini, nasıl döndüreceğini, durduracağını, hızlandıracağını açıklayarak geçirdim. Sonrasında Sofia kendi başınaydı ve epey de iyiydi.

Havadan sudan konuşuyorduk; çiftçiliğin getirileri ve götürülerinden, babasının inşaat işinden ve şirkette işlerin bizsiz nasıl gittiğini düşündüğümüzden. Sofia Chicago'dayken ailesinin onun yalnız başına metroya binmesine izin verdiği ilk seferi anlattı, ben de ona okuldan sonra Jenny'le birlikte buralarda nasıl ata bindiğimizi anlattım.

Hatırladığım şeyle güldüm. "Ufakken tırmanmak için kusursuz ağacı bulmaya çalışırdık. Büyüyünce yaslanıp düzüşmek için kusursuz ağacı aramaya çalıştık."

Sofia güldü, sonra ağırbaşlı bir ifadeye büründü. Blackjack'in yumuşak adımlarıyla salınırken, "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hiç duraksamadan, "Evet, seviyorum," diye cevap verdim.

Birkaç saniye sessiz kalıp yeri izledi. Ardından, "Eğer onu evlenmekten vazgeçiremezsen ne yapacağını düşündün mü?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Başarısızlık seçenek dahilinde değil, ben B planları yapmam."

Sofia dönüp yüzüme baktı. O ela rengi gözlerde okuyamadığım bir şeyler yüzüyordu. "Stanton... Benim için çok kıymetlisin. Ve ben... son zamanlarda sanki..."

Saçını geriye doğru çektim. "Sen de benim için çok kıymetlisin, Soph."

"Eğer Jenny'yi JD'yle evlenmekten vazgeçirirsen, ikinizin artık beraber olmanızı istemesi yüksek ihtimal. Eğer iş o raddeye gelirse... Aramızın tuhaf veya gergin olmasını istemem. Dostluğunu... kaybetmek istemem."

Eğilip alnını öptüm. Ve ona söz verdim. "Beni kaybetmeyeceksin. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

◆◆◆

O öğlen ata binip eve geldikten sonra Jenny'yi aramaya çalıştım. Ancak doğruca sesli mesaja düştü. Mesaj attım, bir değil, iki değil,

tam üç defa ama saatler sonra bile cevap yoktu. Akşam yemeğinden sonra tekrar aradım. Sesli mesaj.

Sikerler böyle işi.

Jenny'nin evinin önünde kamyonetimden inip kapısını çaldığımda ve onu görmek istediğimde hava kararmıştı.

"Aşağı gelmeyecek, Stanton," dedi Wayne. Dışarı çıktı, saman sapı çiğniyordu. "Hâlâ kızgın olduğunu söylüyor."

"Onu görene kadar gitmiyorum. Bu lanet olası verandanın merdivenlerinde uyurum."

"Kaşlarının arasına kurşun yersen gidersin!" Büyükanne içeriden bağırdı. "Fişekleri getir, Wayne!"

Birkaç dakika sonra Wayne tekrar denemek için içeri girdi, Jenny merdivenden ayaklarını vura vura indi. Saçları açıktı, üzerinde lavanta rengi havlu bornoz vardı ve acayip kızgındı.

"Bütün gün JD'ye baktım ve sabah işe gideceğim! Şu anda seninle bunu yapmak istemiyorum, Stanton."

"O zaman aradığımda kahrolası telefonu açsaydın. Konuşmamız lazım."

Kollarını bağlayıp kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Seninle konuşmakla işim kalmadı."

Çenem kasıldı, bir adım atıp ona yaklaştım. O da geriye bir adım attı. "Söylesene Jenny, bana gerçekten *o kadar* kızgın mısın?" Gözlerim yüzünde, sıkılmış ellerinde, bornozunun kemeriyle sıkılmış ufacık belinde gezindi. Sonra gözlerinin içine bakıp alçak sesle sordum, "Yoksa benimle yalnız kalmaktan mı korkuyorsun? Beni dinlemeye mi korkuyorsun? Çünkü bunun bir hata olduğunu biliyorsun. Çünkü beni hâlâ seviyorsun."

Ağzını kapattı ve çenesini havaya dikti. "Eve git ve kızınla biraz vakit geçir. Yarın sabah sekizde okulda olması gerekiyor."

Cevapsızlığı ihtiyacım olan bütün cevapları veriyordu.

"Okulun kaçta başladığını biliyorum."

"O zaman iyi geceler, Stanton." Aceleyle kapıya doğru ilerleyip yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi içeri daldı.

Kamyonetin anahtarlarını parmağımda çevirdim. "Tatlı rüyalar, Jenny."

◆◆◆

Yirmi dakika sonra yatak odama çıkan merdivenden tırmanırken Jenn'in aklını başına getirecek yeni, beklenmedik bir şey düşünmeye çalışıyordum.

Carter'ın eski odasının kapısını açacakken benim odamın kapalı kapısının ardından kıkırtı ve kız sohbeti sesi geldiğini duydum. Sırıtarak o kapıyı açtım, yatağımda pijamalar ile pofuduk terlikleri içinde oturanlar kızım, kardeşim ve benim... Sofia'ydı.

"Merhaba babacım!" Presley dişlerini göstererek gülümseyip beni karşıladı. Ellerini havaya kaldırdı, parlak mavi puantiyeler olan tırnaklarını gösteriyordu. "Bayan Sofia bize manikür-pedikür yaptı!"

Mary de kendi el ve ayak tırnaklarını gösterdi, kırmızı üzerine turuncu çiçekler vardı. Mary köşedeki tekli koltuğa geçerek yatakta bana yer açtı.

"Çok güzel. Kasabadaki en güzel tırnaklar sizinkiler."

"Film de izleyeceğiz," dedi Presley ve kayarak Sofia'ya yaklaştı. "*Aslan Kral*."

"*Aslan Kral* ha? Henüz onu izlediğimi sanmıyorum."

Ekranda görüntüler başlarken ben de yatağa çıktım, iki aslan ormanda randevuya çıkmıştı.

Sofia bana bir kâse patlamış mısır uzatırken, "Nasıl gitti?" diye sordu.

Gözlerim söyleyemediğim her şeyi anlatıyordu. "Gitti işte."

Presley başını göğsüme dayadı ve başını öpüp yerime yerleştim, ona yakın olmaktan keyif alıyordum. Sofia'ya göz attım, diline bir mısır attı ve sevimli, pembe parmak ucundaki yağı yaladı. Onun burada, yatağımda, kız kardeşim ve kızımla birlikte olmasında içimi ısıtan ve doğru bir şeyler vardı, onu her zaman olduğunu düşündüğümden bile daha güzel gösteriyordu.

"Bir gün ben de kendi Simba'mı istiyorum," diye iç geçirdi kız kardeşim. "Benimle ormanda yuvarlanacak güçlü, kıllı bir adam."

Kıllı mı?

Mary'ye kaşlarımı çattım. "Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bile bilmiyorum."

"Ben istemem," dedi Presley tiksintiyle. "Tanıdığım oğlanların hepsi kısa. Ve çirkinler."

Başını okşadım. "Aynen öyle, *bütün* oğlanlar kısa ve çirkin. Trol gibiler."

Sofia trol taklidime güldü.

Presley başını salladı. "Bu şarkıyı sevdim."

Sofia bunu duyunca resmen ciyakladı. "Aman Tanrım, Elton John gelmiş geçmiş en iyi şarkıcıdır! Eğer baban izin verirse senin için en iyi şarkılarını indiririm."

Kızım onay için kocaman mavi gözleriyle bana baktı.

"Baban izin veriyor."

Karşılığında kucaklandım.

Kolumu arkamızdaki yastıkların üzerine attığım için elim Sofia'nın başına yakın duruyordu, ona dokunacak kadar yakındı. Ben de öyle yaptım; kafatasına mesaj yaptım, parmaklarımı yumuşak, kara tutamların arasından geçirip avcumda bıraktığı hissin zevkine vardım.

Tatminle iç geçirerek başını elime dayadı. Birlikte filmin kalanını izledik.

17

Stanton

Sonraki gece saat ona gelirken abimin karavan parkına girdik, önünde kamyonetlerden bir deniz vardı. Bahar tatili zamanı gibiydi, her yerde ergenler vardı. Mary ve Marshall kırmızı plastik bardak tutan, yürüyen, konuşan hormon denizinde kayboldular. Sofia kapıya doğru giden patikadan ilerlerken etrafına bakmak için duraksadı. Ağaçlarda göz kırpan ışıklar, gökyüzünde dolunay vardı ve arkadan bir yerlerden Led Zeppelin'in sesi geliyordu.

"Burası güzelmiş," dedi. "Huzurlu."

O etrafı dikizlerken ben de onu dikizledim. Yine. Daracık, koyu renkli kot pantolonu, dizine kadar gelen topuklu siyah çizmeleri ve doğru yerlerinden sarmalayan V yakalı, kolsuz, beyaz tişörtüyle muhteşem ötesi görünüyordu. Saçı gür ve halıydı, uçları kıvırcıktı ve boynunda uzun bir inci kolye vardı. Büyükannem de eskiden inci takardı ama asla Sofia Santos kadar iyi taşıyamazdı.

Karavanın kapısını açamadan kapı bizim için açıldı ve Carter'ın sarışın hippilerinden biri –Sadie ya da Sal– sendeleyerek dışarı çıktı. Mutlu, parlak gözlerle bizi fark etti.

"Heey!" Bize sarıldığında buram buram marihuana kokuyordu. "Ormana hoş geldiniz! Tepeden aşağı kaygan kaydırakla kayacağız, geliyor musunuz?"

Sofia hoşgörüyle gülümsedi. "Belki daha sonra."

Hippi kız sallanarak uzaklaşırken Sofia, "Yeniden üniversiteye dönmek gibi," dedi.

Alayla güldüm. "Columbia hiç böyle değildi ve ben kahrolası bir kardeşlik evinde yaşadım."

Tam o sırada daha çok benim yaşlarımda görünen bir adam kıçı başı açık bir şekilde yanımızdan geçti. Sofia'nın gözlerini kapattım. "Pekâlâ, yeniden üniversiteye dönmek gibi."

Kapı girişinde sallanan turkuaz boncuklu perdeyi kenara itip içeri girdik. Rafta bir tütsü çubuğu yanıyor, odayı keskin bir kokuyla dolduruyordu. Carter, insanlarla ağzına kadar dolu olan odada bizi gördüğünde genişçe gülümsedi. Bana sarıldı, taba rengi deri bir yelek ve boynuna taktığı tespih dışında göğsü çıplaktı. "Hoş geldiniz. Gelebilmenize sevindim." Sonra Sofia'ya sarıldı. Uzun bir süre... "Size içecek bir şeyler bulalım."

Carter, Sofia'yı belli bir şekilde döşenmiş karavanında tura çıkardı ve partide sadece ergenlerin olmadığını görünce rahatladım. Aslında daha çok mezunlar toplantısı gibiydi. Lise sınıfımdan olup da kasabadan ayrılmayan –yani hemen hemen hepsi– insanlar buradaydı. Arayı kapattık ve onları gururla Sofia'yla tanıştırdım. Bir saat kadar sonra Sofia kulağıma, "Ben dışarı çıkıyorum, biraz hava alacağım," dedi.

Taş verandayı çevreleyen beyaz gül ağaçlarının üzerindeki telde renkli Çin fenerleri sallanıyordu. İleride bir kamp ateşi kükrüyor, neredeyse bütün arka bahçeyi aydınlatıyordu. Çimlerdeki insanları gözlerimle taradım ve en sonunda Jenny'yi buldum. Ufak tefek, esmer Jessica Taylor'la konuşuyordu, amigo kız grubunun eski üyesiydi. Fakat en önemlisi JD görünürde yoktu.

Cazibemi harekete geçirme vaktiydi.

Jack Daniel's bardağımı Sofia'ya uzattım. "Bunu benim için tutabilir misin?"

Bakışlarımı takip etti. "Tabii."

Beyaz bir gülü sapından koparıp ona gösterdim. "Ne diyorsun?"

Bardağı daha sıkı tuttu. "Bayılacaktır."

"Eğer her şey planladığım gibi giderse bir süreliğine ortadan kaybolacağım. Eğer daha erken dönmek istersen Marshall seni eve götürür, olur mu?"

Sofia ayakkabılarına baktı. "Olur."

Göz kırptım. "En iyisisin, Soph. Bana şans dile."

Fakat ben uzaklaşırken... şans dilemedi.

Jessica Taylor beni sarılarak karşıladı. Jenn temkinli bir şekilde beni inceledi. Gülü ona uzattım. "Barış teklifi."

Yüzü biraz daha ısındı, güzel pembe dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler."

Jessica kahkaha attı. "Tanrım, keşke ben de eski sevgilimle böyle arkadaş olsaydım. Bana fare zehri vermeye bile zahmet etmez." Başını iki yana salladı. "Ama siz ikiniz hep kusursuz bir çifttiniz. Üçüncü sınıftayken Stanton oyunu kazandıran sayıyı aldıktan sonra olanları hatırlıyor musun? Sahadan koşarak çıkıp doğruca sana gelmişti ya Jenn? Seni havaya kaldırıp bütün okulun gözleri önünde öpüvermişti. Drew Barrymore filmlerinden fırlamış gibi bir andı."

Jenny'nin gözleri ısındı, onun da benim gibi hatırladığını biliyordum.

Onu almak için geç kalmıştım, tartışmıştık. Laf lafı açtıktan sonra, sahaya vardığımızda benimle bir daha asla konuşmayacağına yeminler ediyordu. Romantik hareketim o düşüncesini yok etmişti ve o oyundan sonraki geceyi kamyonetimin arka

koltuğunda *evet, daha fazla, tekrar* gibi harika sözler kullanarak geçirmişti.

Jessica içkisini tazelemeye gitti, ben de Jenny'nin gözlerine bakmayı sürdürdüm.

"JD tamamen iyileşti mi?"

Jenny alaylı bir ses çıkardı. "Sanki umurunda da ama evet, aslına bakarsan iyileşti. Carter onun için bazı bitkisel karışımlar getirip ödemin kalanını temizledi. Şu anda karavanın içinde, daha fazla karışım alıyor."

Gülümsemem gergin bir hal aldı. "Carter'a bunun için teşekkür ettiğimden emin olacağım." Sonra öne doğru eğildim. "Neden biz birlikte..."

Cümlemi bitiremedim.

Arkamızdaki verandadan ıslık, bağırma ve terbiyesiz laf atma sesleri geldi. Arkamı dönüp sese doğru baktım ve baktığım gibi tüm bunların Sofia'ya yönelik olduğunu gördüm. Daha önce hiç görmediğim, adlarını bilmediğim ama mezar taşlarından okumaya aldırmayacağım dört piç kurusuydu.

Sonra içlerinden biri uzanıp Sofia'nın kıçını avuçladı.

Öyle öfkelendim ki etrafı kırmızı gördüm dediklerinde gerçekten kırmızı görüp görmediklerini hiç bilmiyordum... ama gerçekten de görüyormuşsun. Görüş alanım daraldı, etraf kor kırmızıydı. Jenny'den uzaklaştığımı, bahçeyi geçip gittiğimi hatırlamıyordum. Sonraki fark ettiğim şey pisliğin boğazını sıktığım ve başını Carter'ın karavanının yan tarafına çarptığımdı.

"Ona bir daha dokunursan o siktiğim kolunu koparır kıçına sokarım."

Elini pençe gibi kıvırıp parmaklarımı açmaya çalıştı, daha da sıkı tuttum.

Carter yanımda belirdi. "Sakin ol Stanton, burada barış yanlısıyız. Sakinleşmen gerekiyor, kardeşim."

Pisliğin suratı morun kabul edilebilir bir tonuna döndüğünde onu bıraktım. Boğazını tuttu, zorlukla nefes alıyordu. Carter'a hırlarcasına, "Bana sakinleşmemi söyleme. Arkadaşına sikik ellerini nereye koyduğuna dikkat etmesi gerektiğini söyle," dedim.

Tek elimi herifin göğsüne koyup şerefsizi karavanın yanına son bir kez daha güzelce çarptım.

Sonra kolumu Sofia'ya dolayıp onu uzaklaştırdım. Bana bakarken gözleri yumuşak bir şekilde parladı. "Ben halledebilirdim, biliyorsun."

"Biliyorum. Fakat mecbur kalmamalısın."

Gecenin kalanı boyunca da onun yanından ayrılmadım.

◆◆◆

Gece bir olduğunda parti hâlâ tam gaz devam ediyordu. Sarhoşken sersem, mutlu olan Sofia yanımdaki katlanır sandalyede oturuyor, Sadie'ye Portekizce küfür öğretiyordu. Altı ya da yedi bardak viski koladan sonra ben de epey dağıtmıştım. Carter koşarak karavanın yan tarafından çıktı, bana sesleniyor ve acele etmemi söylüyordu. Sofia'ya elimi uzattım ve Carter'ın peşinden ön tarafa gittik. Abim parmağını dudaklarına koyarak sessiz olmamızı işaret etti ve başıyla kamyonetimi gösterdi.

Kamyonetimin camları *Titanic*'teki araba kadar buharlanmıştı.

Carter bir tarafına, ben diğer tarafa geçtim. Ben camlara vurarak, "Polis! Açın hemen!" diye bağırırken Carter da kapıyı açtı.

Ardından Carter şarkı söyler gibi, "Londra'yı gördüm, Fransa'yı gördüm, donu olmayan Marshall'ı gördüm!" dedi.

Küçük kardeşimiz doğduğumuz güne lanetler ederek düğmeleri açık pantolonu ve şapkasıyla dışarı fırlarken Carter'la ikimiz sırtlanlar gibi gülüyorduk. Hemen peşinden pespembe yüzlü bir sarışın çıktı ve Marshall'ın şanssızlığına, kız bir grup arkadaşının arasında kayboldu.

Marshall, "Berbatsınız!" diyerek bize kızdı.

Bir süre sonra kamp ateşinin başında oturuyorduk; ben, Sofia, Carter, Marshall, Jenny ve JD. Carter esrarlı sigarasından bir nefes çekip bana uzattı. Başımı iki yana salladım. Sofia da reddetti. Ancak Jenny hazır bir şekilde kabul edip profesyonel bir içici gibi içine çekti.

"Eskisi kadar eğlenceli olmadığını söyledin sanıyordum?" diyerek takıldım.

Duman bulutunu üfledi. "Yirmi sekiz yaşındayken on altımdakinden çok daha farklı sebeplerle tüttürüyorum."

JD de birkaç nefes çekti.

"Pekâlâ, dinleyin çocuklar, söyleyecek bir şeylerim var," diye duyurdu Carter ve bütün gözler ona döndü. "Cumartesi günü Jenny ve JD evlendiğinde büyük bir aile olacağız."

Hayır, pek sayılmaz.

Ağzımı açtım ama o devam etti. "Bir kovandaki vızıldayan arılar gibi, topluluğumuzun ilerlemesi için hepimiz uyum içinde yaşamalıyız. Stanton ve JD arasında bir gerilim olduğunu seziyorum."

JD'nin parlak gözleri kısıldı. "Gerilim falan yok. Stanton'la gayet iyi anlaşıyoruz."

Tabii tabii. Eğer bana kalsa, o Çin'e taşınsa, Everest Dağı'na tırmanmaya çalışsa ve ölse çok daha iyi anlaşırdık.

Jenny okula geri dönmüşüz gibi elini havaya kaldırdı. "Katılıyorum, Carter. Gerilim var." JD'nin bacağına vurdu. "Sen görmeyecek kadar tatlısın, bebeğim."

"Negatifliği temizlemek zorundayız," diye açıkladı Carter. "Doğal düzeni yeniden kurmak ve hep birlikte mutlu olabileceğimiz, işe yarayan hiyerarşiyi pekiştirmek için dört dörtlük bir planım var."

JD kafasını kaşıdı. "Çok fazla laf ettin adamım, anlamadım. Tekrarlar mısın?"

Doğal düzen.

Hiyerarşi.

Belki viskidendi ama kulağa gayet iyi bir fikir gibi geldi.

◆◆◆

Keskinlikle viskidendi.

"Bu berbat ötesi bir fikir!"

Hayat komikti. Bir gün çoğu insanın bir ayda kazanacağı paradan daha fazla tutan bir takım elbise giyiyor, becerin ve uzmanlığınla patronunu etkiliyordun. Bir hafta sonrasındaysa gecenin ikisinde, bir sığır otlağının ortasında, gözünün önünü göremeyecek kadar sarhoşken traktör yarışına hazırlanıyordun.

Evet, traktör.

Carter'ın büyük fikri buydu. Sağlıklı rekabet, en iyi olan adam kazansın ve bütün o saçmalıklar. Şimdi babamın traktörleri dizel dumanı attırıyor, gök gürültüsü gibi kükrüyorlardı. Biri bende, diğeri JD'deydi. Carter "Holding Out for a Hero" şarkısını açmıştı, kamyonetimin hoparlörlerinden yükseliyordu ve Jenny önümüzde duruyordu. "Yerlerinize, hazır, başla!"

JD'nin şapkasını havaya attı ve başladık. Ağaca kadar yarım mil vardı, sonra etrafından dönüp geri gelecektik. Gaz pedalına dibine kadar basıp vitesi attım.

Jenny'nin "Tekmele kıçını, JD!" diye bağırdığını duydum.

Carter, "İşte böyle çocuklar! Dengenin geri gelişini hissedin, her şey dengeyle ilgili!" diyordu.

Sofia ellerini ağzının kenarına dayayıp, "Yürü Stanton! Sür o lanet traktörü!" diye bağırdı.

Kahkaha attım, yüksek sesle ve durmadan. JD'ye göz attığımda onun da güldüğünü gördüm. Çünkü her şey çok saçmaydı...

ama çok iyi bir biçimde. Ağacın etrafından dönmeye başladığımda, işte o anda kazanmak istediğime karar verdim. İyi bir geceye son vermek için harika bir yoldu. Zaferle.

Fakat ilaç ve alkol etkisi altındayken ağır iş makinesi kullanılmamasının bir sebebi vardı. JD ile birlikte dar bir U-dönüşü yapmaya çalışıp da yeterince alanımız kalmadığında ve aletleri birbirine sürttüğümüzde o sebep daha da netleşti. Bacağımı tam vaktinde çekip araya sıkışmaktan kurtardım ama traktörler birbirine takılıp kaldı.

"Geri çekil!" diye bağırıp direksiyonu kırdım.

"Sen geri çekil!" diye karşılık verdi.

Tam bir yumruk çakıp lanet şeyi onun yerine geriletmeyi düşünürken bir çifte sesi otlakta yankılandı.

İçgüdüsel olarak irkilip eğildim. Kulaklarım hâlâ sesten dolayı çınlarken arkama baktım... ve mavi bornozu, siyah çizmeleri, elinde de çiftesiyle babamı gördüm.

Parti kesinlikle sona ermişti.

◆◆◆

"Ne halt ettiğinizi sanıyordunuz öyle?"

Altımız birden mutfak masasında, başlarımız önümüzde, çenelerimiz kapalı vaziyette oturuyorduk.

"İkinizin çocuğu var! Lisedeyken bile böyle davranmadınız!"

İçindekileri dökmesine izin vermek en iyisiydi. Ne kadar konuşursanız o kadar uzun süre bağırırdı.

"Avukat olan oğlum bir ahmak gibi kışlık ekinimi mahvediyor, diğer oğlum –uyuşturucu satıcısı olan– da ona yardım ediyor" diye haykırdı, yanakları parlak ve kırmızıydı, tıpkı tepesi atmış Noel Baba gibiydi.

Carter araya girmek için o anı seçti. "Bağ kurma egzersiziydi. Ben bir şifacıyım, baba."

"Sen bir salaksın!"

Ve bunlar babamın iki yıldır kardeşime doğrudan söylediği ilk kelimelerdi. Mantıklıydı.

Carter ayağa kalktı. "Rahatlaman lazım. Stres sessiz bir katildir. Sana o konuda yardım edebilecek bazı bitkilerim var."

Babam daha yüksek sesle, "Çizmemin kıçına girmesine yardım edebilirsin!" diye bağırdı.

Fakat Carter geri adım atmadı. Kollarını babamın boynuna doladı. "Seni seviyorum, baba. Konuşmaya başladığımız için çok mutluyum."

Babam bir anlığına Carter'ın sırtına hafifçe vurdu ve gözleri daha nazik baktı. Onun da abimle konuşmaya başladığı için mutlu olduğunu biliyordum. Sadece bağırmak için olsa bile.

Sonra onu itip bize dik dik bakmaya geri döndü. "Her biriniz tarlamı yeniden ekmek için şafakla birlikte kalkacaksınız, yoksa birilerinin kıçını kırarım!"

"Evet efendim," diye cevap verdi JD.

Jenny de, "Evet efendim," dedi.

"Kesinlikle kıçların kırılmasını istemeyiz," dedim.

Tabii ki tam bir ukala olduğu için Sofia, "Ya da uçmasını," dedi.

Babam tekrar başlamasın diye elimle ağzımı kapadım. Arkamdaki Marshall kıkırdadı.

Tam babam merdivene doğru dönmüştü ki Mary üzerinde aynı kıyafetlerle –kot şort, kırmızı tişört, beyaz kot ceket, mavi spor ayakkabı– arka kapıdan içeri girdi. Elbette aynı kıyafetlerdi, eve gelmediği için üstünü değiştirememişti.

Kapıdan girince olduğu yerde durdu ve yaklaşan traktörün farıyla donakalan geyik gibi bize baktı. "Neler oluyor? Biri mi öldü?"

Hayır. Ama gece daha bitmemişti.

"Eve yeni mi geliyorsun?" diye sordu babam, ses tonu her hecesiyle daha tehdit edici oluyordu.

Mary'nin yüzü bomboştu. Bir yalancının yüzüydü, blöf yaptığına dair hiç işaret göstermemeye çalışan türden bir yalancının... "Tabii ki hayır!" dedi. "Eve gelme saatim gece yarısı ve saat gece yarısını geçti. Eğer içeri şimdi girseydim... bu yanlış olurdu."

Kardeşim iyi bir poker oyuncusu değildi ve mahkeme salonunda korkunç bir tanık olurdu. Fakat babam en küçük, tek kızı söz konusu olunca kördü. Ya da yetişemeyecek kadar yaşlanıyordu.

Sandalyemde geriye kaykılarak, "O zaman hangi cehennemdeydin?" diye sordum.

Bir saniyeliğine bana pis bir bakış attı. Sonra da hiç sektirmeden, "Uyuyamadım. Ben... giyinip yürüyüşe çıktım," dedi. Babamı tatlı bir şekilde yanağından öptü. "Yatmalısın, baba. Kızarmışsın."

Babam onun başını okşadıktan sonra ölümüne çocuklarının sebep olacağını mırıldanarak basamaklardan yukarı çıktı.

Peşini bırakmaya hazırdım, ben eve girme saatimi on defadan fazla kez geçmiştim. Fakat küçük kız kardeşim buzdolabından bir sürahi meyve suyu aldı ve ceketini çıkardı, böylece boynunun aşağısında ve göğsünde yer alan yarım düzine kızarıklık açığa çıktı.

Marshall lafı ağzımdan aldı. "Onlar da ne sikim öyle?"

Mary neredeyse bardağını düşürüyordu. "Ne? Ne ne?"

Carter, Marshall ve ben etrafını sardık. "O!" diye izleri gösterdim. "Elektrikli süpürge hortumuyla kavgaya mı tutuştun?"

Aşağı baktı. "Ah." Ardından yine yalan söyledi, berbat şekilde. "Çalıya takıldım."

Carter boynunu daha yakından inceledi. "Onlar aşk morartısı, küçük kız. Hem de tazeler. Minik kardeşimin boynunu kim emdi?"

"Söylememeyi tercih ederim," diyerek dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Tercih edip etmemen umurumda bile değil," dedim. "Söyleyeceksin ve hemen söyleyeceksin."

Sofia ayağa kalktı. "Bir saniye durun bakalım."

Elimi kaldırdım. "Yerine geri otur, Sofia. Bu erkek olayı, sen anlamazsın."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış şeyi söylediğimi biliyordum.

Gözleri kocaman oldu, sonra kısıldı. Kollarını göğsünde bağlayıp bilerek üstümüze üstümüze geldi. Bu onun mahkeme duruşu, ceza avukatı moduydu ve ölümüne seksiydi.

"Üzgünüm," dedi, sesi kulağa hiç de üzgün gelmiyordu. "Sen az önce '*bo orkok oloyo*' mu dedin?"

"Ben öyle konuşmuyorum."

"Kusura bakma, mağara adamlarının konuşmasını *ben* bu şekilde duyuyorum. Homurdanmanı, göğsünü yumruklamanı ve birkaç çubuğu birbirine sürtmeni bekliyorum. Yoksa ateşi daha keşfetmedin mi?"

"Soph..."

Şimdiyse elini kaldırıyordu. "Bana hiç *Soph* deme. Marshall'ın, kamyonetinde pantolonu bileklerine kadar inik vaziyette vakit geçirdiği kızın adını öğrenmek için ikinizin de baskı yaptığını görmedim!"

Mary hızla nefes aldı. "Kiminleydin, Marshall?"

Kardeşi geriye doğru bir adım attı. "Söylememeyi tercih ederim."

Mary, Jenny'ye bakınca ondan cevabı aldı. "Norma-Jean Forrester."

"Biliyordum!" diye bağırdı Mary, sonra Marshall'ın koluna vurdu. "O çok iğrenç!"

"Öyle!" dedi Jenny. "Bütün ailesi öyle."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Buraya odaklanabilir miyiz lütfen?" Bakışlarımla Sofia'yı olduğu yere sabitledim. "Marshall'ı sorgulamamamızın sebebi, Norma-Jean İğrenç'in ardında bir dizi morluk bırakmamış olması."

Sofia başını salladı. "Yani burada senin için asıl sorun morluk mu?"

Aslında değildi ama kulağa erkek kardeşim yapsa takmayacağım bir şeyi kız kardeşim yapınca öfkeden kudurmamdan daha iyi geliyordu.

"Evet."

Ne yazık ki Sofia'nın birinci sınıf bir avukat olmasının bir sebebi vardı. Saçmalığı anında görebiliyordu.

"Emin misin?" Pis pis gülümsedi.

"Evet Regis, bu son cevabım."

"Anlıyorum." Tişörtünün yakasını tutup aşağı çekti. "O zaman *bu* morluklarla da büyük bir sorunun olacağını tahmin ediyorum?"

Sofia'nın kusursuz teninde dört –hayır beş– morluk ve iki de ısırık izi vardı. Onlara bakmak kanımı doğruca kasığıma yönlendirdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kardeşim. "DC'deyken vampire mi dönüştün?"

Jenny de, "Tanrı aşkına, Stanton!" diye gülerek kendi payına düşeni söyledi.

Başka bir kadınla oynaşmalarımın görsel kanıtının Jenny'yi kızdırmamış olması canımı sıkmalıydı. Fakat... sıkmadı.

Söz konusu morlukları işaret ettim. "O tamamen farklı!"

"Niye?" diye sordu Sofia, muhteşem gözleri meydan okumayla yanıyordu.

"Çünkü sen kardeşim değilsin."

"Şey, ama o da *birinin* kardeşi," diye karşı çıktı Mary.

Sofia gözlerini üzerimden ayırmadan üç parmağını havaya kaldırdı.

Mary kavrayarak, "Üç!" dedi. "Üç kişinin kardeşi."

"En büyük abim bir damla bile terlemeden seni pataklayabilir." Sonra kollarını göğsünde bağlayıp kapanış konuşması yapıyormuşçasına volta attı. "Pekâlâ, Bay Shaw, bir tür çıkmazdayız sanırım. Kız kardeşinizi isim konusunda daha fazla zorlamadan odasına gitmesine izin verebilirsiniz. Ya da... *hanımlar* ve ben diğer odaya gideriz, morluklarımın fotoğraflarını çeker ve onları abime göndeririz. Bunun *erkek olayı* olduğu konusundaki iddianızı destekliyor mu görürüz."

Bir an için odada Sofia'yla yalnız olmadığımızı unuttum. "Bana avukatlık yapmana bayılıyorum."

Sadece gülümsedi.

İç geçirdim ve gözlerimi devirdim. "Yatağa git, Mary."

"Evet!" Sofia'nın yanından geçerken beşlik çaktı. "Aferin sana, kızım!"

Marshall da yatmaya gittiğini söyleyip Mary'nin peşinden merdivene yöneldi.

Carter esnedi. "Dayak yemiş gibiyim. Kanepe beni çağırıyor." Mutfaktan çıkıp giderken bir yandan da üstünü çıkarıyordu. Odadan çıktığında gördüğüm son şey zambak gibi beyaz kıçıydı.

Hem görüntüyü silmek hem de yorgunluk yüzünden gözlerimi ovaladım.

"Hey Stanton?" dedi JD. "Hepimiz yaklaşık," –saatine baktı– "iki saat içinde tarlaya gitmek için kalkacağımıza göre, Jenny'le burada kalsak sorun olur mu?"

Hiç düşünmeden omzumu silktim. "Tabii kalabilirsiniz."

Dördümüz birlikte ambara yöneldik. Jenny ve JD, Carter'ın eski odasına, ben de Sofia'yla birlikte kendi yatağımdaki yorganın altına yerleştikten sonra Sofia fısıldadı.

"Bu garip mi? Bu garip, değil mi? Onların... orada olması seni rahatsız ediyor mu?" İki odayı birbirine bağlayan banyonun açık kapısını işaret etti.

Muhtemelen beni rahatsız etmeliydi. Mini sosisin kafasını koparmak ya da yastıkla boğmak istemeliydim. Onu pencereden atıp iki kat aşağı düşmesini izlemeli, kafasının üstüne düşsün diye dua etmeliydim.

Fakat sadece Sofia'yı daha yakına çektim. "Umursamayacak kadar yorgunum."

18

Stanton

Marshall okulu olduğu için tohum ekme işinden yırttı. Kalanımız –Sofia, ben, Carter, Jenny ve JD– o kadar şanslı değildik. Birlikte kahvaltı ettik ve babam dışarı çıkıp kıçlarımızı kırmak istemesin diye sabahı tohum ekip toprağı gübreleyerek geçirdik. Fakat daha sonra, uzun bir duşun ardından baskı oluşmaya başladı. Akşam olduğunda yenilenmiş bir ağırlık üstüme çöküyor gibi hissettirdi. Cumartesi gününe çok az zaman kalmıştı.

O yüzden dizginleri elime aldım.

"Off!" Yukarı tırmanırken dalın biri kolumu çizip kanattı.

"Siktir!" İnce, yaprakla kaplı bir dal suratımda şakladı.

"Hay içine sıçayım!" Kafamı özellikle sert bir dalın altına çarptım.

Bu iş on yedimdeyken neden daha kolaydı? Belki de azdığım için acıya karşı bağışıklığım oluyordu. En sonunda yukarı, parıldayan ana amacıma çıkmayı başardım.

Yani Jenny'nin yatak odası penceresine.

Kilitli değildi, ben de böyle olmasını bekliyordum. Açtım ve kendimi içeri çekmek için pervaza tutundum.

"Tanrı aşkına!" Jenny makyaj masasının sandalyesinden bakıp ciyakladı, üzerinde ince askılı, ufacık, pembe bir gecelik vardı. "Hiç çekinme, ödümü bokuma karıştır."

"Büyükanneni o ağızla mı öpüyorsun?" diye homurdandım. "Çok şey açıklıyor." Kolları bağlı bir şekilde oturmaya devam ettiğinde kaşlarımı çattım. "Bana bir el bile uzatmayacak mısın? Epey duygusuzca, Jenn."

Gözlerini devirip yüksek sesle nefesini verdi ama sonra ayağa kalkıp içeri girmeme yardım etti.

Öne doğru sendeledim ve düşmemek için kalçalarını kavradım; yüzlerimiz arasında birkaç milimetre kaldığını, aynı nefesi paylaştığımızı fark edince ikimiz de donakaldık.

Sonra Jenny gözlerini kırpıştırıp geri çekildi. "Burada olmamalısın, Stanton."

Onu görmezden geldim ve yatağa göz attım. "Presley nerede?"

"Aşağıdaki kanepede uyuyakaldı. Biraz sonra onu yukarı taşıyacağım."

Ardından bakışlarım Jenny'nin arkasına, duvarda asılı duran kabarık beyaz elbiseye kaydı. Vücudumdaki her kemik jöleye dönüştü; yalnızca gevşek, parça parça olmuş tendonlarla bir arada duruyorlardı.

"Bu o mu?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi çok yumuşakça. "O benim gelinliğim. Güzel, değil mi?"

Zihnimde onu giydiğini görüyordum. Çok iyi bildiğim bedeni, zarif dantel ve çiçek işlemeleriyle sarmalanacaktı. Güzel demek eksik kalıyordu.

"Güzel."

Sonra onu başka biri için giyeceğini hatırladım ve yüreğim öyle sertçe sıkıştı ki göğsümden kaçıp gidecek sandım.

"Seni incitmek istemiyorum, Stanton."

Ona döndüm, artık çaresizdim. "O zaman bunu yapma. Konuş benimle, *dinle* beni."

Asık suratla, "Seninle *konuştum*! Beni dinlemeyen sensin!" iddiasında bulundu. "Öyle inatçısın ki olması *gerektiğini* düşündüğün şeye öyle saplantı yapıyorsun ki, önündeki şeyi kaçırıyorsun."

Yatağın kenarına oturdum, elimi bezgince saçlarımın arasından geçirdim. "Carter gibi konuşuyorsun."

Ayağımın yanında kutu yığını olduğunu fark ettim, üstünden açılmış kurdeleler sarkıyordu. "Bu ne?"

"Kulübümdeki kızlar bana küçük bir bekârlığa veda partisi düzenledi."

En yakındaki kutunun kenarından çıkan kumaş parçasını fark ettim. Siyah ve... *deri miydi*?

Dışarı çıkardım ve seks kelepçesi ile parlak gümüşten kilitler olduğunu fark ettim. Kelepçeye uygun bir de siyah kırbaç vardı.

Ne oluyordu be?

"Stanton, yapma..."

Fakat zaten bakıyordum. Göz bağı, top şeklinde ağız tıkacı, kesinlikle ata binme niyetiyle alınmamış bir binici kırbacı, bir penis yüzüğü ve geniş ürün yelpazesinde dildolar vardı; mor, mavi, cam ve özellikle devasa, pille çalışan bir emici vibratör.

Kısmen sözcük bulamayacak hale geldiğim sesimden belliydi. "Ne boktan bir kulübe üyesin böyle?"

Kıpkırmızı olarak devasa dildoyu elimden aldı ve iç geçirdi. "Sana JD'nin bazı yönlerden beni senden daha iyi tanıdığını söylemiştim."

"O da mı böyle şeyleri seviyor?"

Başıyla onayladı.

"Neden bana hiç söylemedin?"

Gözlerime bakmadı. "Bilmem, *sen* şu anda yapmaktan hoşlandığın her şeyi bana anlatıyor musun?"

Jenn'le her zaman müthiş bir seks hayatımız vardı ama tanıdık, artık alışılmış tarzda bir müthişlikti. Sertçe becerilmek ister mi diye sormak, boşalmak için yalvartmak, onu bir masanın üstüne eğmek ve daha edepsiz olacağı için kıyafetleri çıkarmaya zahmet etmeden düzüşmek hiç ama hiç aklımdan geçmemişti.

"Hayır, sanırım anlatmam. Eğer anlatırsam beni tokatlarsın diye düşündüm."

"Ben sana söylemiş olsaydım ne derdin?"

Dildoyu elinden aldım ve çevirip onaylayarak baktım. "Fazladan pilin olduğundan emin ol derdim."

Kıkırdadı, dildoyu kutuya geri bırakıp başını omzuma yasladı. "Seni seviyorum."

Bu, beni ciddileştirdi. "Öyleyse bunu yapma."

Üzgünce gülümsedi. "Çeşit çeşit sevgi var, Stanton. Bizimki en iyi türden bağ kurduran, hayatlarımız boyunca da sürecek cinsten bir sevgi. Fakat evlenilecek türden değil."

"Bu doğru değil." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Sana âşığım, Jenny."

Gözleri kuruydu ama sesinde gözyaşları vardı. "Hayır, değilsin. Bu bir yankı. Olduğumuz kişilerin, verdiğimiz sözlerin, sahip olduğumuz tutkunun bir yankısı. Ancak yankı gerçek değildir, üstüne bir hayat inşa edemezsin. Sadece bir sesin hatırasıdır."

Başparmağımla yanağını okşadım, sözlerini duyuyor ama gerçekten dinlemiyordum. "Sadece isterdim ki... Seni son defa öptüğümde gerçekten son olacağını bilmek isterdim." Parmağımın ucunu dudağında gezdirdim. "Hatırlamak için daha çok özen gösterirdim. Şimdi seni öpmeme izin ver, Jenn. Bize bunu ver.

Ondan sonra eğer hâlâ onunla evlenmek istiyorsan yemin ederim kenara çekileceğim."

Gözlerinde görüyordum. Arzu. Belki son öpücüğe daha çok değer vermediği için o da pişmanlık hissediyordu. Gözlerini ağzıma dikti ve elleriyle çenemi kavradı. Yaklaştım, hayır demesi için ona zaman veriyordum.

Fakat demedi.

Ardından dudaklarımız dokundu, sürtündü, birbirine geçti. Hafif iniltilerle kendini öpücüğe bıraktı ve onu kendime daha çok yaklaştırdım. Ağzımı onunkinin üzerinde hareket ettirdim. Tadı tıpkı hatırladığım gibiydi, yaz kirazları kadar tatlıydı.

Her zaman gelen hissin gelmesi için bekledim –aynı anda her yerine dokunmak istememi sağlayan o inkâr edilemez çekimi, o kesin, kusursuz mükemmeliyet hissini– tam olarak olmam gereken yerde olduğum ve kollarımdaki kadının isteyebileceğim her şey olduğunu hissettiren duygunun gelmesi için bekledim.

Sorun şu ki... O hisler hiç gelmedi.

Yüreğim göğüs kafesime çarpmıyor, ellerim okşama ihtiyacıyla titremiyordu. Sadece... hiç. Demek istediğim, karanlık bir odada dudaklarımı güzel bir kadına yapıştırmıştım, yani en azından *bir şeyler* olmalıydı. Fakat olması gereken şey yoktu; güçlü veya akıl uçuran cinsten, sevecen veya heyecan verici değildi.

Halbuki öptüğüm kişi oyken böyle değildi...

Siktir.

Presley daha küçükken ona okuduğum masalları hatırladım. Öpücüğün her zaman büyüyü bozduğu masallar. Laneti kaldırdığı.

Gözlerimi açtım.

Yavaşça geriye çekildik ve birbirimize baktık.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Neyi?"

"Bir yapboz parçasını yanlış yere sokmaya çalışıyormuşsun gibi... Sanki bir şey eksik. Şimdi hissediyorsun bunu, değil mi?"

Şok içinde bir fısıltıyla, en sonunda kendime ve ona itiraf ettim. "Evet. Tam olarak öyle." Elimi omzuna koydum. "Jenny, ben..."

Birden eliyle ağzını kapadı, yüzünde pişmanlık ve suçlulukla dolu bir ifade vardı. "Aman Tanrım! Ben ne *yaptım*?"

"Jenn..."

Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı, hızlı, dehşet içinde sözlerle konuşuyordu. "Aman *Tanrım*! Seni öptüm! Düğünümden üç gün önce! Tanrı'nın ve ailemin önünde durup kendimi başka bir adama adamaya yemin etmemden üç gün önce! Beni sevmekten başka hiçbir şey yapmayan, bana güvenen, bana saygı duyan bir adama! Aman Tanrım!"

"Sakin ol! Her şey yolunda. Biz söyle..."

Zehirli bir yılan gibi bana döndü. "Bana sakin olmamı söyleme! JD'nin her zaman senden gözü korktu. Onun için bir efsane gibiydin. Onu seni sevdiğim gibi sevemeyeceğimden hep endişelendi. Asla boy ölçüşemeyeceğini düşündü..."

Dudaklarımda beliren tatmin dolu gülümsemeyi durduramadım. "Gerçekten mi?"

Parmağını bana dikip dişlerini sıkarak konuştu. "O gülümsemeyi suratından sil, yoksa bir tokatla ben silerim!"

Gülümsemem dehşetle yok oluverdi.

"Ona nasıl söyleyeceğim? O hissetmeden nasıl açıkla..."

Ayağa kalkıp yolunu kestim. "Aramızda kalacak. Ona bir bok söylemek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım!" diye haykırdı. "Sırlar zehirdir. Bir ilişkinin ruhunu yiye yiye tüketirler."

"Tanrı aşkına Jenn, abimle takılmaya *gerçekten* bir son vermelisin."

Yine parmağını yüzüme dikerek beni pencereye doğru geriletti. "Bunların hepsi senin hatan! Beni oyuna getirdin!"

"Seni oyuna falan getirmedim!"

"Büyükannem seninle ilgili haklıydı, sen bir iblissin." Eline geçen ilk şeyi aldı, ağız tıkacıydı ve bana fırlattı. "Geri çekil, iblis!" Peşinden mavi dildo geldi. Ardından kelepçeler.

Fırlatılan seks oyuncaklarından korunmak için kollarımı havaya kaldırdım. Devasa dildo alnıma çarpıp sekti.

Muhtemelen izi kalacaktı.

"Kutsal su serpmen gerekiyordu!"

Dönüp camdan dışarı çıktım. Çabucak ağacın yarısına kadar kayarak indim ve sonra ayağım takılınca geri kalan yarısında düştüm.

"Offf!"

Sırtımın üstüne düştüm, muhtemelen böbreğimin teki parçalanmıştı.

Acıyla nefes alırken Jenny'nin yukarıdaki camı çarparak kapattığını duydum ve gözlerimi göğe diktim. Mürekkep gibi karaydı ve beyaz yıldızlar milyonlarca alaycı bakış gibi bana göz kırpıyordu.

Kolumla yüzümü kapattım. Bu akşam planlandığı gibi gitmemişti. Son zamanlarda bu sıklıkla oluyordu.

Fakat hayati önem taşıyan bir şey fark etmiştim. Tamamen hayat değiştiren türden bir şey.

Ben âşık bir adamdım. Fakat Jenny Monroe'ya âşık bir adam değildim.

Bunu fark ettikten sonra ilk düşüncem şu oldu: *Hay sikeyim.*

İkincisi de şuydu: *Drew Evans bana çatlayana kadar gülecek.*

♦ ♦ ♦

Ailemin evine oyalanarak, her şeyi sindirmeye çalışarak döndüm. Abim meditasyon yapmam gerektiğini söylerdi ve aklını oynattığından beri ilk defa bir konuda haklı olabileceğini düşünürdüm. Duygular çabucak geçiyordu, kükreyen nehirde ilerleyen bir dal parçası gibi, tutunamayacağım kadar hızlıydı.

Sofia'nın odasının kapısını nazikçe ittim, açık pencereden içeri sızan loş ay ışığı altında onu görebiliyordum. Yan yatıyordu, çıplak sırtının berrak teni bana dönüktü.

Göğsüm şefkatle ve tatlı, rahatlatan bir hisle doldu. Eve dönmek gibiydi. Sessiz olmaya, aklımda dönüp duran delice karmaşayı düşünmemeye çalıştım ve soyunup çırılçıplak kaldım. Sonra yatağa girdiğimde bu âna odaklanmaya kararlıydım. Basitçe şu âna ve buraya, sadece ona odaklanmaya.

Fakat daha ben dokunamadan arkasını dönerek şaşırmamı sağladı.

"Jenny'le nasıl gitti?" diye sordu.

Nemli saçını yüzünden geriye ittim. "Aslında... Aydınlatıcıydı."

"Ne demek istiyorsun?"

Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yoktu. Çok uzun zaman boyunca Jenny Monroe'nun benim için yaratılan kişi olduğunu düşünmüştüm. Bu güneşin doğudan doğması gibi kesindi. Hiçbir şeyin kesin olmadığını ve bununla hiçbir sorunum olmadığını fark etmek, bende soğuk duş etkisi yapmıştı.

Dünyanın düz olmadığını keşfedince de insanlar böyle mi hissetti diye merak ettim. Algıda, dünyayı görüşümde ve dünyadaki yerimin ne olduğu konusunda bir değişiklikti.

Sofia hakkındaki düşüncelerim bambaşka seviyede bir bokluktu. Ona olan hislerim muazzam memelerine ve muhteşem zekâsına duyduğum hayranlıktan öteydi. Daha derindi. Bunu

şimdi biliyordum, sadece bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. *Ona söylesem bana inanır mıydı? Aynı şekilde hissediyor olma ihtimali var mıydı?*

O yüzden hiçbir şey yapmayacaktım. Çünkü araba sürerken vitesi erken atmaya çalışırsanız ne olur? Gıcırdar, tiz ses çıkarır; muhtemelen şanzımanın arabanın altından düşmesine sebep olursunuz.

Şüphe duyarken beklemek en iyisiydi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Konuyu üsteleyecekmiş gibi yüzü büzüştü ama sonra sırtını dönüp şikâyet etti. "Çok sıcak, resmen eriyorum." Alnındaki teri sildi.

Gülümsedim. "Eskiden büyükannem Mississippi'nin Tanrı'ya daha yakın olduğunu söylerdi. Olumsuz tarafı şu, göğe yakın olunca güneşe de yakın olursun. Bu yüzden de her zaman çok sıcaktır."

Sofia güldü. Sonra sırtını gerip boynunu rahatsızlıkla çevirdi. "Asla uyuyamayacağım."

İşte o zaman aklıma çok iyi bir fikir geldi.

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

◆◆◆

"Güvenli olduğundan emin misin?"

"Tamamen." Gidonları çekiştirerek ipin kaldırabileceği ağırlığı tarttım. Fırtınadaki eski bir ev gibi çatırdadı ama sağlamdı. "Gördün mü?"

Sunshine Şelalesi'ne gelmiştik. Jenny'le özel yerimizden, yani herkesin yüzmeye gittiği yerden birkaç kilometre ötedeydi. Aslında gerçekten şelale değildi, bir metre yükseklikteki bir kayanın üzerinden su akıyordu, serin ve berraktı. Fakat... adı buydu. En iyi kısmıysa su kenarındaki derin köklü, yaşlı ağaçlardı, dalları suyun üzerine kadar sarktığı için en kusursuz, en efsanevi salıncağı oluşturuyordu. Bu salıncağın ucunda bir düğüm yerine eski bir bisikletin gidonları vardı, bu da tutunmayı kolaylaştırıyordu.

"Hatırlaman gereken tek şey bırakmak."

Hoşnut bir dikkatle onayladı. "Bırakmak. Tamamdır."

"Donup kalma ve tutunmaya devam etme sakın. Geriye doğru gelirsen ağacın gövdesine yapışırsın... Tabii çok komik olur ve bu utancı sana asla unutturmam. Öte yandan acayip acıtır. Endişelenme."

"Endişeli değildim ama şimdi beni endişelendiriyorsun." Sofia kıpırdandı ve harika göğüsleri ufacık, kırmızı bikinisinin üçgenleri altında titredi.

Dudaklarımı yaladım. Eğilip de o leziz, erekte olmuş meme uçlarını kumaşın üstünden emmek öyle kolay olurdu ki. Ayrıca bu ip ve gidonla ona yapabileceğim şeyler...

İnleyerek gözlerimi kapadım, artık tamamen kalkan penisim mayomun kumaşına dayanmış, sızlıyordu. Fakat görmezden geldim; çünkü yüzme zamanıydı. Sofia ateşliydi. Çok ateşli.

Yüz, yüz, lanet olsun yüz.

"Önce ben gideceğim." Gidonları kavrayıp bacaklarımı kaldırdım ve kusursuz bir yay çizerek suyun üzerine sallandım. İp geriye doğru sallanmaya başlamadan önce bıraktım, müthiş bir ters taklanın ardından suya iniş yaptım. Yüzeyi geçince zevkle iç geçirdim, serin su fazla ısınan tenimde mükemmel hissettirdi.

Karanlığa doğru gözlerimi kısıp kenarda duran Sofia'yı buldum. "Hadi! Su güzel."

Ardından sağır eden bir çığlıkla bana doğru sallandı. Tam ben, "Bırak!" diye bağırırken bıraktı ve suya bombalama atladı.

Kahkahalar atarak, biraz da öksürerek sudan çıktı. Derisi kaygan ve parlaktı, ıslak saçları ağır ve uzundu.

"Bikinim hâlâ üstümde mi?" Boynuna bağlı olan ipleri kontrol etti.

"Ne yazık ki evet."

Yüzü tıpkı okyanusun enginliğini ilk defa gören küçük bir kız çocuğu gibi heyecanla doluydu. "Bunu tekrar yapıyorum!"

◆ ◆ ◆

Daha sonra Sofia kıyıda sırtüstü uzandı, ayaklarını suya değdiriyordu. "Bu aklına gelen en iyi fikirdi," diye iç geçirdi.

Suyun sığ yerinde, dalgalar kalçamın etrafından geçerken onu izledim. Sesim boğuk, neredeyse başkasına ait gibiydi. "Şu anda daha iyi birkaç fikrim var."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Ve işte o anda nefes alıp verişi hızlandı. Göğsü biraz daha hızlı yükselip alçaldı. Nabzı boynunda biraz daha sertçe attı.

"Buraya gel, Sofia."

Suya kayarcasına girerken bakışları benimkilerden ayrılmadı, daha da yaklaştı. Ulaşabileceğim kadar yakına geldiğinde derin bir nefes aldım. "Evime geldiğimizde seks yok dedin ama seni öyle fena istiyorum ki tadını alabiliyorum."

Ağzıma bakarak düşünüp taşındı. Kendime engel olamadan pis pis güldüm.

Onu bitiren gülümsememdi. Çünkü bir saniye sonra, "Siktir et," diye mırıldanarak beni kendine doğru çekti.

"Ah hayatım, ben de onu planlıyorum."

Dudaklarım onunkilere dokunduğu anda, dilim ağzının ıslak sıcaklığını işgal ettiği saniyede inlemeye başladım. Sonsuzluk geçmiş gibiydi. Kollarımı kavradı, tırnakları saplanırken dili de benimki kadar hevesliydi.

Bikinisinin ipini çekip yumuşak, gösterişli memelerini serbest bıraktım. Tek bir hareketle bacaklarını belime doladım, onu daha yukarı kaldırıp başımı aşağı eğdim. Ağzımı dayayıp zaten dikilmiş olan meme ucunu emdim; dilimle yıkıyor, tenindeki suyu ve onun tadını yalıyordum. Tanrım, sadece bunu bile *saatlerce* yapabilirdim.

Hisler çarpıverdi, kör edici ve çelişkiliydi.

Jenny'yi öperken orada olmayan her şey vardı. Delice arzu, açıklanamayan ihtiyaç, kollarımdaki kadınla saatler ve günler geçirme isteği, yine de bu ânın bitmesini hiç istememe. Boşalma ihtiyacımın yoğunluğuyla penisim acı vererek zonklarken, bir yandan da bütün gece onun içinde gömülü kalma isteği...

Tamamen boku yemiştim. Fakat şu anda, tek bir lanet şeyi bile değiştirmezdim.

Sofia kollarımda kıvranıp inledi. Kalçasını oynatıp karnıma sürttü, başımı kavrayıp saçlarımı çekti.

Oyalana oyalana muhteşem memelerine tapındım. Tek kolumla sarılıp sırtından tutarken boştaki elimle göğsüne masaj yaptım, hızlı hızlı nefes alana kadar meme ucunu çimdikledim.

Sofia benimle aynı sabrı paylaşmıyor gibiydi.

"Stanton, lütfen," diye yalvardı, çenesini saçlarıma sürtüyordu. "Ah Tanrım, beni becermene ihtiyacım var."

Göğsündeki morlukları yaladım, sonra da emerek onu yeniden damgaladım. "Henüz değil."

Bacaklarını çözüp önümden aşağı kaydı. Penisim sürtünmeyle sızladı ve kalçamı ileri doğru itip daha fazlasını aradım. Sonra Sofia dizginleri ele aldı.

Tam manasıyla.

Elini suyun altına kaydırıp mayosunun içine soktuğunu gördüğümde onu öpüp dudağını ısırdım.

Ah, siktir.

İniltisi daha derin, daha vahşi bir hal aldı ve boştaki elini sırtımdan kaydırıp mayomun içine sokarak kıçımı kavradı. Beni daha da yaklaştırıp en çok ihtiyaç duyduğu yere çekti.

Onu kendime dayayarak kıyıya doğru ilerledim. Yere yatırıp üstüne uzandım ve çıplak göğüslerimizi birbirine değdirdim.

Bikini altını itti ve ben de geri kalanını hallettim, sonra da mayomun kısıtlayan baskısından kurtuldum. Kalçamla ittiğimde baldırlarını genişçe ayırdı. Aletimi kavrayıp başını vajinasının katlarında gezdirince sıcaklığını hissettim; daldırmak, sürtünmek ve ikimiz de aklımızı yitirene kadar üstünde gidip gelmek istiyordum.

Tanrım, seks hiç böyle hissettirmemişti. Çok ivedi, çok çaresizdi.

Sadece başını içine ittim ve kasları açgözlülükle etrafımda kasıldı. Öyle sıcak... kaygan ve sıkıydı ki. Çok sıcaktı.

Gözlerinin içine baktım. "Üzerimde hiçbir şey yok, Sofia."

Harika kondomlarla dolu olan koca bir kutu evde, odamdaydı. Lanet olsun.

Başını iki yana salladı, sesi yüksek ve nefes nefeseydi. "Umurumda değil."

Onu kılıfsız becerme düşüncesiyle daha da sertleştim. Gözlerimin gerisinde yasak, yozlaşmış görüntüler yanıp söndü, bana önemli olmadığını söylüyordu. İtmem, girmem, düzmem için beni teşvik ediyordu.

Tırnaklarımı nazikçe bacağından yukarı doğru sürttüm. "Geri çekeceğim," dedim hırıltıyla. Söz verdim. "Menimi üstünde görmek istiyorum." Elimi yukarı doğru çıkardım ve karnından kaydırıp göğüslerine ulaştım. "Burada. Bu kusursuz tende parladığını görmek istiyorum."

Sızlanarak başını salladı ve beni aşağı doğru çekti. Bacaklarını kaldırıp daha derine kaymama sebep oldu.

Sertçe girdim ve durdum. Etrafımı sıkı bir şekilde sarmalamasının hissiyle gömüldüm, aramızda hiçbir şey olmadan onu tamamen dolduruyordum. Bir kadının içine en son ne zaman korunmadan girdiğimi hatırlamıyordum ama farklı kılan bu değildi.

Güzeldi. Yoğundu.

Fakat sadece onunla olduğu içindi.

Yavaşça içinden çıktım. Sırtını gerince vücudu bana sürtündü. İnleyerek ve doymak bilmeyerek içine geri ittim. Dizginleri bıraktım; kendimi azıcık bile tutmadan beceriyor, yukarı doğru ilerliyor, kalçamın her darbesiyle göğüslerinin sallanmasına sebep oluyordum.

Omuzlarından tutup çektim ve o da başımı kavradı, dilini ağzıma sokarken başımı sabit tutuyordu. Dudakları çenemden kaydı, ısırdı ve tenime doğru boğuk sesle çığlık atarak boşaldı. Kasıldığını, acı vermenin kıyısına getirecek şekilde sıktığını hissettim. Acıların en güzeliydi.

Kasları rahatladığında yine içine ittim, karnımda gerginliğin toplandığını hissediyordum. Elektrik akımı baldırlarımdan yukarı doğru çıktı, mümkün olan en son anda içinden çıktım ve dizlerimin üstüne kalktım. Aletimi yumruğumun içine alıp sıvazladım. Sofia mest olmuş gözlerle izledi ve ellerimi kendi elleriyle kaplayıp boşalmama yardım etti.

Hızla akan kanımın sesi kulak zarlarıma hücum etti ve sıcak, güçlü fışkırmalarla boşaldım. Orgazmım göğüslerini sonu gelmeyen parlak sıvıyla kaplarken benimle birlikte inledi.

Son bir iniltiyle üstüne yıkıldım, ikimiz de soluk soluğa nefes almaya çalışıyorduk. Beni boynuna yatırıp sarıldı ve kollarımı dolayıp onu kendime dayadım. Güneş ufukta görünmeye başlayana kadar öyle kaldık.

Yeni bir gün doğuyordu.

19

Stanton

Perşembe günü öğleden sonra Jenny'nin ablası o ve JD için ailelerinin evinde büyük bir parti verdi. Pazar günkü barbeküden daha havalı ama yemek servisli bir kutlama kadar abartılı değildi. Gelin ve damadın bekârlığa veda partileri geçip gitmişti. Ruby'nin hoşuna gitmese de... Küçük kız kardeşini evlilik hayatına itfaiyeci striptizciler ve mekanik boğaya binerek yolcu etmeyi dört gözle bekliyor gibi görünüyordu. Ruby'nin, kardeşinin daha edepsiz eğilimleri ve zaten kendine ait kelepçeleri olduğundan bihaber olduğu belliydi, yani striptizci muhtemelen hayal kırıklığı olurdu.

Çok yakın oldukları için bütün ailem davetliydi. Gelin temalı flamalarla ve balonlarla dekore edilen evlerine girmenin, kafamdaki karmaşayı çözmem konusunda hiç yardımı olmadı. Jenny'nin evlenmesi konusunda hâlâ heyecanlı değildim ama bu fikir artık içimi kıskançlık ve panikle yakmıyordu. Artık anlıyordum; dün geceden, hiçbir şey hissettirmeyen öpücükten sonra Jenny'nin haklı olduğunu görüyordum. Hem de her konuda.

İşte tam da o yüzden olanları JD'ye itiraf etmesi için hiçbir iyi sebep yoktu. Bir hiç için soruna sebep olacaktı. Jenn'e vermek istediğim tavsiye buydu, tabii bunu söylememe yetecek kadar uzun süre hareketsiz otururşa.

"Şimdi olmaz, Stanton." Mutfaktan dışarı çıktı, ben de peşinden gittim. Ağzı haşindi, gözleri pişmanlıkla yorgun ve donuktu. Stresliydi ama daha da kötüsü suçlu görünüyordu.

"Jenny, bana bir saniye ver." Fakat çoktan oturma odasına girmişti; insan denizinin içinde ilerliyor, her birini başıyla selamlıyor, gülümsüyor ve sohbet ediyordu. Dışarıdaki duman rengi gökyüzü hızla kömür rengine dönüşüyordu, o yüzden herkes içerideydi. Jenny oturma odasına girdiğinde JD'nin gözleri parladı. Jenny olduğu yerde duruverdi, yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Hiçbir şey söyleme, Jenn. Henüz değil," dedim saçına doğru.

Ruby elinde mikrofonla dolanarak gelin bingosu oynuyordu. "Tamam millet, JD ve Jenny'nin ilk randevularına çıktığı ayı ve günü kim biliyor? Kartınızda işaretleyin." Ufak tefek, gri saçlı ve sağır Bayan Fletcher'a doğru eğildi ve mikrofonla bağırdı. "İlk *randevu*, Bayan Fletcher!"

Bayan Fletcher başını salladı, sonra bugünün tarihini yazdı.

"Dürüst olacağım," dedi Jenny kendi kendine. "Gerçek özgürleştirir."

Hayır, gerçeğin seni hapse düşürebileceğini profesyonel deneyimlerimden biliyordum. Gerçeği *nasıl* sunduğun çok fark yaratıyordu.

Ben kolunu tutamadan Jenny ilerledi.

"İşte benim kızım," dedi JD yerinden.

JD'nin yanındaki boş yere otururken zorlukla yutkunmasını izledim. "Sana söylemem gereken bir şey var," derken gerçekten kusabilecek gibi görünüyordu.

"Hey JD," demeyi denedim. "Dışarı çıkıp biraz top oynamak ister misin?"

Tek parmağını yukarı kaldırdı, kara gözleri Jenny'ye bakarken endişe ve merak karışımıyla kısıldı. "Sorun ne, güzelim?"

"Tamam, sonraki için hazırlanın millet!" diye duyurdu Ruby. JD ve Jenny'nin sandalyenin arasında durdu. "Jenny hepinize soracak!"

Sonrası tren kazası gibiydi. Yavaş çekimde, durdurulamaz bir kaza.

Ruby mikrofonu ona doğru uzattığı anda Jenny, "Dün gece Stanton'ı öptüm," itirafında bulundu.

Küt.

Herkes durdu, gözlerini dikti, kimse kıpırdamadı. Hatta yaşlı Bayan Fletcher bile açıkça duydu. "Hah!" Yaşlı bingo ekürisine zevkle fısıldadı. "O oğlanın bu kadar kolay pes etmeyeceğini biliyordum."

Fakat beni asıl etkileyen, içimdeki bir şeyleri çekiştiren ve burkan başka bir sesti.

"Dün gece onu mu öptün?"

Sözcükler kınamayla ve inançsızlıkla fısıldandı. Fakat Sofia'nın gözlerindeki bakış bana neredeyse diz çöktürüyordu. İçlerinde ıstırap vardı. Gizlemeye bile çalışmadığı katıksız acı.

Sanki aklını okuyabiliyor, düşüncelerini görebiliyordum. Nehirde geçirdiğimiz zamanı düşünüyor, noktaları birleştiriyordu. Ve onu kullandığımı varsayıyordu. Jenn'in başladığı şeyi bitirmek için ona döndüğümü sanıyordu. Yüzünün her yanında yazıyordu.

"Soph..." Açıklamak, o bakışı uzaklaştırmak için ona doğru ilerledim ama arkasını dönüp odadan dışarı çıktı.

İzleyiciler hâlâ sessizdi. Ruby boğazını temizledi ve mikrofona konuştu. "Pasta ve içki... verandada servis edilecek, lütfen takip edin." Eliyle işaret etti.

Oda çabucak boşaldı, yalnızca ben, Jenny, JD, ailelerimiz ve Carter kaldı. JD'nin kahverengi gözleri devam etmesini bekliyormuş ama gerçekten devam etmesini istiyor mu karar veremiyormuş gibi onu izliyordu. Öfkeliye benzemiyordu. Şoke olmuştu. Yıkılmıştı.

Sanki... Tekmelenmiş yavru bir köpek gibiydi.

Derin bir nefes alıp konuştu. "Jenny... Heyecan verici olmadığımı biliyorum. Havalı bir işim yok. Yıldız bir futbolcu değilim, basit bir adamım. Basit şeylerden hoşlanırım. Sessizlikten. Elini tutmaktan ve kollarımı sana dolayarak televizyon izlemek gibi şeylerden. Ben sadece seni her şeyden çok seven bir adamım." Doğruldu. "Fakat senin için savaşmayacağım. Bu lise veya film seti değil, biz yetişkiniz. Ne istediğine karar vermen gerek. *Kimi* istediğine. Hemen şimdi yapılması gerek."

Jenny yalvarırcasına parmaklarını birbirine geçirdi. "Zaten karar verdim. *Seninle* olmak istiyorum JD, seni seviyorum."

Sözleri JD'nin canını daha çok sıkmışa benziyordu. Siyah saçlarını geriye iterken kolları gergindi, elleri yumruk oldu. "Bundan emin misin? Çünkü benim durduğum yerde sevgi öyle görünmüyor."

Araya girme vaktinin geldiğini düşündüm. "Dinle JD..."

"Ah, kapa çeneni," diye hırladı.

"Affedersin?"

"Burama kadar getirdin!" Başının üstünü işaret etti. "Sen geri gelene kadar her şey yolundaydı. Lisedeyken pisliğin tekiydin, hâlâ öylesin!"

Elimi göğsüme dayadım. "Jenny bir efsane olduğumu düşündüğünü söyledi."

"Efsanevi bir pislik! Bizden daha iyiymişsin gibi kasıla kasıla yürürdün. Bu kasaba için fazla iyiymişsin gibi. Siktir git!"

Hakarete uğradım.

"Senden daha iyi olduğuma eminim, lanet olası sucu çocuk."

Birdenbire JD yavru köpekten Rottweiler'a dönüştü. Hem de ısıran cinsten...

"Ben menajerdim!" diye böğürdü. Sonra masanın üstünden atlayıp belimden yakaladı ve ikimizi de yere serdi.

June çığlık attı.

Jenny, "Ah, lanet olsun," diye inledi.

Bacağım yan sehpanın ayağına takıldı, üstündeki lambayı da yere düşürerek kırılmasına sebep oldum.

Carter, "En sonunda!" dedi. "İşte bundan bahsediyordum. Negatifliği uzaklaştırın! Hepsini ortaya saçın, çocuklar."

JD'yi göğsünden itekledim, üstünlüğü ele almaya çalıştım.

"Savaşmayacaksın sanıyordum," dedim dişlerimin arasından.

"Fikrimi değiştirdim!" diye hırladı. Sonra gözüme yumruğu indirdi.

Başım yana doğru döndü ama hemen kendime gelip çenesine sağlam bir sağ yumruk indirdim, eklemlerim zonkladı. Boğuşup homurdandık, tekmeleyip yumrukladık. Fakat sadece birkaç dakika içinde Wayne ve babam bunun yeterli olduğuna karar verdi. Yakalarımızdan tutup ayağa kaldırdılar ve bizi ayırdılar.

JD nefes nefese Wayne'in elinden kurtuldu ama bana tekrar saldırmadı.

Jenny'ye bakıp dişlerini sıkarak, "Burada işim bitti," dedi.

Ön kapı arkasından çarpıp kapandı.

◆◆◆

JD çıktıktan sonra Ruby partinin sona erdiğini duyurdu ve herkesi evine yolladı. Sonra da hepimizi Jerry Springer'a çıkarmaya yemin etti. Yirmi dakika sonra mutfak masasında, şişen gözüme

bir paket donmuş bezelye tutuyordum. Jenny yanımdaki sandalyede otururken kızımız önümüzde volta atıyordu.

Presley önümde durdu. "Burada sorunları çözmek için *kelimelerimizi* kullanırız, *yumruklarımızı* değil." Biraz daha yürüdü. Ardından Jenny'ye sertçe baktı. "Sen de JD'nin duygularını incittin. Özür dilemelisin."

Aynı anda başımızı salladık.

On bir yaşında bir çocuk tarafından götümüzün elimize verilmesi hiç eğlenceli değildi.

Presley başını iki yana sallayıp parmağını salladı. "İkiniz de beni hayal kırıklığına uğrattınız. Burada oturmanızı ve davranışlarınızı düşünmenizi istiyorum. Bir dahaki sefere daha iyi seçimler yapmanızı bekliyorum." Son bir ayıplayan ses çıkardıktan sonra uzaklaşıp bizi yaptığımız yanlışın sonuçlarıyla baş başa bıraktı.

Jenny sessizce tırnağını kopardı. Endişeliyken hep öyle yapardı ve hangi konuda endişelendiğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Üzgünüm, Jenn. Benim niyetim öyle..." Lafımı yarıda kestim çünkü Jenny ve JD'nin düğününü bozmak tam da yapma niyetinde olduğum şeydi. Kendimi galip gibi hissederim sanıyor, zafer sütunumda başka bir tik daha olur diyordum.

Fakat kendimi bok gibi hissediyordum.

Elini bacağıma koydu. "Sorun değil, Stanton. Senin hatan değil."

Ona baktım. Bekledim.

"Tamam, senin hatan. Fakat ben de kendime düşeni yaptım. Eğer sana en başından söylemiş olsaydım, fikre alışmana izin vermiş olsaydım, biz böyle..."

Ön kapı çarparak açıldı ve içeri dolan sert rüzgâr yaprakları, küçük toprak parçalarını ve Göt Suratlı Jimmy Dean'i getirdi.

JD sert bir yüz ifadesiyle ve kaşlarını çatarak içeri girerken Jenny ayağa fırladı. Fakat herifin gözlerinde bir şey vardı.

Korku.

Jenny, "Geri geldin," dedi nefes nefese.

"Geri gelmek zorundaydım. Senin ve Presley'in bütün gece güvende olduğunuzdan emin olmak için." Jenny'yi kollarının arasına çekti, Rottweiler kafesine geri dönmüştü. "Fırtına yaklaşıyor." Bana baktı. "Hortum alarmı veriliyor, kasabaya yaklaştığımda duydum. Geri dönerken de radyo kesildi ama buraya vuracak gibi."

Siktir.

Mississippi'nin bu kısımlarında hortum gözlemi epey yaygındı. Hortumlarla Doğu Yakası'nın kar fırtınalarıyla savaştığı gibi savaşıyorduk, tedbir ve hazırlıkla ama hiç kimse filmlerde gösterdikleri Armageddon'u beklemiyordu.

Fakat alarm verilmesi demek bir hortum gerçekten yere indi demekti. Eğer yoluna çıkarsanız o tamamen bambaşka bir konuydu.

Bir anda herkes harekete geçti, bahçe mobilyaları içeri alınıp pencereler kilitlendi. Her çiftliğin fırtına sığınağı yoktu ama bunda vardı. Jenny'nin babası lavabonun altından ilkyardım çantasını aldı ve hepimiz mutfakta toplanıp arka kapıdan çıkmaya hazırlandık. Ancak etrafıma bakındığımda kalbim boğazıma takılıp havanın girişini engelledi.

"Sofia nerede?"

Oturma odasına geri dönüp araştırdım. Bahçeyi kontrol etmek için ön kapıyı açtım ve bizzat Tanrı'nın kendisi beni yere devirmeye çalışıyormuş gibi hissettiren bir rüzgâr dalgasına karşı yere sağlam basmak zorunda kaldım.

"Yürüyüşe çıktı," dedi Ruby. Yüzü solgun ve gergindi.

"Ne zaman?" diye bağırdım.

"Epey oldu, kavgadan önce. Arka kapıdan çıktı ve yürümeye devam etti."

Saf, soğuk panik bacaklarımdan yukarı çıktı, sanki bataklığa batıyordum. Kafamdan bin farklı korkunç sahne geçiyordu. Sofia uçan bir molozla yere yıkılmış, kan kaybediyor ve bana sesleniyordu. Sofia düşmüş bir ağacın altında sıkışmıştı, gözleri cansızca bakıyordu. Sofia koşuyor, neredeyse eve varıyordu ki... Devasa bir gri kütle tarafından yutuluyordu. Gidiyordu, hiç burada bulunmamış gibi.

Adı göğsümde fokurdadı ve bağırmamak için dişlerimi sıktım.

Onu bulmak zorundaydım.

Mutfaktakilere, "Siz devam edin, ben gidip Sofia'yı bulacağım," dedim.

"Baba!" Presley kollarını belime doladı, titrediğini hissedebiliyordum. "Baba, lütfen bizimle gel. Gitme!"

Dehşeti, bana olan ihtiyacı göğsümü bir kılıç gibi kesip ikiye böldü. Diz çöküp gözlerinin içine baktım, küçük yüzüne dokundum. Onu rahatlatmak için sahip olduğum her şeyi söze döktüm. "Geri geleceğim. Söz veriyorum, Presley. Geri döneceğim."

Dudağı titredi.

Saçını okşayıp ona gülümsemeye çalıştım. "Bayan Sofia'yı dışarıda bırakamayız, bebeğim. Onu alacağım ve doğruca sana geleceğim." Bakışlarımı Presley'den Jenny'ye çevirdim, JD'nin elini tutuyordu. Yapmam gerekeni biliyordum.

Presley'yi kucağıma alıp yanağını öptüm. "Annenle ve JD'yle olacaksın. Seni güvende tutacaklar."

Son bir kez daha sarıldı ve ardından onu verdim.

JD'ye.

Kızımı başka bir adama vereceğimi hiç sanmıyordum. Bunun sorun olmayacağına dair bir senaryoyu asla hayal etmemiştim. Fakat kıskançlık yoktu, onu yere serip kızımı geri alma dürtüsü yoktu. Ben sadece... Her şey Jenny'nin omuzlarında olmadığı için minnettardım.

Kızımıza mırıldandıktan sonra gözlerinde minnetle başını salladı. Adeta bir kehanet gibi dışarıdan gelen bir çarpma sesi bizi kendimize getirdi. Annem herkesi kapıdan aceleyle çıkardı. JD takip etmek için ilerledi, omzundan kavradım, kollarındaki kıymetlimi korkutmamak için daha çok gözlerimle konuştum.

"Kapıyı arkanızdan kilitlediğinden emin ol. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Beni beklemeyin, diyordum. *Lanet kapıyı kilitleyin ve öyle tutun, ben hâlâ dışarıda olsam bile onlara hiçbir şey dokunmasın.*

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet, seni anlıyorum, Stanton."

Dönüp oturma odasından geçtim.

"Hey bekle!" diye seslendi. Arkama baktığımda JD bana anahtar attı. "Abin kamyonetine boktan lastikler taktı, çamura saplanır. Benimkini al."

Elimdeki anahtarlara, ardından ona baktım. Başını aşağı doğru salladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Söylenecekler bu kadardı.

Sofia erkeklerin basit yaratıklar olduğunu söylerken haklıydı. Bu zahmetsiz iletişimle ben Jenny'le ikisinin yolunda durmamayı kabul ettiğimi ve o da bana onu öldürmem için asla bir sebep vermeyeceğini kabul ettiğini söylüyordu. *Görev tamamlandı, tamam.*

Kapıdan aceleyle dışarı çıktım ve koşarak kamyonete gittim. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasının katıksız gerçekliği beni tüketiyor, zihnimi hızlandırıyor, beynimi çatlatmakla tehdit ediyordu. Monroe arazisini kendiminki kadar iyi biliyordum. Eğer arka kapıdan çıktıysa mısır tarlasına doğru gitmiş olması yüksek ihtimaldi.

Tabii geri dönmediyse.

"Kahretsin!" diye bağırıp direksiyona vurdum, daha fazla alanı kapsayacak ama yine de ondan bir işaret görebilmek için

tarlaları gözlerimle tarayacak kadar hızlı sürmeye çalışıyordum. Rüzgârın gücüyle kamyonet sallandı ve ön cama bezelye büyüklüğünde dolular çarpmaya başladı. Bu havada dışarıda, yalnız ve korunmasız bir halde olduğunu düşündüm. Üşüyor muydu? Korkuyor muydu? Vücudumdaki her kas bu düşünceyle kasıldı.

Dişlerimi sıkarak, "Hadi ama bebeğim," diye homurdandım. "Neredesin?"

Öldüğünde hayatının gözlerinin önünden geçtiği söylenir. Bu doğru mu bilmiyordum. Fakat önemsediğin, sevdiğin biri için hissettiğin korku belli bir noktada çok yoğun, felç edici bir hale geldiğinde, diğer her şeyin solup gittiğini biliyordum. Onlarla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordunuz: gülüşleri, kokuları, seslerinin tonu. Sofia'yla paylaştığımız her an sessiz bir film gibi gözlerimin önünde belirdi. Mahkeme salonunda yanımdayken, yatakta altımdayken... Şakalaştığımız ve konuştuğumuz günler, inlediğimiz ve iç çektiğimiz geceler... Her görüntü daha fazlasını istememe sebep oluyordu. Daha fazla zaman. Daha fazla hatıra. Henüz paylaşmadığımız bütün anlar, henüz yaşamadığımız bütün deneyimler, hiç söylemediğim bütün kelimeler. Onlara ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Bugüne kadar herhangi birine ihtiyaç duyduğumdan daha fazla. *Herkesten daha fazla.*

Gözlerimi kapadım ve sessizce dua ettim, yakarıyor ve yalvarıyordum. Düzeltmek için bir şansım daha olsun, onunla geçirdiğim her saniyeyi yeniden yaşayayım ve daima hak ettiği saygıyla davranayım diye...

Üzerine titremek için.

Lütfen, Tanrım.

Gözlerimi açtığımda Tanrı'nın beni duyduğuna inanmak zorunda kaldım. Çünkü uzakta onu gördüm; saçları savruluyor, rüzgârda sendeliyordu ve ayaklarında sekiz santimlik lanet topuklu

ayakkabıları vardı. İlk düşüncem şükürler olsun ki güvende, ikinci düşüncemse *onu boğacağım*, oldu.

Hızlıca sürdüm ve durduğu yerden birkaç metre uzakta frene bastığımda kamyonet ciyakladı. Kamyonetten çıktığımda rüzgâr itiyor ve dolu yağıyor, beni ondan uzaklaştırıyordu. Kamyonetten seken buz parçaları yüzüme ve omuzlarıma taş gibi düşüyordu.

Sesim rüzgârdan daha yüksek sesle çıktı. "*Hayvanlar toplanıyor* dediğimde hangi lanet kısmı duymadın?"

"Ne?"

Sonra ona ulaştım. Sıcak ve sağ salim kollarımda, göğsüme dayalıydı; onu öyle çok sıkıyordum ki nefes alamıyor olabilirdi. Fakat bırakamadım.

Sertçe nefes alarak, "Bunu bir daha sakın yapma," dedim kulağına.

Kocaman gözlerle bana baktı, öyle güzeldi ki beni titretti.

"Neyi bir daha yapmayayım?"

Saçını geriye doğru itip yüzünü avuçladım. Sesim çatladı. "Gitme."

Onu kendime yapıştırıp sıktım, kendi etim ve kanımla ona sığınak oldum. Bedenim iç geçirdi, onun burada, sapasağlam ve güven olmasının rahatlığıyla kemiklerim gevşedi.

Fakat güvenlik –kontrol edebileceğimizi düşündüğümüz birçok şey gibi– bir illüzyondu. Çünkü Sofia'yı arkamda tutarak kamyonetin kapısını açıp onu içeri sokmak için döndüğümde, şakağımda keskin, delici bir acı oluştu...

Dünya karanlık ve sessiz bir hale büründü.

20

Sofia

Hatırladığınız şeyler komikti. Zihinlerimize kazınan anlar, unutabilmeyi dilediğiniz dakikalar. Çocukluğumda yaşadığım uçak kazası sırasında korktuğumu hatırlamıyordum, gerçi korktuğumdan emindim. Yan tarafım kesildiğinde yaşadığım acıyı hatırlamıyordum. Şok, adrenalin muhtemelen beni uyuşturmuştu.

Ancak onca yılın ardından bile hâlâ duyabildiğim şey... sesti. Darbeyle birlikte çıkan çarpma sesi. Pistte kayarken çıkan kükreme sesi. Gök gürültüsü gibi ve kaçınılmazdı. Hayatım pahasına tutunmam gerekirken kulaklarımı kapatmak için uzandığımı hatırlıyordum.

Bu ses de –şu anda– neredeyse aynıydı. Rüzgârın tiz sesi.

Şiddetli esinti.

Öyle gürültülüydü ki sağır ediciydi.

Fakat bu defa aklımda en çok yer eden şey bu değildi. Bu andan bana sonsuza kadar dadanacak görüntü, Stanton'un hareketsiz bir şekilde yerde yatışıydı. Gözleri kapalı, bedeni gevşek ve korkutucu şekilde hareketsizdi.

"Hayır! Stanton!"

Hayat ve ölüm söz konusu olduğunda her şeyin hızla netliğe kavuşması ne kadar komikti. Kırbaç gibi inen, pis, soğuk cehennem etrafında dönüp duruyor, ağaçları yerlere kadar eğiyor, tahta ve metal parçalarını havada uçuşturuyordu. Sense birini kaybetme ihtimalinle yüzleşince onun için hissettiğin şeylerin derinliğini, senin için ne kadar kıymetli olduğunu fark ediyor, aniden bundan tamamen emin oluyordun.

"Stanton, uyan!"

Daha kısacık bir zaman öncesinde, evden çıkarken öyle öfkeliydim ki.

"Beni duyabiliyor musun? Bebeğim, lütfen uyan!"

Hayır, bu saçmalıktı. Cesur olmanın vaktiydi.

Kızgın değildim, incinmiştim.

"Ah Tanrım, benimle kal, Stanton. Beni bırakmaya *cüret etme*!"

Jenny'nin itirafını duyduğumda ocak demiri karnıma saplanmış gibi hissetmiştim. Çünkü dün gece nehirde aramızda olanlarda, bana bakışında, dokunuşunda, sarılışında paylaştığımız diğer anlardan daha fazlası var gibi görünmüş, daha fazlası *anlamına geliyor* gibi hissettirmişti. İçimde, derinlerde, Stanton'ın da aynısını hissettiğini ummuştum.

Belli ki sadece bir aptaldım.

Son günlerde kafamda yarattığım bahaneler, açıklamalar, gerekçeler, savunmalar sadece kendime söylediğim yalanlar, bir kenara ittiğim ve görmezden geldiğim hislerdi.

Çünkü itiraf etmek istemiyordum. Karmaşık gerçekle yüzleşmek istemiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Korkunçtu. Karmaşıktı. Ve hayatım boyunca hissettiğim en gerçek, en saf şeydi.

"Seni seviyorum seni koca, aptal sersem!"

Eğer doğru düzgün düşünüyor olsaydım sevmememem için gereken sebepleri hatırlardım: Rebecca'yla ilgili hikâyesi, Jenny'ye adeta tapınması ve onun için "düzüşen arkadaştan" fazlası olmadığımız gibi şeyleri. Bu duygular, onun gibi bir adamın uğraşmak isteyeceği son şeydi.

Fakat bunların hiçbiri önemli değildi. Çünkü ikimizin de ölmek üzere olduğundan emindim.

Oz Büyücüsü, Kasırga, Sharknado 1 ve *2*'yi izlemiştim.

Her an bir ev veya bir inek uçarak gelip üstümüze inebilirdi.

"*Lütfen*, Stanton, seni seviyorum!"

Kusursuz yüzünde damlaları görene kadar ağladığımı fark etmedim. Başını bacaklarıma yasladım, sırtımı kamburlaştırarak üzerine eğildim, ikimizi de vahşice savrulan saçlarımın altına gizledim. Alnını, burnunu ve en sonunda sıcak dudaklarını öptüm.

Stanton'ın parmaklarının belimde kasıldığını, tişörtümün kumaşını kavradığını hissettim. Gözlerine bakacak kadar geri çekildiğimde en sonunda açıldılar.

Göz bebekleri genişti, kafası karıştırmıştı ve etrafını araştırıyordu. Fakat saniyeler içinde gözleri anlayışla dolup nerede olduğumuzu kavradı.

Tek bir hareketle beni altına aldı ve ağırlığıyla yere sabitlendim; ısıran rüzgâra ve etrafımızda dönüp duran molozlara karşı beni koruyordu.

Omuzlarını kavradım, sesim hâlâ gözyaşı ve korkuyla tıkalıydı.

"İyi misin? Tanrı'ya şükür ki iyisin! Sandım ki..."

Stanton saçımı düzeltip yumuşak sesle kulağıma rahatlatıcı kelimeler mırıldandı. "Şişt... Seni tuttum, Sofia. Tam buradayım. Artık iyiyiz. Ben buradayım."

Hâlâ tehlikede olduğumuzu bilsem de içim sıcacık oldu. Güvende hissettim. Son derece rahattım çünkü kollarımdaydı ve ben de onun kollarındaydım.

"Uyandığın için şanslısın; eğer uyanmasaydın ebedi kara listemde olurdun."

Gülerken göğsü titreşti ve bana bakmak için hafif yukarı kalktı. Gözleri yüzümü okşadı ve sevgi dolu gülümsemesi kalbimi sıkıştırdı. "Bunun olmasına izin veremezdim."

İç geçirdi, sonra başımı çenesinin altına sıkıştırdı.

"Sanırım bu bir şeyi sağlama bağladı," dedim daha da yanaşarak. "Kır hayatına uygun değilim."

Yine güldü. Parmaklarımla sırtını sıvazladım. Birbirimize tutunduk, sımsıkı sarıldık, fırtınayı atlattık. Birlikte.

◆◆◆

Monroeların evine doğru giderken etrafıma bakındım. Hasar gözümde canlanan kadar kötü değildi. Birkaç devrilen ağaç, kırılan çit vardı ama evde veya ahırda gerçek bir yıkım yoktu. Arka bahçeye partiden artakalanlar –ters dönmüş masalar, yamuk sandalyeler– saçılmıştı. Bir masa örtüsü ağaçta sallanıyordu, dallara takılmıştı. Stanton evin etrafından dolanıp önüne geldi, tam o sırada Bay Monroe, Jenny'nin babası, kendi kamyonetine biniyordu ve yanındaki yolcu koltuğunda karısı vardı. Sonra tekerlekleri ciyaklatarak çıktı, şimşek gibi sürdü. Yanımızdan geçerken Bay Monroe'nun yüzünü gördüm, kaskatı, gergin, dehşet içindeydi. Ardından Jenny yanında JD, peşinde Presley ve kızıl saçlı ablasıyla kendi kamyonetine doğru koşturdu ve hızlıca sürüp gitti.

"Sorun ne?" dedim yüksek sesle. "Biri mi yaralandı?"

Stanton park etti ve hızla kamyonetten çıktı. Annesinin yanına doğru koşarken hemen yanında kaldım, annesinin yüzü de ailesinin kalanı gibi şaşkın ve endişeliydi.

"Herkes iyi mi anne?"

Annesi elini Stanton'ın koluna koydu. "Büyükanne."

21

Stanton

Ben gençken peder cehennem konusunda vaazlar verirdi. Cehennemi, yanan gölleri, eriyen lavları ve acı veren derinlikleriyle patlayan bir yanardağın içi gibi anlatırdı. Fakat ben cehennemin ateş ve kükürtten ibaret olduğunu sanmıyordum.

Bence cehennem bir hastanenin bekleme odasıydı.

Sonu gelmeyecek kadar yavaştı, her saniye pili azalan bir saat gibi tıklıyordu. Hüsran, korku –hattı sıkıntı– öyle tesirliydi ki insanın başı zonkluyordu.

"Büyükanne ölecek mi baba?"

Presley bankta yanımda oturuyor, bana yaslanıyordu. Kolumu ona dolamıştım. Sofia diğer tarafımda elimi tutuyordu. Jenny bilgi peşinde koşuyordu ama burada çalışıyor olsa bile alabildiği tek cevap, "Test sonuçlarını bekliyoruz," oluyordu. JD ona kahve getiriyor, oturmaya çalışmasını söylüyordu. Jenny'nin ailesi ile benimkiler bekleme odasına dağılmıştı, ayrıca aileleri fırtına sırasında yaralanmış bir avuç komşu da vardı.

"Bilmiyorum bebeğim." Saçını okşadım. "Büyükanne güçlü bir kadın. İyi şeyler düşünmelisin, dua etmelisin."

Tam o sırada Dr. Brown dışarı çıktı, June, Wayne, JD ve Ruby etrafını sardı. "Kalp kriziydi," dedi Jenny'nin annesine bakarak. "Büyük bir kriz. Fakat durumu stabil. Birkaç güne çıkacaktır. Birkaç test daha yapmamız lazım ama herhangi bir kalıcı hasar görünmüyor."

Rahatlamayla birlikte toplu halde iç çektik. June, "Onu görebilir miyiz?" diye sordu.

Doktor, "Evet, tek tek ziyaretçi kabul edebilir. Fakat Stanton'ı istiyor," dedi.

İç geçirişler bir anda *ne haltlar oluyor* demelere dönüştü.

Ayağa kalktım. "Beni mi? Emin misiniz?"

Adamın yüzündeki ifade, büyükannenin bu konuda tam bir baş belası gibi davrandığını söylüyordu. "Çok ısrarcıydı."

Gözlerim Jenny'ninkilerle buluştu, ikimizin de kafası karışıktı. Sonra omzumu silktim ve koridorda Dr. Brown'ı takip ettim, June Monroe'yu bekleme odasında yumurtası alınmış bir tavuk gibi cık cıklarken bıraktım.

Doktor beni büyükannenin kapalı kapısının önünde bıraktı. Kapıyı yavaşça açtım ve tedbirli bir şekilde içeri adım attım, birden fazla kez beni vurmakla tehdit eden bir kocakarının odasına girdiğimin farkındaydım. Kafama atmak için zulaladığı bir iğne veya neşter olması da muhtemeldi.

Ya da daha aşağılarıma atabilirdi.

Fakat içeri girdiğimde orada yatan sadece büyükanneydi, hastane yatağında çenesine kadar çekilen örtünün altında yatıyordu. Hayatım boyunca ilk defa o... kırılgan ve yaşlı görünüyordu.

Güçsüzdü.

Yutkunduğumda boğazımın gerisinde gözyaşımın tadını aldım. Bunu itiraf etmenin beni daha az erkek yapacağını sanmıyordum. Bok gibi bir gün oluyordu.

Ayrıca bir kahramanın hasmına ihtiyacı vardı. Ancak tam da bu âna kadar büyükannenin benim için her zaman ne kadar mükemmel, zorlu bir hasım olduğunu fark etmemiştim. Eğer artık o rolü dolduramazsa ne kadar yanlış olurdu, onu ne kadar çok özlerdim.

Sonraki sözleri hırıltılı ve güçsüzdü, boğazımdaki gözyaşlarını doğruca gözlerime getirdi.

"Merhaba evlat."

Gülümsedim, sesim boğuk çıktı. "Han'fendi."

Kırılgan eliyle yanındaki boş yere vurdu ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdum.

Bana yorgun ama kararlı bir ifadeyle baktı, konuşmayı kafaya koymuştu.

"Seni neden hiç sevmedim, biliyor musun evlat?"

Boğazımdaki düğümü temizledim ve cevap verdim. "Çünkü torununu hamile bıraktım?"

"Hah!" Elini salladı. "Hayır. Ben yeminimi etmeden önce Juney'im karnımda iki aylıktı."

Bu bilmem gerekenden çok daha fazlasıydı.

"Onunla evlenmediğim için mi?" diye denedim tekrardan.

Başını iki yana salladı. "Hayır." Sonra hırıltılı bir soluk aldı. "Çünkü daha elinde topla gezinen on iki yaşında bir veletken bile, torunumun etrafında gezmeye başladığın ilk zamanlarda bile... O zaman bile, gideceğini görebiliyordum. Gözlerinde o bakış vardı, başka bir yer için duyduğun hasret. Kilitli kapıya bakıp duran bir tay gibiydin, birinin kapıyı açık bırakmasını bekliyordun. Gitmek için can atıyordun."

Başımı yavaşça salladım çünkü haklıydı.

"Eğer fırsatın olsaydı... Onu da yanında götürürdün, biliyordum." Bulanık bakan gözleri doğruca içimi görüyordu.

"Ama artık onu yanında götürmeyeceksin, değil mi evlat?"

Nefesimi verip sandalyede arkama yaslandım. Son birkaç günde beni tereddüde düşüren, kafamda dönüp duran şeyler aniden aydınlığa kavuştu. Çok netti. Çok basit bir cevaptı.

"Hayır han'fendi, götürmeyeceğim."

Büyükannenin yüzü biraz gevşedi, bunu doğrulamamın onu rahatlattığı belliydi. "Bazı atlar ağıla kapatılmaktan hoşlanır. Birine ait olmaktan, bildikleri arazilerde dolanmaktan... Dışarı çıkmak gibi arzuları olmaz."

Jenny'le birlikte nehrin kenarında yaptığımız, ateşli ve hayallerle dolu gece yarısı konuşmalarımızı düşündüm. *Farklı* hayallerle. Aklımda o on yedi yaşındaki oğlanın görmediği şeyi görüyordum; Jenny'nin coşkusu her zaman *benim* içindi ama asla *bizim* için değildi. Çünkü onun kalbi buraya, sıcacık insanlarla dolu bu ufak kasabaya aitti. Daha fazlası için arzu duymuyordu... ve ben zaten gitmiştim.

Büyükanne elime vurarak, "Bir kadının çirkin kız kardeş gibi hissetmemesi önemlidir," dedi. "İkinci, daha az istenen seçenek olmayı da. Bu işleri hoş hale getirmeyen bir çirkinlik."

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım. "Sen nasıl..."

"Çünkü körleşmem görmediğim anlamına gelmiyor."

Gözlerimi kapadım, aklımda canlanan görüntü Sofia'ya aitti. Gülümsemesi, kahkahası, o sivri dili, sımsıkı ve nazik bir biçimde tutabilen kolları... Bir ömrü o kolların arasında memnuniyetle geçirirdim.

Ellerimle yüzümü kapadım.

Siktir.

"Batırdım han'fendi. Her şeyi. Çok kötü şekilde."

"O zaman düzelt," diye laf soktu. "Erkeklerin yaptığı şey budur, bir şeyleri onarırlar."

"Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum." Elimi kaldırdım. "Sen 'başından başla' demeden önce, çoktan başladım. Ona söylediğim, yaptığım her şey tam aksini gösterirken, en başından beri sadece onun olduğunu nasıl anlatırım?"

Büyükannenin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tanrı ruhunu kutsasın, Henry'im becerikli bir adam değildi. Bir defasında bana alet edevatımı koyayım diye bahçe kulübesi aldı. On ayrı dilde talimatla birlikte geldi. Henry birleştirdi ve o güne kadar gördüğüm en acınası şeydi. Yamuk duvarları, tepetaklak duran kapısı. Böylece... tek tek parçaları ayırdı ve en baştan başladı. Biraz zaman aldı ama değdi çünkü sonunda o küçük kulübe kusursuz oldu. En baştan başlamak zorundasın, en başından."

En başından başlamak ve bunu ona göstermek için DC'ye geri dönmeyi düşündüm. Sofia'ya söylemek istediğim, onun için yapmak istediğim şeyleri göstermek için... Fakat hepsinin düğünden sonra olması gerekecekti. Burada Jenn'le ilgili her şey rayına oturduktan sonra. Böylece Sofia, Jenn'i aştığımı kendi gözleriyle görecekti. Jenny'le paylaştığım şeyin *ona* olan hislerimi azaltmadığını görecekti. Böylece şüphesi kalmayacak ve bana inanacaktı.

Büyükanne kaşlarını çattı. "Şimdi, tartıştığımız şeyi gidip de birilerine anlatma. Aramızda kalsın. Korumam gereken bir ünüm var."

Kahkaha attım. Hem büyükannenin uyarısına hem de artık bir planım olduğu için güldüm.

Kapıyı gösterdi. "Hadi git bakalım. Kızım kapıyı kırıp içeri dalmadan önce onu içeri yolla."

Hayatımı riske atarak öne doğru eğilip büyükanneyi yanağından öptüm. "Teşekkür ederim, han'fendi."

"Rica ederim, evlat."

◆ ◆ ◆

Bekleme odasına dönünce June'a içeri girmesini söyledim. Sonra Jenny'nin soruşturan bakışına cevap verdim. "O iyi." Omzunu sıktım. "Endişe etme, o kadın ölmeyecek kadar zalim."

Jenny rahatlayarak kahkaha atıp bana sarıldı. Geri çekildiğimizde Presley'yi bu geceliğine ailemin evine götüreceğimi söyledim. Sonra kolumu Sofia'ya doladım ve üçümüz birlikte kapıdan çıktık.

22

Sofia

Cuma sabahı, duygusal olarak tükenmişliğin derin uykusundan suratıma vuran güneş ve burnumun gıdıklanmasıyla uyandım. Gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şey, şeytani palyaço Pennywise gibi gülümseyen Brent Mason'dı.

"Kalkma zamanı, fıstık!"

"Ahh!" diye bağırdım, başımı hızla geriye atınca kafamı Stanton'ın alnına çarpıverdim. Presley dün gece bizimle birlikte gelmişti ve Stanton onu Carter'ın eski odasındaki yatağa yatırmıştı. Sonra ikimiz birlikte buraya gelmiş ve ânında uykuya dalmıştık.

Tanrı aşkına, Brent burada ne yapıyordu? Stanton'ın yatak odasında? Lanet olası Mississippi'de?

Stanton kolunu dolayıp beni kendine doğru çekti ve başımı tekrar yastığa bastırdı. "Sadece kâbus," diye mırıldadı. "Uykuya geri dön, giderler."

Giderler? Çoğul?

Doğrulup oturdum. Jake Becker köşedeki tekli koltuktan bana el salladı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Daha da önemlisi, köpeğim hangi cehennemde?"

Brent, Stanton'ın futbol ödüllerine bakıyordu. "Sherman iyi, Harrison'la birlikte. Ahbap oldular."

Harrison, Brent'in kâhyasıydı. Uzun bir kâhya soyundan gelen son derece genç, sıkı sıkıya kurallara bağlı, yirmi bir yaşındaki kâhya. Harrison'ın babası ailenin kâhyasıydı, mutlu bir sözleşmeli hizmetkâr ailesi gibiydiler. Brent'in hayattaki amaçlarından biri Harrison'ın normal bir yirmi bir yaşındaki birey gibi davranmasını sağlamaktı. Bir defalığına bile olsa.

"Ama siz niye *buradasınız?*" diye sordum. Sesim hâlâ uykudan hırıltılı çıkıyordu.

Brent omzunu silkti. "Milano'ya, Paris'e, Roma'ya gittim ama Körfez Kıyısı'na hiç gelmedim. Hafta sonunda Shaw'ın doğduğu kasabayı görmek ilginç olur diye düşündüm. Ufkumu genişletir diye. Jake daha önce gelmişti, yolu biliyordu. Ayrıca sizi özledik, ofis sizsiz çok boştu. Telefonda öyle harika gibi anlattınız ki gelip bizzat tecrübe etmem gerektiğini biliyordum."

Ardından Jake bize gerçek sebebi söyledi.

"Brent'in ailesi hafta sonu DC'ye geliyor. O da peşinden boğalar kovalıyormuş gibi kaçtı."

Brent kaşlarını çatarak Jake'e döndü. "Beni yargılama. Annem korkutucu bir kadın."

"Annen fısıltıdan yüksek sesle konuşmayan, ufak tefek, sosyetik bir kadın," diye dalga geçti Jake. "Aman ne korkutucu."

"Kuzenlerimden ikisi nişanını duyurdu ve üçüncüsü de ilk çocuğunun haberini verdi. Annem bekâr kadınlardan bir listeyle belirecek ve ben birini seçene kadar da gitmeyi reddedecektir. Acımasız bir durum olurdu."

Jake ayağa kalktı. "Annelerden bahsetmişken, Anne Shaw ikinizi alıp kahvaltıya götürmemiz için bizi yukarı yolladı." Stanton'ın kafasına pantolon attı. "Pantolon giymek istersin herhalde."

Böyle uyandırılınca çok daha muhafazakâr pijamamı giydiğime memnun oldum.

Stanton'la ben yataktan çıkarken Brent, "Düğün Mahvetme Operasyonu nasıl gidiyor?" diye sordu.

Sesimi hissettiğimden daha neşeli tuttum. "Dün bir hortum oldu. Bu da işlere köstek olur herhalde."

Stanton yorgunca yüzünü sıvazladı. "Hayır, olmayacak."

Başımı çevirdim, cidden şaşırmıştım. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Başından bir tişört geçirdi. "Eğer Sunshine halkının iyi yapmayı bildiği bir şey varsa o da elindekini en iyi şekilde kullanmaktır."

◆ ◆ ◆

Eve doğru giderken Brent ve Jake'i hortumla ilgili bilgilendirdik. Mutfağa girdiğimizde Stanton'ın annesi yiyecekle dolu tabakları masaya yerleştiriyordu. Marshall ise ağzına yulaf tıkıyor, acele etmesi için üst kattaki kardeşine bağırıyordu. Bay Shaw fırtınada hasar gören binalardan biriyle ilgilenmek için erken saatlerde çıkmıştı. Çokça ihtiyaç duyduğum sıcak kahvemden bir yudum alınca gözlerimi yumdum. Brent çiftliğin güzelliği hakkında yorumda bulunup misafirperverliği için Bayan Shaw'a teşekkür etti. Sohbet Stanton'ın hukuk fakültesinde okuduğu ve eve ziyarete geldiğinde Jake'i yanında getirdiği yaz tatiline geldi.

Sonrasında Mary merdivenden aşağı inerek Marshall'ı stresten kurtardı, bej renkli bir etek ve pembe bir sıfır kolluyla okul için giyinmişti. Bana, Stanton'a ve Jake'e selam verdi; gözleri Brent'e çevrildiğinde Cadılar Bayramı kabağı gibi parladı.

"Ben niye bu nefis şeyle tanıştırılmadım?" diye takıldı Mary. Elini uzattı. "Ben Mary Louise... ve sen de?"

Brent kurabiyesini yuttu ve elini sıktı. "Brent Mason, benim için zevk."

Mary onun yanındaki boş sandalyeye otururken çaktırmadan hımladı. "Bahse varım öyle olacaktır."

Brent bana sorgularcasına baktı ve tek yapabildiğim omzumu silkmek oldu.

Mary eğilip, "Abimle mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedi Brent.

"Çok ilginç." İç geçirip çenesini eline dayadı. "Stajyer misin?"

Brent boğazını temizledi. "Hayır, ben bir avukatım. Yaşlı, sıkıcı bir avukat." Mary taparcasına bakmaya devam ettiğinde ekledi. "Çok yaşlıyım."

Bayan Shaw kendi kahvaltısını etmek için en sonunda masaya oturduğunda, "Keşke bizimle kalsanız çocuklar," diyerek sızlandı. "Otelde kalmanıza izin vermek doğru gelmiyor."

Otel. İsim belirtmiyordu çünkü trafik ışığı gibi, sadece bir tane otel vardı.

"Brent benim odamda kalabilir," diye duyurdu Mary. Annesi kızgınlıkla cevap veremeden de kıkırdadı. "Sadece şaka yapıyorum."

Sonra Brent'e döndü ve ağzını oynatarak *"Hayır, şaka yapmıyorum,"* dedi ve Lolita gibi göz kırptı.

Brent'in dehşete düşmüş ifadesine karşılık ağzımı elimle kapadım ve başka fark eden var mı diye etrafıma bakındım. Jake yemeğini bitirmeye odaklıydı ve Stanton... Stanton keyifsiz bir şekilde kahve bardağına bakıyordu.

"Teşekkürler Bayan Shaw ama gerçekten, otel harika."

Mary arkasına yaslandı, eli masanın altında kayboldu ve on saniye sonra Brent elektriğe tutulmuş gibi ayağa fırladı.

"Oooo!"

Bütün gözler Brent'e döndü. Mary masum masum göz kaplarını kırpıştırdı.

"Sorunun ne? Gergin ve sarsaksın," dedi Jake.

Brent su arayan bir balık gibi ağzını açıp kapattı. "Ben... sadece buranın kalanını görmek için sabırsızlanıyorum! Bugünün işini yarına bırakmamak lazım. Hadi gidelim!"

Tabağımı lavaboya taşıdım ve dördümüz birlikte kapıya yöneldik.

Mary şakırcasına, "Hoşça kal, Brent," dedi.

Brent rahatsız olarak el salladıktan sonra bana, "Buraya kadar, lanet olası bir sakal bırakıyorum," diye fısıldadı.

◆◆◆

Sabahın kalanını Jake ve Brent'e çiftliği göstererek geçirdik. Stanton sessizdi, dikkati dağınıktı.

O öğlen daha sonra Stanton temizlik konusunda babasına yardım etmek için, Brent ve Jake'i meralara götürdü. Onlar yokken Bayan Shaw akşama yerel bir bara gideceğimizi ve hazırlanmam gerektiğini söyledi. Üzerimde en sevdiğim kırmızı, slip elbisemle banyodan çıktığımda güneş batıyordu, Stanton da dönmüştü. Odamda bekliyordu.

Yalnızdı.

Beni ilk defa görüyormuş gibi, karnımda kelebekler uçmasına sebep olacak kadar uzun süre baktı.

Hafif güney aksanı karışan, alçak, etkilenmiş bir sesle, "Çok güzelsin," dedi.

İki kelime.

Çok basit bir iltifattı. Fakat sırf ondan geliyor diye, birinin bana bugüne kadar söyleyebileceği en harika şey gibi hissettiriyordu.

Bar ufak bir yerdi; ahşap zeminleri, yıpranmış meşe ağacından barı, etrafa yayılmış birkaç kare masası ve arka tarafta iki

bilardo masası vardı. Beşimiz birlikte bir masaya oturduk. Jake, Jenny'nin ablası Ruby Monroe'yla gürültülü bir şekilde sohbet ediyordu ve Mary Shaw'un keşfe çıkan, reşit olmayan ellerinden kaçmak zorunda olmayan Brent çok daha rahatlamış görünüyordu.

İzin isteyip masadan kalktım ve tuvalete gittim. Dışarı çıktığımda olduğum yerde kaldım. Çünkü kalabalığın arasından Stanton'ın ayağa kalkıp müzik kutusuna doğru yürüdüğünü gördüm. Cebindeki bozukluklardan attı ve piyano tuşlarının sesi kalabalık bardaki sohbetin gürültüsünü bastırdı. Jenny ile JD'nin yan yana oturduğu yere uzun adımlarla gitti ve dudakları hareket etti; çıkaramadığım bir soru soruyordu. JD başıyla onayladı ve bir müddet sonra Stanton'ın uzattığı elini sıktı. Ardından Jenny ayağa kalktı ve birlikte dans pistine doğru yürüdüler. "Always on My Mind"* şarkısıyla Willie Nelson'ın hüzünlü sesi içeriyi doldurdu.

Stanton'ın Jenny'yi kollarının arasına çekmesini izledim. Bana sarılan, sıcaklıklarıyla kendimi kıymetli hissettiren güçlü, güzel kolların arasına. Hatırlayamayacağım defa zevkle ve tutkuyla asıldığım kolların arasına. Onu göğsüne yaklaştırdı. Dün gece yanağımı yasladığım, hızla atan kalbinin sesiyle uykuya daldığım göğse.

Ve birlikte salındılar.

Gözlerimin önü bulanıklaşana ve damlalar yanağımdan aşağı akana kadar gözyaşlarımı hissetmedim. Boğazım tıkandı, acıların en safı göğsümü acımasız bir mengene gibi sıktı.

Artık bunu yapamam.

Artık bunu biliyordum. Kenarda durup da onun için savaşmasına yardım ediyor gibi davranamazdım.

Çünkü onun benim için savaşmasını istiyordum.

Bunu her şeyden çok istiyordum.

---

* (İng.) Hep aklımdasın. (ç.n.)

Onun beni istemesini, sadece bir arkadaş veya âşık olarak değil, ebediyeti olarak istemesini istiyordum.

Jenny gibi.

Jenny başını kaldırıp gözlerine baktı. Konuşurken yüzleri sevecendi, konuşmalarını duyamadığım için Tanrı'ya şükrettim. Sonra Stanton yüzüne dokunmak için elini kaldırdı... Ve gözlerimi sımsıkı yumup bu samimi hareketi görmedim.

Bir saniye sonrasında kapıyı doğru yöneldim. Kendimi koruma içgüdüsü beni ele geçirdi, Willie'nin aşk ve pişmanlıkla ilgili sözleri peşimi bırakmadı ama arkama bakmadım.

Dışarıdaki hava nemli, yoğundu. Acınası hıçkırıkları yuttum ve kollarımı belime dolayarak teselliyi kendi kollarımda aradım.

"Sofia?"

Brent'in sesi solumdan geldi, adımı tekrar söylerken sesi daha da yakından geliyordu. Üzüntümü saklamaya çalışmadım. Aslında üzüntü yeterince güçlü bir kelime değildi. Harap olma, tam olarak karşılıyordu. Kendimi yıkılmak üzere olan bir bina gibi hissediyordum, inşa ettiğim temel, beni ayakta tutacağını düşündüğüm yapı ve destek ayaklarımın altından çekiliyordu. Ve Brent hepsini gördü.

Anlayışlı bir tepkiyle başını yana eğdi ama bana en çok koyan şey, hiç şaşırmamasıydı. Azıcık bile.

Kaldırımdaki banka oturdu ve kucağına pat pat vurdu. "Birilerinin terapi trenine binmesi gerekiyor gibi görünüyor. Atla. Dr. Brent'e her şeyi anlat."

Bacaklarına tünerken hiç utanç hissetmedim.

"O dans etmez," diye fısıldadım.

Başıyla yavaşça onayladı. Devam etmem için bekledi.

"Ama onunla dans ediyor."

Kelimeleri sesli söyleyince kulağa çok saçma geliyordu ama umurumda değildi. Baraj yıkıldı ve yüzüm buruştu. "Bir duvarım var sanıyordum, anlıyorsun ya? Daha fazlasını isteyen kadın olacağımı düşünmedim. Ben bir gerzeğim, Brent."

Alçak sesli gülüşü göğsünde yankılandı. "Sen gerzek değilsin hayatım, o sıfat, uğruna ağladığın kör güneyliye ait."

Başımı kaldırdım ve Brent'in daima nazik bakan mavi gözleriyle buluştum. Bana her zaman abim Tomas'ı hatırlatmıştı. Aynı rahatlatıcı tavra sahiplerdi, üzerlerine ne gelirse gelsin, ne kadar yıkıcı olursa olsun üstesinden gelineceğini hissettiriyorlardı.

"Nasıl anlayamaz?" diye sordum. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu nasıl göremez?"

Brent uzun saçlarımı omzumun arkasına itti. "Ne yalan söyleyeyim, iyi bir oyuncusun. Bazen erkekler için satır aralarını okumak, söylenmeyen şeylerin farkına varmak zor oluyor. Bazılarımızın açık açık hecelenmesine ihtiyacı var."

Onun sakinliğini sünger gibi kendime çekerken, Brent birkaç dakika bana sarıldı. Sonra parmaklarımı gözlerimin altında gezdirip muhtemelen akarak beni bir rakuna çeviren rimelimi sildim.

"Soph?" Ses arkamızdaki gölgeden geldi, endişe doluydu. Arkamı dönmeden bile yaklaştığını hissettim. "Sorun ne? Ne oldu?"

Stanton'ın bütün dikkatinin üzerimde toplanması, endişesini sezmek ve beni savunmak için cehennem olup yağacağını yüreğimde bilmek... İtiraf edeyim iyi bir histi. Bir an için. Fakat sadece minicik bir duygusal kırıntıydı. Eskiden bu beni tatmin ederdi ama şimdi sadece boşluk hissini büyütecekti. Benim için hissetmediği her şeyin açlığıyla kalacaktım.

Kendimi bir araya toplayıp Brent'in kucağından kalktım ve doğruca Stanton'la yüzleştim. Stanton bana dokunmak için uzandı ama geriye çekildim. "Ben iyiyim."

"Olmadığın ortada. Ne halt dönüyor?"

Başımı iki yana salladım. "İyi hissetmiyorum." En azından bu doğruydu. "Eve dönmek istiyorum."

"Tamam, ben..."

Geriye çekilince banka çarptım. "Hayır. Sen olmaz."

Onunla birlikte bir araçta kapalı kalma düşüncesi dehşet vericiydi. Kendimi toplamam için daha fazla zamana ihtiyacım vardı, böylece bacağına asılıp beni sevmesi için yalvaran, titrek bir yığın halini almazdım.

Bu çok çekici olmaz mıydı?

Gözlerindeki endişenin yerini kafa karışıklığı aldı. "Ama..."

"Onu ben götürürüm."

Hepimiz bara doğru döndük. Ufak tefek, sarışın ve kusursuz Jenny Monroe nişanlısının yanında duruyordu. İzleyicimiz olduğunu fark etmemiştim. Şu anda en sevdiğim kişi olmasa da kabul edecektim.

"Sağ ol."

Stanton'ın yanından geçtim ve Jenny omzuna astığı çantasından anahtarını çıkarıp hızla park alanına doğru giderken onu takip ettim.

Stanton peşimizden geliyordu. "Hey! Bekleyin bir dakika..."

"Bara dön, Stanton," diye seslendi Jenny. "JD'yle bir bira iç ve abinin soyunmasını nasıl engelleyeceğinizi konuşun." Bir tür sır veriyormuş gibi bir sesle, "Carter sarhoş olduğunda ateş basıyor ve nudist eğilimleri ortaya çıkıyor," dedi. "Sersem herif gece yarısı olmadan çırılçıplak kalacak."

Anahtarlığına dokunarak parlak, siyah, Ford marka kamyonetin kilidini açtı. Pala taşıyan bir manyaktan kaçan bir ergen gibi koşturarak yolcu koltuğuna geçtim. Motor kükreyerek çalıştı, vitesi taktı ve farlar ellerini inatçı bir şekilde arabanın kaputuna koyarak gitmemizi engelleyen Stanton Shaw'ı aydınlattı.

Jenny camını açtı. "Oğlum, eğer kıpırdamazsan üstünden geçer giderim. Ölmezsin ama mahkeme salonunda koltuk değneklerine dayanarak sekmek seni pek ikna edici göstermez."

Şüpheci bir şekilde elini kamyonetten ayırmadan Jenny'nin açık camına doğru geldi. Gözlerimi doğruca karşıya diksem de bakışlarını hissediyordum.

"Sofia." Sesi sert ama aynı zamanda yalvaran bir tondaydı. "Sofia, bana bak, lanet olsun!"

Jenny öne doğru eğilip onun görüşünü engelledi. "Onu rahat bırak, Stanton. Bazen bir kadının başka bir kadına ihtiyacı vardır. Ona zaman ver."

Gözucuyla Jenny'nin onun koluna vurduğunu gördüm. Bir müddet sonra Stanton elini kamyonetten çekti. Jenny ona fikrini değiştirmesi için fırsat vermedi; park alanından çıkarken dönen tekerlekler etrafa çakıl taşı ve toz sıçrattı.

◆◆◆

Ara ara burnumu çekmem haricinde, karanlık ve boş yollarda giderken kamyonetin içi sessizdi. Yanımdaki kadınla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. En basit haliyle bakınca o benim rakibimdi. Rekabet konusuna alışkındım; kariyerimde rekabetle yaşayıp onu soluyordum. Duruşmalarda davacı tarafı savunanlardan daha iyi oluyordum, çok istediğimiz ortaklık için yarışırken de bizzat avukat arkadaşlarımı gölgede bırakıyordum. Karşımdakinden daha iyi olduğumu bildiğim anlar oluyordu, bazen de dengim veya benden daha yetenekli olan kişilerden üstün çıkmak için daha çok çaba sarf etmem gerekiyordu.

Buradaki fark, Jenny'den gerçekten hoşlanmamdı. Eğer şartlar farklı olsaydı ikimiz arkadaş olabilirdik. Akıllı ve eğlenceliydi. Stanton'ın onu neden sevdiğini anlıyordum. Stanton'ın arkadaşı olan –onun mutluluğunu kendiminkinden çok isteyen– parçam Jenny'nin JD'yle evlenmesini istemiyordu.

Bir de diğer parçam –Stanton'ı seven– vardı, işte o Jenny'nin gözlerini oymak istiyordu. Onun ortadan yok olmasını hatta daha da iyisi, en baştan hiç var olmamasını istiyordu.

"Ne kadar zamandır onu seviyorsun?"

Sorusunu nazikçe sordu, bir ebeveyne hasta çocuğunun ne kadar zamandır o halde olduğunu soran bir çocuk doktoru gibiydi.

"En başından beri sanırım. Ben... kabul etmedim. Sadece fiziksel çekim... arkadaşlık... rahatlık olduğunu düşündüm. Fakat şimdi... Her zaman daha fazlası olduğunu fark ediyorum."

Başıyla onayladı. "Mississippili adamlarda bir şey var. DNA'larında lanet bir güneyli cazibesi falan var, uğraşmaları bile gerekmiyor." Kamyoneti aynı şekilde tenha bir yola çevirirken duraksadı. "Stanton'a gelince... O daha bile baskındır. Akıllı, sıkı çalışan, yakışıklı biri ve canavar gibi beceriyor."

Şok içinde kahkahayı patlattım.

Jenny de güldü. "Eğer annem bunu dediğimi duysaydı bir tokatla ağzımdaki dişleri dökerdi ama Tanrı yardımcım olsun ki bu doğru."

Kıkırtılarımız sessizleşti ve Jenny içini çekti. "Bir kadının o adama âşık olmaması için on kat aptal olması lazım." Bana bilmiş bir şekilde baktı. "Ve sen bana bir aptal gibi görünmüyorsun."

Önüne döndüğünde ona bakmayı sürdürdüm. "Sen nasıl yaptın? Onu sevmeyi nasıl bıraktın?"

Şu son birkaç gün işkence gibiydi. Jenny için gösterdiği her sevgi gösterisi dikenli kırbaçla inen bir darbe gibi acıtmıştı. O çarpıcı yeşil gözlerde gördüğüm özlem ve Jenny için beslediği şefkat, elektrik akımı gibi yakıp nefesimi kesiyordu.

Stanton'la seks canlandırıcıydı, yanında çalışmak bir ayrıcalıktı. Fakat onu sevmek... İşte bu acıtıyordu.

Jenny'nin ağzı seğirdi. "Sevmeyi bıraktığımı sanmıyorum. Sadece... Başka bir şeye dönüştü. Daha sessiz, daha oturaklı bir şeye. Gençken havai fişekleri seversin çünkü gürültülü, parlak ve heyecan vericidir. Fakat sonra büyürsün. Mum ışığının –o kadar heyecan verici olmasa da– her şeyi daha iyi yaptığını görürsün. Şömineden gelen ışığın havai fişek kadar heyecan verici olabildiğini fark edersin. İçin için yanar ama evini aydınlatır ve seni bütün gece sıcak tutar. Stanton benim havai fişeğimdi... JD benim şöminem."

"Ama Stanton sana âşık."

Bana yandan bir bakış attı. "Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Benim neye inandığım önemli değil. Sadece onun inandığı şey önemli."

Başını iki yana salladı. "Onunla konuşmalısın, ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

Onun için söylemesi kolaydı; çünkü ülkenin bir ucunda yaşıyordu. Ben bu hafta sonunun ardından her gün onu görmek ve birlikte çalışmak zorundaydım. Şu anda arkadaşlığına ve hayranlığına sahiptim. Saygısına da.

Acımasıyla yaşayabileceğimden emin değildim.

Jenny kamyonetini Stanton'ın ailesinin evinin arkasına, hemen ambarın girişine çekti. Dışarı çıkmadan önce ona döndüm. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Jenny. Çok güzel bir kızın var ve umarım... Düğün gününün gerçekten kusursuz olmasını umarım."

Başını yana eğdi. "Yarın düğünde olmayacaksın, değil mi?"

Başımı iki yana sallayarak şüphelerini doğruladım.

Anlayışla başını salladı. "Ben de bir gün buraya geri gelmeni ve geldiğinde de gülümsüyor olmanı umuyorum, Sofia."

Sonra kollarını dolayıp bana sarıldı. Sıcak ve nazikti, hepsinden de ötesi samimiydi.

◆ ◆ ◆

Toplanmak düşündüğümden uzun sürdü. Neden, neden bu kadar çok şey getirmiştim ki? Üç bavul dolmuştu, geriye iki tane kalmıştı. Çekmecede kalan tişörtlerimi aldım ve yatağın üzerinde açık duran bavulun içine yerleştirmek için döndüm. Fakat kapıdan gelen boğuk, endişeli sesi duyunca donakaldım.

"Gidiyor musun?"

Gerçekten de onunla yüzleşmeden toplanıp kasabadan ayrılabileceğimi düşünmüş müydüm? Bu sohbeti yapmadan? Aptal Sofia.

Ona bakmadım; eğer bakarsam ağlamaktan darmaduman olurdum. Zamana ve mesafeye ihtiyacım vardı.

"Eve gitmem lazım. Çok geride kaldım, halletmem gereken çok iş var..."

Önüme geldi. Gözlerimi göğsüne diktim, pamuklu tişörtünün altında yükselip alçalıyordu. Ellerimdeki kıyafetleri aldı. "Benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözlerimi kapadım, boynumdaki nabzımın deli gibi attığını hissedebiliyordum.

"Neler oldu, Sofia?"

Gözlerim irademe dışında yukarı kalkıp onunkilerle buluştu. Gözleri endişeyle doluydu, kafa karışıklığıyla birlikte... sevgi ve ilgi de taşıyordu.

Fakat yeterli değildi.

"Ne mi oldu? Sana âşık oldum." Kelimeler ağzımdan bir fısıltıyla çıktı; onun için hissettiğim her şey keskin, sert bir diken gibi boğazımı tıkadı. Onun aynı şekilde hissetmemesinin verdiği acıyla boğazımı gittikçe sıkan bir düğümdü. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Mahkemede seni izlemeyi, konuşma ve hareket etme şeklini seviyorum. Ne söyleyeceğini düşünmeye çalışırken dudağını kaşımanı seviyorum. Sesini seviyorum, ellerini ve bana

dokunuşlarını seviyorum. Ben... kızına bakış şeklini seviyorum, adımı söyleyişini seviyorum." Sonunda sesim parçalara ayrıldı ve gözlerimi kapayıp gözyaşlarımı serbest bıraktım.

"Hayır bebeğim, ağlama," diye yalvardı.

Ellerini yüzüme doğru kaldırdı ama temasının beni tamamen dağıtacağından korkarak geriye çekildim. Sözlerim aceleyle çıkıyordu. "Bunun senin istemediğin bir şey olduğunu biliyorum. Görmezden gelmeye, ötelemeye çalıştım. Ama seni onunla görmek artık çok canımı yakıyor..."

Acımı gördüğünde başı önüne eğildi. "Sofia, üzgünüm... Lütfen bana izin ver..."

Başımı iki yana salladım ve yine gözlerimi sımsıkı kapadım. "Üzülme, senin hatan değil. Benim sadece... Üstesinden gelmem lazım. Geleceğim. Artık ben... artık seninle o şekilde olamam, Stanton. Jenny'den dolayı acı çekeceksin, biliyorum. Fakat..."

"Demek istediğim o değil! Bir yavaşla, lütfen. Beni *dinle*."

Fakat onu dinlemek için dursam içimdekilerin hepsini asla dökemezdim. Asla anlamazdı. Dediğimde ciddiydim, onu kaybetmek istemiyordum.

"Tekrar arkadaş olacağız. Bu aramıza girmeyecek. Eskiden olduğumuz hale geri dönebilir..."

Sözümü bitiremedim. Ağzı benimkini kaplayıp lafımı keserek hepsini bir bütün halinde yuttu. Yüzümü kavrayıp beni kendine çekti, daha önce hiç dokunmadığı şekilde tenimde geziyordu. Çaresizlikle, eğer gitmeme izin verirse ölecekmiş gibi...

Bana olan arzusu aramızda somut, zonklayan bir sızıydı ve boğulmaya istekli bir halde kendimi onun içine bıraktım. Tenime değen parmak uçları sıcaktı, yara izi bırakacak kadar kaynıyordu. İz bırakmasını umuyordum. Bir hatıranın özlemini çekiyordum. Burada olduğumun, hissettiğimiz şeyin bu olduğunun kanıtını

istiyordum. Bir anlığına bile olsa gerçek olduğumuzun kanıtı olsun istiyordum.

Bizi çevirdi ve birlikte yatağa düştük; gücünün, beni yatağa bastıran sert bedeninin hissi, kucaklayarak karşıladığım bir ağırlıktı. Altında kıvrandım, Stanton kıyafetlerimi düşmanıymış gibi çıkardı.

Bunu yapmak akıllıca değildi, sabaha canımı acıtacaktı. Fakat hayır demeyecektim. Bu... bunu alacaktım.

Nefesinin sekteye uğraması, dişlerinin hissi, iniltilerinin sesi, ıslak, mükemmel öpüşlerinin baskısı... Bunlar benim tutunacağım ve sevgiyle anacağım anlar, hatıralardı.

Çünkü sonuncu olacaklardı.

23

Stanton

Herkes her zaman kırsalın ne kadar sessiz ve huzurlu olduğunu söyler. Fakat bu aslında tam anlamıyla doğru değildir. Kakofoni alacakaranlıkta başlar; çekirgeler, sivrisinekler, cırcır böcekleri ve her türlü haşarat, mümkün olabileceğini düşündüğünüzden bile daha gürültülüdür. Şafakta hayvanların intikamı başlar, ağustosböceklerinin taramalı gibi ötüşü, yerleri döven toynaklar ve şakıyan kuşların sağır edici sonatları.

Beni uykumdan uyandıran kuşlardı. Bu, verdiği seçimle huzurla dolan bir adamın derin uykusuydu.

Daha gözlerimi aralamadan bile onun gittiğini biliyordum.

Yanımdaki boş yerde şampuan ve gardenya kokusunun eksikliğini, Sofia'nın yokluğunu hissettim. Anında doğrulup gözlerimi kısarak etrafa bakındım.

Bavul? Gitmişti.

Masanın üstündeki pantolon? Görünürde yoktu.

Yerdeki kırmızı elbise? Kaybolmuştu.

Siktir.

Önce onunla konuşmadan nasıl uykuya dalabilmiştim? Ona söylemeden...

"Orospu çocuğu!"

Altıma bir kot pantolon geçirip merdivenden üstsüz ve yalınayak bir şekilde indim. Eve doğru koştum, umudumu koruyordum.

Fakat oraya vardığımda mutfakta sadece Brent vardı, kahvesini yudumluyor ve annemin yabanmersinli muffinlerinden birini yiyordu.

"Sofia nerede?" diye hırladım. Kendime kızgındım ama sinirimi ondan çıkarmaya hazırdım.

Ağzındakini yutup beni mesafeli, değerlendiren gözlerle süzdü. "Bu sabah dörtte oteli aradı. Onu havaalanına götürmemizi istedi. Jake onun yalnız gitmesine izin vermedi ve birlikte gitmek için bilet tarihini değiştirdi."

Göğsüm bomboş kaldı. Çok fena sıçıp batırmıştım.

Fakat birden dank etti. "Sofia uçağa binmez."

Brent'in bakışları acımayla biraz ısındı. "O zaman sanırım cidden kaçıp gitmek istedi çünkü bugün uçtu."

Sandalyeye yığıldım kaldım, kafamda çarklar dönüyor, onun peşine düşmenin yollarını arıyordu bile. Eğer gerekirse onu *bağlardım*. "Neden beni uyandırmadınız?"

"Uyandırmamamızı istedi. Kendini toplaması gerektiğini söyledi. Geri döndüğümüzde her şeyin normale döneceğine söz verdi." Duraksadıktan sonra ekledi. "Üzgünüm, Stanton."

Masaya vurdum. "Ben hiçbir şeyin normale dönmesini istemiyorum! Onu seviyorum, Brent!"

Çenesindeki yeni çıkan kirli sakalını kaşıdı. "Ben aşk doktoru falan değilim ama muhtemelen bundan ona bahsetmeliydin."

Her erkeğin hayatında geriye çekilip kendine şöyle uzun uzun baktığı ve pisliğin teki olduğunu kabul ettiği bir an gelir. Kendini düşünen bir pislik olduğunu...

Kadınlar için de aynı mıydı bilmiyorum ama eğer penisiniz varsa bu kaçınılmazdı. Çünkü iyi, cesur, dünya lideri, meşhur biliminsanı, ilahiyatçı ve Rhodes bursuna kabul edilmiş olan adamların bile içinde açgözlü, bencil bir parça vardı. Asla doymayacak çocuksu, muhtaç bir kara delik gibiydi. *Bana bak, beni dinle* diyordu. Sahip olabildiği her şeyle birlikte sahip olamadığını da istiyordu. *Bütün* lanet pastaları yemek istiyordu. Dünyanın bizim etrafımızda dönmediğini bilse de fizik kurallarına meydan okumayı ve bunu istemeyi engellemiyordu.

Bu, benim pislik olduğum andı. Sevdiğim kadın tarafından terk edilmiştim. Onsuz yaşamaya hiç niyetimin olmadığı, çileden çıkaracak kadar güzel kız tarafından...

En kötü kısmıysa, her şeyin nasıl yanlış gittiğini görmüştüm. Her hatayı. Her berbat seçimi.

Eğer geriye çekilecek ve durumu dışarıdan değerlendirecek aklım olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Fakat kara delikteydim. Kendimden başka da kimsem yoktu.

Annem hep yaptığım şeylerin gelip tepeme tüneyeceğini söylerdi. Bu gayet uygun bir metafordu. Kümes hayvanları uyanıkken bile hiç bitmeyen bok makineleri gibiydi. Ya tünedikleri zaman?

Bildiğiniz leş gibiydi.

Brent peçetesiyle ağzını silip ayağa kalktı. "Her neyse, saat dokuz buçuk. Düğün iki saate başlıyor. Otele gitmek için araca ihtiyacım var, üstümü giyineceğim. Dün gece JD beni davet etti, esaslı bir herif."

Alaylı bir ses çıkardım. "Sorma... Aziz JD."

Koluma vurdu. "Endişelenme, tanıdığım en havalı güneyli hâlâ sensin."

Tam da o sırada evin ne kadar hareketsiz olduğunu fark ettim. Bu ev asla hareketsiz olmazdı. "Herkes nerede?"

Brent arka kapıya doğru giderken parmaklarını göstererek saydı. "Annen saçını yaptırıyor, baban dinleniyor, belli ki nadiren yaptığı bir şey. Carter çıplak bir halde oturma odasındaki kanepede sızdı. Erkek kardeşin henüz eve gelmedi." Sonra beni işaret etti. "Ah, bu arada, kız kardeşin Mary? Ödümü bokuma karıştırıyor. Eğer bu akşam kayıplara karışırsam ilk bakacağın yerin onun dolabı olacağına söz ver."

Kahkaha attım. Kendimi Sofia için hissettiğim panik ve özlem duygusunu gömmeye zorladım. Yutup sorunu kabullenecektim. Çünkü bugün... Benim kızım evleniyordu.

◆◆◆

Kilise hıncahınç doluydu. Bayan Bea o eski orgla Gelin Marşı'nı çaldı. Presley mihraba kadar gül yaprakları attı. Ve Jenny... muhteşemdi, öyle olacağını biliyordum. Jenny kiliseye adım attığında JD'nin yüzünü izledim. Yüzü hayret, minnet ve çokça sevgiyle doluydu.

Bu onu yumruklamayı istememe sebep olmadı, hem de azıcık bile. Beni üzmedi de.

Sadece... Olması gereken bir şey gibi hissettirdi.

Resepsiyon dışarıda yapıldı. Kilisenin arkasındaki beyaz çadırlarda, zarif bir biçimde dekore edilmiş piknik masaları ve yastıklı katlanan sandalyeler vardı. Çimler babamın meraları kadar yeşildi, gökyüzü neredeyse kızımın gözleri kadar maviydi. Bütün kasaba, beni doğumumdan bile önce tanıyan insanların hepsi buradaydı. Brent, Peder Thompson'la laflıyordu. Marshall bir ağaca dayanmış, kızın tekiyle konuşurken havalı görünmeye uğraşıyordu. Mary'nin etrafı kıkırdayan bir grup kızla çevrilmişti, fısır fısır konuşuyorlardı ve gözleri kocamandı. Carter ilgi odağıydı, yüzlerinde taparcasına ifadeler bulunan çocuklardan oluşan gürültücü bir grup, ona dağın tepesindeki İsa'ymış gibi bakıyordu. Annemle babam grubun çaldığı müzikle dans ediyordu.

Eksik olan tek şey... oydu.

Onu birkaç defa aramaya çalıştığımda doğruca sesli mesaja düştü. Kendime uçuştan sonra telefonunu açmayı unuttuğunu söyledim ama ikna kabiliyetimin, kendi kafamda jüriyle olduğu kadar güçlü olmadığı ortaya çıktı.

"Senin için bir dans ayırdım. İster misin?"

Jenny ellerini kavuşturmuş vaziyette gülümseyerek yanımda durdu. Tahtadan yapılmış dans pistine yöneldik. Yavaşça sallanırken, "Nefes kesici görünüyorsun," dedim.

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Biliyorum."

Güldük, ardından temkinli bir şekilde, "Sofia DC'ye döndü mü?" diye sordu.

Sessizce başımı salladım.

"Ondan hoşlandım, Stanton. Umarım gitmesine izin vermeyi planlamıyorsundur."

"Gitmesine izin vermek gibi bir niyetim yok. Sadece o henüz bilmiyor."

Jenny'nin bebek mavisi gözlerine baktım, onu kollarımın arasında en sevgili, en tatlı arkadaşım olarak tuttum.

"JD'nin kaçmasına izin vermemene memnunum. Onun sana baktığı gibi bakılmayı hak ediyorsun."

Saçımı alnımdan geriye itti. "Bunu sen de hak ediyorsun." Bir an için omzumun üzerinden baktı, sonra bakışlarını yine bana çevirdi. "Önceki gün nehrin kenarında konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Presley ve benim senin ailen olduğumuzu söylemeni?"

"Evet."

Hissettikleriyle gözleri parladı. "Daima senin ailen olacağız."

Karnımda bir sıcaklık hissettim; rahatlatıcı, hassas türden bir sıcaklıktı. Presley'in sesi dikkatimizi çekti ve kahkahalar atan güzel kızımıza aynı anda baktık.

"Yine de iyi iş çıkardık, değil mi Stanton? Her şey düşünüldüğünde..."

Sesim dalgalı, hissettiklerim yüzünden boğuk çıktı. "Ah Jenn... *Harika* iş çıkardık. Ona bir baksana."

Bir süre için ona baktık. Hatıralar ve aynı küçük insana hissettiğimiz tükenmek bilmeyen sevgiyle bağ kurduk.

"Eğer geri dönüp seninle her şeyi yeni baştan yaşayabilseydim yapardım," diye fısıldadı. "Tek bir şeyi bile değiştirmezdim."

Gözlerinin içine baktıktan sonra dudaklarımı nazikçe alnına değdirdim. "Ben de öyle. Tek bir şeyi bile."

İşte Jenny'le birbirimize böyle veda ettik.

◆ ◆ ◆

Daha sonra iki kişilik ahşap salıncakta Presley'in yanına oturdum ve devam eden töreni izledik. "Okullar tatil olunca yaz tatili için DC'ye geleceksin."

"Bütün yaz için, değil mi? Söz veriyor musun?"

"Bütün yaz için," dedim başımı sallayarak. "Söz veriyorum."

"Bayan Sofia orada olacak mı?"

"Olacak, evet."

Kızım yuvarlak, bilmiş gözleriyle bana yandan bir bakış attı. "O işi batırdın mı baba?"

"Birazcık, evet. Ama düzelteceğim."

Başını hızlı bir şekilde sallayarak onayını gösterdi. "Güzel."

Üzerinde gömlek ve çıtçıtlı kravat olan sarışın bir oğlan birkaç metre öteden seslendi. "Hey Presley! Nehre gidiyoruz, geliyor musun?"

"Hemen geleceğim," diye bağırdı.

Alnım kırıştı. "O Ethan Fortenbury değil mi?"

"Evet, o."

"Oğlanın at poposu olduğunu sanıyordum."

"Şey," diye iç çekti. "Ellerimin erkek eli gibi olduğunu söylediği için özür diledi. Öyle demiş, çünkü abisi ona yapması için meydan okumuş."

Bu kulağa rahatsız edecek kadar tanıdık geldi.

"Abiler kesinlikle başa bela olabiliyor."

Sonra çekine çekine sırıttı. "Benim güzel olduğumu düşünüyor. Ayrıca futbol topu atabilmemden de hoşlanıyor."

Hassiktir.

"Gözleri iyi görüyor o zaman."

"Evet."

Ayağa kalkıp mavi saten elbisesini düzeltti. O koşup gitmeden önce, "Bebeğim, bir konuda bana söz verebilir misin?" diye yalvardım.

"Tabii."

"Bıyıklarıma ak düşmesine sebep olmadan önce birkaç yıl daha beklesen olur mu?"

Kahkaha atıp yanağımdan öptü. "Tamam babacım, söz veriyorum."

Sonra da koşup gitti.

Başımı iki yana salladım. "Ethan siktiğimin Fortenbury'si. Seni orospu çocuğu."

24

Stanton

Brent'le DC'ye rekor sürede vardık. Porsche'mi limitine kadar zorladım ve o da beni yüzüstü bırakmadı. Mola vermeyi reddettim, o yüzden birimiz yolcu koltuğunda uyurken diğerimiz sürdü. Bir seksen üçün üzerinde iki adam için Porsche'nin içinde uyumak tatlı rüyalar gördürecek cinsten değildi ama Brent şikâyet etmedi. Bu kadar uzakta olmanın beni öldürdüğünü biliyordu ve havanın düzelmesine yardım etsin diye durmadan "Ride of the Valkyries" şarkısını çalıyordu.

Arabayı Brent'in evinin önüne park ettikten sonra Sofia'nın bir sokak ötedeki evine koştum. Yaklaştıkça kapısının önünde kutular ve mobilyalar olduğunu gördüm. Kalbim göğsüme çarpmaya başladı. Taşınıyor muydu?

Dış kapısını sertçe çaldım, sabırsızlığım acele hareket etmeme sebep oluyordu. Kapı açıldı ve... bir dev bana baktı. Cidden. Bir doksan beşten uzundu; geniş bir göğsü, profesyonel bir güreşçi gibi kolları ve tehditkâr kaş çatışı olan bir adamdı.

"Ne istiyorsun?"

Kendimi on yaşındaki bir çocuk gibi hissettim. "Sofia evde mi?"

"Kim bilmek istiyor?" Gözleri ayakkabılarımdan başıma kadar beni değerlendirdi. *Ela gözler*. Samimi şekilde tanıdığım gözler.

Parmağımı ona doğrulttum. "Sen, kıçımı tekmeleyebileceğini söylediği abisisin. Doktor olan." Başıyla onaylamadı ama yanıldığımı da söylemedi. "Ben... Kardeşin ve ben..." Arkadaşım olduğunu söylemeyi reddediyordum çünkü ondan çok daha fazlasıydık. Hayatımda ilk defa kahrolası bir gerzek gibi kekeledim. "Ben onun... biz... Bana senden çok bahsetti."

Kollarını göğsünde bağlayınca kasları daha da genişledi. "Senin hakkında tek kelime etmedi."

Ben cevap veremeden bir adam daha kapıya geldi; bu normal boyutlardaydı, benden biraz daha kısaydı. Gür, kısa kahverengi saçları, dostça bir gülümsemesi ve şakacı kahverengi gözleri vardı. Tam da Sofia'nın tarif ettiği gibiydi.

"Victor, hadi, kanepe kendi kendini taşımayacak," dedi deve. Sonra beni fark etti. "Selam."

Elimi uzattım, Sofia'nın en yakın olduğu abisine kendimi tanıtmak için hevesliydim. "Stanton Shaw. Sen de Tomas olmalısın?"

Elimi sıkarken gülümsemesi genişledi. "Doğru. Nasılsın Stanton? İçeri gelsene, Sofia bana senden bahsetti."

Ben içeri girerken dev kenara çekildi. "Neden *bana* onun hakkında hiçbir şey anlatmadı?"

Tomas, abisine –kendi kardeşlerimin yüzünde de gördüğüm– bir bakış attı. "Çünkü sır tutamıyorsun, hiçbirimiz sana bir şey anlatmıyoruz." Sonra da sırtıma vurup, "Ayaklarına kapanmaya mı geldin?" diye sordu.

Sessizce güldüm, hatta belki de biraz gergince. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Kardeşimi tanıyorum."

"Ayaklarına kapanacak ne yaptı?" diye sordu dev.

"Önemli değil," dedi Tomas. "Burada olduğuna göre fark etmez."

Sonra oturma odasına girdik, kutuların ve mobilyaların arasından geçe geçe ilerledik. Hortum Mississippi yerine buraya vurmuş gibi görünüyordu.

"Sofia evinin baştan yaratılması gerektiğini hissetti," diye açıkladı Tomas. "Stresli olduğunda böyle yapar. O yüzden birlikleri topladı ve işte buradayız."

Mutfakta John Lennon gözlüğü takan başka bir siyah saçlı adam gördüm, sanırım iki numaralı abi Lucas'tı. Kanepenin yanında daha yaşlı ama yine de sağlam yapılı, saçlarına kırlar düşmüş bir adam vardı.

Sofia'nın babası.

Yanına gidip elimi uzattım. "Merhaba Bay Santos, ben Stanton Shaw. Sizinle tanışmak bir onur." Doğru sözcükleri düşünmeye çalışarak duraksadım. "Bence kızınız harika bir kadın, efendim."

Birkaç saniyeliğine dik bakışıyla beni olduğum yere sabitledi. Ardından sırıtıp elimi sıktı. "Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Shaw."

Bütün başlar merdivenden inen kadına çevrildi. Sofia'nın annesinin bu kadar ufak tefek olacağını hayal etmemiştim, omuzlarına kadar gelen siyah saçları ve hoş, gözüme tanıdık gelen yüz hatları vardı. Gözleri bana takıldı, kim olduğumu anladığı belliydi ve o gözler kinle doldu. Sofia'nın içini döktüğü tek kişinin Tomas olmadığını anladım.

Ona yaklaşıp elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma sevindim Bayan Santos, ben..."

Elime küçümseyerek baktı ve lafımı kesti. Portekizce. *"Você é um homem estúpido que machucou a minha filha. Se eu tivesse meu caminho, eles nunca iria encontrar o seu corpo."*

Görünüşe göre aptal bir adamdım ve eğer bir eline geçirirse bedenimi asla bulamazlardı.

Güzel.

Başımı iki yana salladım. *"Estou aqui para fazer isso direito. Sofia significa... tudo para mim."* Düzeltmek için buradayım. Çünkü Sofia benim için çok şey ifade ediyor.

En azından öyle dediğimi umuyordum.

Kadının gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Sofia bana Portekizce öğretiyordu," diye açıkladım omzumu silkerek. "Hızlı öğrenirim."

Bayan Santos'un dudakları isteksiz bir gülümsemeyle gerildi ve gönülsüz bir onayla başını eğdi. Ardından kenara çekildi. "Üst katta, yatak odasında badana yapıyor."

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim, han'fendi."

◆◆◆

Açık kapıdan içeri yavaşça adım attım. Sofia sırtı bana dönük bir halde yeni boyanmış duvara bakıyordu. Onu iyice incelemek için bu fırsatı kullandım, tıpkı bir yıldır güneş yüzü görmemiş bir bitki gibiydim. Saçını atkuyruğu yapmıştı, minik saçlar kulağının altındaki tatlı tene değiyordu. Kırmızı tişörtün altındaki narin omuzlarını inceledim. Siyah yoga taytı giymişti, omurgasının zarif kıvrımı kıçının şehvetli dolgunluğuna doğru iniyordu. Bak işte o da tatlıydı.

"Ne düşünüyorsun, *mamãe*?" diye sordu arkasını dönmeden, başı yana eğikti. "Sarıdan emin değilim, renk kartelasında göründüğünden daha soluk."

"Gerçeği istersen, kurumuş köpek sidiği gibi görünüyor."

Hızla döndü, gözleri hayalet görmüş gibi kocamandı. "Stanton!" Bir müddet sonra şaşkınlığını dizginlemeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Normal davranmaya çalıştı. "Eve ne zaman geldin?"

Fakat normallik kıçımı öpebilirdi.

"Eve gitmedim. Brent'i bırakıp doğruca buraya, sana geldim." Şimdi de görüntüyü önden yiyip bitiriyordum; o dudaklar, ellemek istediğim o muhteşem memeler, gözlerindeki kıymetli mücevherler gibi görünen yeşil benekler.

Çenemle boya kutularını işaret ettim. "Bunlar nereden çıktı?"

Gergince bir bana bir de boya kutularına baktı. "Dekorasyon yapıyorum. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var gibi hissettim."

Daha yakın olma ihtiyacıyla ilerledim. Becerebildiğim kadarıyla kendimi tuttum. "Tanrım, seni özledim, Soph. Geçtiğimiz iki gün sonsuzluk gibi geldi."

Bakışlarını yere çevirdi. "Öyle ayrıldığım için üzgünüm ama benim gitmem..."

"Hayır." Odada ilerleyerek kalan mesafeyi de aştım. "Senin konuşma fırsatın oldu. Davanı sundun, şimdi sıra bende." Ayağımla katlanan sandalyeyi ona doğru ittim, sesimde bariz bir uyarı vardı. "O yüzden otur ve dinle."

Gözleri büyüdü ve bir saniye için karşı çıkacağını sandım. Fakat söyleneni yaptı.

Karşısında durdum. "Softbol maçı sırasında başladı. Amsterdam kıçına bakıyordu hani..."

"Stanton, sana söyledim..."

"Sessiz ol," derken parmağımı artık kapalı olan dudaklarına bastırdım. "Kıçına baktığı için o adamın gözlerini yerinden çıkarmak istedim, sanki... Fazlasıymış gibi hissettiğim ilk seferdi. Ona sana bakmamasını söylemek bana düşmezdi ama öyle olmasını istedim."

Elimi saçımdan geçirdim, anlasın diye açıklamaya uğraşıyordum. "O sırada bunu göremiyor olsam da benimle gelmeni istememin asıl sebebi buydu. Çünkü senden uzak kalmak istemedim, seni bir başkasına kaptırma riskine girmek istemedim. Seni orada, evimde, benim için en değerli olan insanlarla birlikte gördüğümde... daha da yoğunlaştı. Seni istemek, sana ihtiyaç duy-

mak, sana sahip olduğum için minnettarlık hissetmek... Fakat hepsini batırdım; Jenny'nin evlenmesiyle, onu kaybetmemek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissetmemle iyice karıştı."

Öne doğru eğildi, her sözüme tutunuyordu. Umut ve korkuyla dolu gözleri kalbimi kırıyordu. "Kafamda her şeyi çözümlediğimde, en sonunda benim için ne ifade ettiğini kendime itiraf edecek cesareti topladığımda... Artık çok geçti. Senin aynı şekilde hissetme ihtimalin var mıydı bilmiyordum. Sen yedekmişsin gibi hissettirmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Senin öyle hissetmeni asla istemedim, bir dakika için bile... Jenny her zaman benim arkadaşım, yüreğimin sahibi olan küçük kızımın annesi ve ilk aşkım olacak." Ardından sesim tarazlandı, duygudan iyice boğuk hale geldi. "Fakat sen, Sofia... Eğer bana izin verirsen yemin ederim... Sen son olacaksın."

Güzel gözlerinde yaşlar vardı, yanaklarından aşağı akıyordu. Önünde çömeldim ve elimi omzundan kaydırıp ensesini kavradım. "Sana öyle kızgınım ki. Şu yatağa oturup seni soymak ve kıçını aşağı katın duvarı kadar kırmızı olana kadar tokatlamak istiyorum."

Hıçkırdı. "Ba... bana mı kızgınsın? Niye?"

"Çünkü seni incitmeme izin verdin. Hiçbir şey söylemedin. Senin için nasıl olduğunu düşünüyorum da... Bin kâğıt kesiği gibi..."

Yüzünü tutup başparmağımla gözyaşlarını sildim çünkü bir saniye daha ona dokunmadan duramazdım.

Gözlerini kırpıştırıp derin bir nefes aldı. "Bu çok esaslı bir kapanış konuşmasıydı, Stanton."

Gözlerinin içine baktım. "Benim işim bu. Ee... Karar nedir?"

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, ifadesi hassas ve yumuşaktı. "Karar... Hayır."

Biliyordum. İkna kabiliyetimden bir saniyeliğine bile şüphelenmemiştim. Eğer açıklama fırsatım olursa yapacaklarımdan emindim, onun cevabının... bekle.

Ne?

Geriye doğru kaykıldım. "*Hayır* diyerek ne halt demek istiyorsun? Hayır diyemezsin!" Alnımda ter damlaları belirdi ve kalbim göğsümde karşı çıktı.

Omzunu silkti. "Az önce dedim."

Ellerim refleks olarak çenesini daha sıkı tuttu. "Ne sikim oluyor, Soph? İki gün önce bana âşık olduğunu söyledin! Sevdiğin birinden öyle iki lanet günde vazgeçmezsin!"

"Aynen öyle," dedi ufacık bir sesle.

"Anlamıyo..."

"Geçtiğimiz haftayı başka bir kadının hasretini çekişini izleyerek geçirdim. Aylardır tek duyduğum *Jenny*. Şimdi o ulaşılamaz olunca, birdenbire sevdiğin kişinin ben olduğumu mu fark ettin?"

"Çok uzun bir zamandır Jenny'ye âşık değildim, Soph. Şu ana kadar bunu bilmiyordum." Zorlukla yutkundum. "Sen... Sen bana inanmıyor musun?"

Yüzüme dokunup parmaklarını çenemde gezdirdi, gezdiği yerleri büyük bir dikkatle izliyordu. "İstiyorum. Sana inanmayı öyle çok istiyorum ki." Sonra elini çekti. "Fakat... Senin yedeğin olamam. Olmayacağım. Bu beni parçalar, Stanton. Bir hafta önce, hangi parçana sahipsem onunla mutluydum ama artık bu benim için yeterli değil. *Her* parçanı istiyorum. Gerçekten. Ve sonsuza kadar."

Eğilip gözlerinin içine baktım. "Hayatım, seninim. Kalbimle, hayalarımla ve hangi parçamı istiyorsan onunla."

Bana cüretkârca bakarak karşılık verirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kanıtla."

Benim için ne anlam ifade ettiğini tekrar tekrar gösterebileceğim muhteşem yolları düşünürken alt dudağımı ısırdım. "Bu bir meydan okuma mı?" diye sorarken gülmek üzereydim.

Yanakları renklendi ve aramızdaki hava değişti. Daha yoğun, daha sıcak bir hal aldı. Sadece çekimle de değil, daha derin bir şeylerin sözüyle. Bir geleceğin. Birlikte.

"Evet."

Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına değdirdim, tüy kadar hafif bir dokunuştu. Ona yemin ettim. "Tamam. O zaman baştan başlayacağız, en başından. Başlamamız gerektiği şekilde. Birbirinden yararlanan arkadaşlar yok. Bunu doğru yapacağım, seni muhteşem yerlere götüreceğim, bütün hafta sonunu birlikte geçireceğiz. Benim için giyinip kuşanmanı istiyorum, böylece ben de oyalana oyalana seni soyabileceğim. Bedeninin her santimini kafama kazımak ve kafandaki her düşünceyi duymak istiyorum. Sonrasında istediğim ve sevdiğim tek kadının sen olduğuna dair kafanda en ufak bir şüphe kalmayacak."

Sofia bana doğru eğildi, yanağı ve burnu benimkine değiyordu. Konuştuğunda sesi hafifçe nefes nefese çıktı. "Yani... Bana çıkma teklifi ediyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle."

Gözleri parıl parıldı. "İlk randevuda sekse tamamen açık olduğumu netleştirmek isterim."

Kıs kıs güldüm. "Bunu söylemeni gerçekten ama gerçekten umut ediyordum."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ağzını açıp beni karşıladı, tatlı dili yarı yolda benimkiyle buluştu. Tişörtümü kavradığını hissettim; ellerini omuzlarımdan, boynumdan kaydırdı ve çeneme takıldı. Onu kendime çekip sarıldım, parmaklarımın her dokunuşuyla, fısıltıyla söylediğim her sözle bırakmayı asla istemediğimi bilmesini istiyordum. Ben de onda aynı şeyi hissediyordum; her iç çekişiyle, her yumuşak sözüyle rahatlıyor, neşeleniyordu. Sofia'yla daha önce yüzlerce kez öpüşmüştük, fakat böyle değildi. Bu farklıydı. Daha iyiydi.

Her şeyiyle kusursuzdu.

◆◆◆

Çoğu hikâye sona gelince biter. Fakat bu değil.

Bu tamamen yeni bir başlangıçla bitiyor.

Sonsöz

Stanton
Eylül

Washington Mall'daki çimlerin üzerine serdiğimiz battaniyeye uzandık, kalabalıktan kısmen uzak, küçük bir noktaydı. Gökyüzü kapkaraydı ama şehrin ışıkları tek bir yıldızın bile görünmesini engelleyecek kadar parlaktı. Sofia göğsüme yaslanmıştı. Ellerim açık pembe mini elbisesinin içindeki bedeninde tembelce gezinip yan tarafından yukarı çıktı. Çıplak kollarından aşağı indim. Eylül havası sıcaktı ve güzel bir esinti vardı. Gülümseyen dudaklarından memnun bir iç çekiş çıktı. Plastik bardaktaki viskiden bir yudum aldım, bütün gece bunu içmiştim. Elton John en yeni şarkısının son notalarını piyanoda çalarken Sofia'nın şakağına bir öpücük kondurdum.

Böyle etkinlikler –sonbahar müzik festivali– ücretsizdi, ilk gelen kapardı. Sofia, Elton John gelecek diye titriyor olsa bile ön sıralarda yer tutmak için kendimizi parçalamadık. Ofisteki berbat şekilde uzun bir haftanın ardından arka taraflarda oturup rahatlamaktan memnundu. Müziğin... ve birbirimizin keyfini çıkarmaktan da.

Fakat hoparlörlerden "Your Song" şarkısının tanıdık melodisi geldiğinde dudaklarımı kulağına dayadım, nefesim yumuşak tenindeki tüyleri havaya kaldırdı.

"Dans et benimle," diye fısıldadım.

Bana bakmak için sırtını yay gibi gerdi, gözleri yumuşacık ve mahmurdu; onu ağzımla cennete götürüp getirdikten sonra yukarı çıktığımda baktığı gibiydi.

"Bana dans etmekten hoşlanmaya başladığını söyleme."

Burnunun ucunu öptüm. "Hayır. Asla hayranı olmayacağım." Ayağa kalkıp onu da yukarı çektim, kollarımın arasında sıkıca tuttum. "Fakat seninle daima dans edeceğim. Her zaman, her yerde. Ayrıca... Bu senin şarkın."

Bu planladığım bir sürprizdi, onun için bir armağandı. Aklını başından alacağından emindim ve karşılığında bütün gece minnettarlığını gösterirken başka şeylerin de başını almasını dört gözle bekliyordum.

Elton'ın kusursuz zamanlamalı anonsu hoparlörden yükseldi. "Bir ithafımız var, hanımlar ve beyler. Bu şarkı Sofia'ya, Stanton'dan sevgilerle." Sonra şarkıyı söylemeye başladı.

Sofia'nın gözleri çeyreklikler gibi yusyuvarlak oldu ve şoktan resmen üstüme çöktü. "Aman Tanrım! Bunu yaptığına inanamıyorum! Nasıl yaptın?"

Omzumu silktim. "Bazı insanlar tanıyorum, onlar da bazı insanları, onlar da Elton'ın adamlarından bazılarını. İyilik istedim."

Parmak uçlarına kalkıp beni sertçe öptü ve bana bunun, bu zamana kadar aklıma gelen en iyi fikir olduğunu düşündürttü. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, "Seni seviyorum," dedi.

Başını göğsüme yasladığında, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Dünyadaki en iyi sevgiliye sahibim."

Kahkaham göğsümü titretti. "Evet, öylesin."

Sen dünyadayken, yaşamak ne güzel.[*]

Sonra da dans ettik.

◆ ◆ ◆

Kasım

"İt!"

"İtiyorum zaten. Sıkıştı."

"Daha sert."

"Eğer daha sert itersem bir şeyleri kıracağım."

"O zaman içeri geri sok."

"Deniyorum," diye homurdandım.

"Bu konuşmadan tahrik olan başka biri var mı?" Jake'in sesi, şu anda kapıdan içeri sokmaya çalıştığım eşek ölüsü gibi ağır masanın diğer tarafından geliyordu.

Bağıra bağıra masayı içeri sokmayı başardık, ardından Sofia'yla kararlaştırdığımız gibi pencerenin önüne nazikçe yerleştirdik. Böylece ben onu üzerinde becerirken doğal ışığın tadını çıkarabilirdik.

"Tahrik olamayacak kadar yorgunum," diye yakındım. Alnımdaki teri sildim.

Sonra Sofia içeri girdi, gözlerim doğal olarak dar, siyah boğazlı kazağının ortaya çıkardığı muhteşem memelerine kaydı. "Boş versene, meğerse hiç yorgun değilmişim."

"Bu burada harika duruyor!" diye cıvıldadı gülümseyerek. "Son parça buydu."

Geçen hafta Sofia yanına taşınmamı istemişti. Zaten yazın ortasından beri resmen burada yaşıyordum. Fakat resmi olması –her zaman birlikte uyanma ve her akşam birlikte eve gelecek olma– fikri harikaydı. Onun evi benim dairemden daha büyüktü

---

* (İng.) Elton John'un "Your Song" şarkısının sözleri. (ç.n.)

ve dayalı döşeliydi, mobilyalarımın çoğu Jake'le birlikte geride kalmıştı. Presley'in yatak odası takımını almıştım, o da şu anda üçüncü yatak odasına kurulmuştu. Yanımda getirmekte ısrar ettiğim tek şey masamdı. O yüzden ikinci yatak odasını misafir odası olarak kullanmak yerine ikimizin de kullanabileceği bir ofise dönüştürmüştük.

Sofia bu büyük meşe masayı benim kadar seviyordu. Özellikle de çalışırken fazla alan kaldığı ve dediğim gibi, üzerinde düzüşebildiğimiz için.

Brent şampanya kadehleriyle içeri geldi ve Sofia da elindeki şişenin mantarını çıkardı. Bardakları doldurup elden ele verdik ve kadeh kaldırdık.

"Annem her zaman, *ev kalbinin olduğu yerdir* derdi. Fakat bunun ne anlama geldiğini hiç tam olarak anlamadım. Şu ana kadar." Sofia'ya baktım. "Sen benim kalbimsin, o yüzden sen neredeysen orası benim evim."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Tamam, şimdi gerçekten tahrik oldum," dedi Jake. Sonra Brent'e döndü. "Çıkmaya hazır mısın? Barlara akalım mı?"

"Ben hazır doğmuşum," diye cevap verdi Brent. Sonra bize, "Siz geliyor musunuz?" diye sordu.

Kollarını belime dolayan Sofia, "Kısa süre içinde gelmeyi planlıyorum," dedi. "Eğer geçmiştekileri düşünecek olursam birden fazla kez." Sonra yine beni öptü.

"Iyyyy," dedi Brent. "İğrençsiniz."

Onları ön kapıya kadar geçirdik. "Cidden, gelmiyor musunuz?" diye sordu Brent.

Sırtına vurdum. "Gelemem. Yapacak tonla işim var."

Teşekkür edip vedalaştık, kapıyı arkalarından kilitledim.

Sofia başını kaldırıp bana baktı. "Penderson davasıyla ilgili hâlâ yapacakların var mı?"

Sessizce güldüm. "Hayır Soph, o türden bir işten bahsetmiyordum."

Pis pis gülümsedi. "Öyleyse nasıl bir işten bahsediyordun?"

Onu kaldırıp kollarımın arasına aldım. "Bu evdeki her odayı kutsamaktan. Epey zorlu, ter attıran bir iş olacak."

◆ ◆ ◆

Şubat

Epey kötü bir gün olmuştu. Gün, önce sağı solu belli olmayan bir müvekkilin, eyalet dışında saldırı suçlamasıyla aldığı eski bir mahkûmiyetle ilgili canımı sıkmasıyla başlamış, ardından da istediğim gibi gitmeyen bir temyiz başvurusu tuz biber olmuştu. Bunlar az gelmiş gibi, DC'nin üzerine kutuplardan gelen soğuk hava çökmeye karar vermiş, dışarıdaki havayı göt donduracak kadar soğuk hale getirmişti. Rüzgârın her esişiyle suratınıza iğneler batıyormuş gibi hissettiren türden bir soğuktu.

Bugünün en iyi kısmı, bitmek üzere oluşuydu. Mahkeme salonunun dışında bir park yeri bulabilmiştim, şu anda da oraya giden adımları atıyordum. Güvenliği geçtikten sonra parmaklarımdaki hislerin geri dönmeye başladığını hissettim, mahkeme salonuna girip arkada bir yere oturdum. Derin bir nefes aldım ve onu izledim. Çapraz sorgusunun son sorularını soruyor, savunma masasına doğru yürürken siyah topuklu ayakkabıları yerde tıkırtı sesi çıkarıyordu. Bütün gözler Sofia'ydı; sadece dar, siyah kalem eteğinin içindeki kıçı efsanevi göründüğü için de değil, tamamen varlığıyla ilgiliydi. Duruşuyla, sesinin tonuyla salona ve içinde bulunan herkesin dikkatine hâkimdi.

Günün yılgınlığı yavaş yavaş azaldı, yerini huzur ve gittikçe artan gurur aldı; çünkü bu harika, büyüleyici, yetenekli kadın benimdi.

Mahkeme başka tarihe ertelendikten sonra, dosyalarını evrak çantasına koyarken arkasından yaklaştım. Kolumu beline dola-

dım ve kulağının arkasına kısacık bir öpücük kondurdum. Bir saniyeliğine gerildikten sonra kollarımda rahatladı. Çünkü arkasını dönmeden bile ben olduğumu biliyordu.

"İyi iş."

Omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Teşekkürler. Burada ne yapıyorsun? Seninle evde buluşacaktım."

"Dışarısı soğuk, yürümeni istemedim."

Sonra arkamdan bir buket gül çıkardım. Ela gözleri resmen akışkan bir hal aldı ve kusursuz dudaklarında genişçe bir gülümseme belirdi. "Bunlar ne için?" Gülleri burnuna doğru kaldırıp kokuyu içine çekti.

Alnını öptüm. "Alabildiğim için."

◆◆◆

Işıklar pencerelerden yumuşak bir şekilde sızıyor, evimizi sıcaklığı, rahatlığı ve yuvayı gösteren bir işaret kulesine dönüştürüyordu. Kapıdan girdiğimiz anda Sherman ilgimizi çekmek koşturdu, sallanan kuyruğu ve yalayan dili bugünü iyi bir oğlan olarak geçirdiğini ve Sofia'nın ayakkabılarının başına bir iş gelmeden günü atlattıklarını söylüyordu. En azından bugünlük. Sofia bana viski, kendine de bir kadeh şarap doldururken, ben de özel sosumla marine ettiğim bifteği buzdolabından çıkardım. Günün olaylarını, yarının planlarını ve arada kalanları konuştuk, ardından mangalı yakmak için balkona çıktım. Çünkü kış olsa da, pazar günü ya da Mississippi'de olmasak da... Sofia benim mangalımı seviyordu.

Bulaşıklar yıkandıktan ve kurulandıktan sonra, duş alıp temizlenmiş bir halde, belimde havlumla banyodan çıktım. Televizyondan haberlerin hafif sesi geliyordu. Sofia yatağa uzanmıştı, tek bacağı kıvrıktı ve dizüstü bilgisayarı karnında duruyordu. Üzerinde sadece dantelli, pembe sıfır kollusu ve onunla uyumlu külotu vardı. Gözleri üzerimde gezinip her bir kas telini yalayıp yuttu, sonra da bilgisayarını şak diye kapattı.

Ben de havluyu attım.

Yırtıcı bir hayvan gibi yatağa çıktım, niyetim de kıçım gibi açıktaydı. Üzerine eğildim, üzerine saçımdan soğuk damlalar düşünce çığlık attı.

Boğuk bir fısıltıyla, "Islaksın," dedi.

Alt dudağımı yaladım ve elimi yumuşak teninde kaydırıp bacaklarının arasına indirdim. Beni izlemekten kaygan ve istekli bir hale gelmişti zaten.

"Sen de öylesin."

Onuna hiç acele etmeden, ağır ağır seviştim; hep var olan tutku hemen yüzeyde kaynıyordu. Sonraki sert ve gürültülü oldu, yarın onun kalçasında morluklar ve benim de sırtımda tırnak izleri olacaktı. Örtülerin üstünde uykuya daldık, vücut ısılarımız bizi sıcak tutmaya yeter de artardı.

Gün bok gibi geçmiş olabilirdi... ama gece sahip olup olabileceğiniz en kusursuz geceydi.

◆◆◆

Mayıs, Sunshine, Mississippi

Jenny'nin kamyoneti bizimkilerin evinin araç yoluna girdi ve tekerlekler durur durmaz Presley yan koltuktan dışarı fırladı. "Merhaba babacım! Merhaba Sofia!"

İkimize de uzun uzun, tatlı bir şekilde sarıldı.

"Sen son gördüğümden beri altı santim kadar uzamışsın sanki." Onu en son bahar tatilinde, DC'de bizimle birlikte kaldığında görmüştüm. Sofia kolunu kızımın omzuna attı, ona bakıp, "Ata binmek ister misin?" diye sordu.

Presley başıyla onaylayınca sırıtarak ona takıldım. "Birileri kendini binici sanıyor."

Sofia ortaparmağıyla işaretparmağını burgu yapıp sevimli bir şekilde ısrar etti. "Blackjack'le resmen böyleyiz. Aramızda zihinsel bir şeyler var, beni anlıyor."

Jenny'nin çıkmasına yardım etmek için kamyonete doğru koştururken hâlâ gülüyordum. "Merhaba." Yanağını öpüp sarıldım. Daha doğrusu karnının boyutu düşünülürse yaklaşabildiğim kadarıyla sarıldım. "Vay be Jenny, devasasın."

Kaşlarını çattı. "Neden cehenneme gidip ölmüyorsun, Stanton? Hamile bir kadına söylenecek şey mi bu?"

"Doğru olan şey. Presley'ye hamileyken bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyorum. Orada iki tane olmadığına emin misin?"

Sekiz aylık hamile karnını ovaladı. "Hayır, sadece bir tane. Bir yeterli ve bu defa uyuşturulmak istiyorum."

Güldüm. "Hemşire Lynn orada değilse olmaz."

Sofia, Jenny'ye sarılıp selamlaştı. "Biz gelip Presley'yi evden alırdık."

Jenny elini salladı. "Yok yok, dışarı çıkmak benim için iyi oluyor. Temizlik yapıp duruyordum, yerler öyle gıcır gıcır oldu ki JD uyarı bandı çekeceğini söyledi."

Birkaç dakika konuşup arayı kapattık, sonra Jenny gitti ve biz de ahıra yöneldik. Presley önümüzden gitti, ben de yanımda yürüyen Sofia'nın elini tuttum.

"Ee... Sen bunu hiç düşünüyor musun?"

"Neyi?"

Başımla az önce Jenny'nin gittiği yeri işaret ettim.

"Bebek mi?"

"Bebek," dedim.

"Sen ve ben mi?"

"Şey... Sen ve başka biri yaparsa epey tepem atardı."

Kahkaha attı. "Stanton, şirkete ortak olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum."

"Sen de öyle."

"Doğru." Sessizce yürüdük. Tahmin yürüterek ona doğru eğildim. "Yani bu bir evet öyleyse?"

Sırıttı. "Evet... Düşüneceğim."

Ona çok sevdiği çarpık gülümsememle baktım. "Güzel."

Tek parmağını havaya kaldırdı. "Fakat hemen değil."

"Hayır."

"Sperminin bundan haberi olduğundan emin ol. Kafasına göre hareket etme konusunda sabıkası var."

Başımı salladım. "Spermlerime hatırlatıcı not göndereceğim, kopyasını yumurtalıklarına da yollarım."

Başıyla onayladı. "Fakat yakında."

"Yakında olması iyidir."

Ellerimizi salladım. "Muhtemelen önce evlenmeliyiz."

Sofia durup gözlerini bana dikti. "Soruyor musun?"

Ona dönüp çenesini avuçladım, parmağımı güzel dudaklarında gezdirdim. "Hayatım, sorduğum zaman, sorup sormadığıma dair kuşkun olmayacak." Sonra onu tatlı bir şekilde öptüm. "Fakat yakında olacak."

Gülümsemesi kocaman ve kör ediciydi. "Yakında olması iyidir."